

Dünya Marksist-Leninist Hareketinin Birliği Üzerine

Mayıs 1979 da, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML) birinci Merkez Komitesi Dünya Komünist(Marksist-Leninist) hareketinin durumunu değerlendirirken şu tespiti yapıyordu:

"ULUSLARARASI PLANDA -HER TÜRLÜ BURJUVA DÜŞÜNCESİNİN ÖZEL - LİKLE DE HER RENKTEN MODERN REVİZYONİZMİN MARKSİZM-LENİNİZME SALDIRDIĞI VE AĞIR TAHRİBATA YOL AÇTIĞI- KARGAŞA RÜZGARİ ESTİR DİĞİ BİR DÖNEMDEN GEÇMEKTEYİZ." (Merkez Komitesi 7.Toplantı Raporu, s.1)

Merkez Komitesi devamla şunları söylüyordu :

"Uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde bu ideolojik-siyasi kargaşanın gelişmesine kabaca bir göz atarsak şunları görürüz:

1917 Ekim Devriminden sonra 2. Enternasyonal oportünizmine karşı mücadele içinde, Lenin önderliğinde Komintern (3.Enternasyonal) kuruldu. Komintern, tüm dünya Komünist Partilerini bağrında toplayan bir örgüttü. Uluslararası Marksist-Leninist hareketin tüm canalcı sorunları bu merkezi örgüt içinde sürdü rülen açık ideolojik mücadele ve tartışma ile çözülüy or; dünya Marksist-Leninist hareketinin çizgisi sür dürülen tartışma ve mücadeleler içinde şekilleniyor, ortaklaşa tespit ediliyordu. Komintern üyeleri (seksiyonları) ortaklaşa hazırlanan genel çizgiyi kendi ülkelerinin somut pratiğine uyguluyorlar; bu uygulama Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu (KEYK) tarafından denetleniyordu. Bu dönem, Dünya Komünist Hareketinin ideolojik-siyasi birliğinin en sağlam olduğu ve bunun merkezi bir örgüt yapısında örgütsel planda da yansıdığı bir dönemdi.

Komintern ikinci dünya savaşı içinde dağıtıldı. Fakat Komintern dağıtılmasından sonra da uluslararası Marksist-Leninist hareket içindeki Komünist Partiler arasında ilişkiler sürdü. 1947 de başta Sovyetler Birliği Komünist Partisi(Bolşevik) (SBKP(B)) olmak üzere bazı Komünist Partiler bir araya gelerek Kominform'u oluşturdular. Kominform, o dönemde Yugoslavya da gelişen Tito-Kardelyi revizyonizmine karşı mücadelede önemli bir rol oynadı. Stalin'in ölümünden sonra Kominform da dağıldı. Böylece Dünya Komünist Hareketi içinde yeniden sağlanmaya çalışılan örgütsel birlik, gelişmeden dağıldı.

SBKP 20. Parti Kongresinde Kruşçev modern revizyonistleri, Marksizm-Leninizme karşı büyük bir ideolojik-siyasi saldırıya giriştiler. Marksizm-Leninizmin birçok temel tezinin "eskimiş" olduğu, "yeni şartlara uymadığı" safsatalarını yaydılar. Marksizm-Leninizmi en temel noktalarda revizyondan geçirdiler. Kruşçev revizyonistleri daha sonra 20. Parti Kongresinin revizyonist platformunu uluslararası komünist

hareketin genel hattı olarak dayatmaya kalktılar.

Bunu gerçekleştirmek için 1957 de sosyalist ülkelerin Komünist Partilerinin temsilcileri ile; 1960 da ise tüm dünya Komünist ve İşçi Partileri ile ortak toplantılar düzenlediler. Bu toplantılarda Kruşçev modern revizyonistleri ile 20. Parti Kongresinin çizgisine karşı direnen Marksist-Leninistler arasında önemli mücadeleler oldu. Ancak Marksist-Leninistler "birliği korumak" adına çok önemli tavizler verdiler. İşte 1957 ve 60 deklarasyonları bu şartlar altında ortaya çıktı. '57 ve '60 deklarasyonları gerek modern revizyonistlerin, gerekse Marksist-Leninistlerin dünya komünist hareketinin ortak belgeleri olarak nitelendirdiği belgeler oldu. Görünürde "Birlik" kurtarılmıştı. Ama gerçekte birlik yoktu.

Modern revizyonist SBKP yöneticileri uluslararası planda dikensiz gül bahçesi yaratmak amacıyla oldukları için '60 toplantısından sonra Çin Komünist Partisi (ÇKP) ve Arnavutluk Emek Partisi (AEP)ni dünya Marksist-Leninist hareketi içinden tecrit etmek için saldırıya geçti. ÇKP ve AEP bu saldırı karşısında, uluslararası planda "Büyük Polemik" olarak adlandırılan bir mücadeleye giriştiler. Bu mücadele içinde ÇKP'nin 1963/64 yıllarında SBKP Merkez Komitesine gönderdiği 9 mektup ve 1963 de yayınlanan "Dünya Komünist Hareketinin Genel Hattı Hakkında Teklif" adlı yazısı (.) , bütün dünya Marksist-Leninist hareketinin tartışmasız doğru olarak kabul ettiği ve temel aldığı belgeler oldu. Dünya Marksist-Leninist Hareketi, ideolojik ve siyasi yönden bu belgeler temelinde yeniden şekillendi. Bu belgeler temelinde birçok Komünist Partisi bölündü. Marksist-Leninist güçler bu belgeler temelinde yeni Komünist Partileri oluşturdular. Örgütsel planda bu partiler ÇKP ve AEP etrafında birleştiler.

1970 lere gelindiğinde, "Dünya Marksist-Leninist Hareketi" dendiğinde akla hemen ÇKP/AEP etrafında birleşen, Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadele eden, bu mücadelede "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattı Hakkında Teklif" ve diğer "Polemik" yazılarını kendine temel alan partiler ve gruplar geliyordu. Dışardan bakıldığında bu birliğin gayet sağlam ve yıkılmaz bir birlik olduğu sanılıyordu.

Bunun böyle olmadığı daha sonraki pratik içinde ortaya çıktı. Önce Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadele edenlerin oluşturduğu Marksist-Leninist hareket içinde, 1970 lerde yeni bir modern revizyonist akım şekillenmeye başladı. 3 Dünya Teorisi denen tezler üzerinde yükselen bu modern revizyonist akım, özde Kruşçev modern revizyonizminin ikinci bir

(.) Doğrusu: ÇKP Merkez Komitesinin 1963 Haziranında SBKP Merkez Komitesine gönderdiği "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattı Hakkında Teklif" ve 1963 Eylülü ile 1964 Temmuz arasında yayınlanan 9 yorumdur.

baskısı idi. Bu akım dünya Marksist-Leninist Hareketi içinde kısa zamanda yaygınlaştı. Ve hakim hale geldi. 1974 de Teng Hsiao Ping tarafından kesin olarak formüle edilen 3 Dünya Teorisine karşı, dünya Marksist-Leninist hareketi içinde bir direnme başladı. Önce üstü örtülü olarak getirilen eleştiriler, 1976 Ekiminde yapılan AEP 7. Parti Kongresinde açık olarak ortaya kondu. AEP, 7. Parti Kongresi "3 Dünya Teorisi"ne karşı açık mücadelenin başlangıç işareti oldu. Ve dünya Marksist-Leninist hareketi içinde, "3 Dünya Teorisi"ni savunma ya da karşı olma temelinde yeni bir saflaşma başladı. "3 Dünya Teorisi"ne karşı çıkan partiler, örgütsel planda AEP etrafında toplanırken, bunu savunan partiler ÇKP çevresinde kaldılar.

1978 Şubatında Partimiz 1. Konferansı, modern revizyonist 3 Dünya Teorisinin "kökten reddi" kararını aldı. Bu anlamda biz bu tarihten itibaren, Dünya Marksist-Leninist hareketinden yalnızca "3 Dünya Teorisi"ni reddeden parti ve grupları anlamaya başladık. Ancak bu hareket içinde de çeşitli konularda görüş ayrılıkları olduğu çıplak gözle görülen bir gerçektir.

AEP'nin de içinde olduğu bir dizi parti, "3 Dünya Teorisi"ni reddederken, görüşümüze göre "3 Dünya Teorisi"ni köklü bir şekilde reddetmiyor, yalnızca bu teorinin göze batan "aşırı" tezlerini reddetmekle yetiniyordu. Bu partiler mesela "3 Dünya Teorisi"nin temel tezlerinden biri olan "iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır" tezini, "gelişmekte olan ülkeler" vb. kavramları aynen savunmaya devam ediyordu.

İçine bizim de dahil olduğumuz "3 Dünya Teorisi"ni reddeden partilerin azınlıktaki bir diğer bölümü ise, bu tavrı eleştiriyor; "3 Dünya Teorisi"nin tüm yönleri ve tezleri ile kökten reddedilmesini; "3 Dünya Teorisi"ne karşı mücadelenin derinleştirilmesini; modern revizyonizmin köküne inilmesini talep ediyordu. Bu partiler ayrıca "kol kırılır yen içinde" siyasetini reddediyor; dünya Marksist-Leninist hareketi içinde açık bir ideolojik mücadele istiyorlardı.

AEP ve çevresindeki partiler ise, dünya Marksist-Leninist hareketinin içindeki çelişmelerin "uluorta" tartışılmasına karşı çıkıyor; sorunların partiler arasında ikili görüşmelerle halledilmesinin Marksist Leninist ilke olduğunu savunuyor; bu konuda da '57 ve '60 deklarasyonlarında tespit edilen kuralları şahit gösteriyorlardı.

Yani toparlarsak "3 Dünya Teorisi"ne karşı olma temelinde yeniden şekillenen dünya Marksist-Leninist hareketi, dışı karşı sağlam bir birlik imiş gibi görünüyorsa da, içinde bir çok çelişmeyi barındıran bir birlikti. Çelişmeler üzerinde açıkça tartışma red edildiği için de kof, yıkılmaya mahkum bir birlikti.

Nitekim öyle de oldu. Var olan çelişmelere, 1978 Ekiminden itibaren çok önemli bir yenisi eklendi. AEP ve çevresindeki bazı partiler, '78 Ekiminde yapılan bir "Bilimsel Konferans"ta, '78 başından itibaren

ren uluslararası planda yaygınlaştırmaya çalıştıkları "Mao Zedung hiç bir zaman Marksist-Leninist olmamıştır", "Mao önderliğindeki ÇKP hiç bir zaman Komünist Partisi olmamıştır" şeklindeki tezleri resmileştirdiler. Mao Zedung'un toptan reddi ile birlikte bir dizi konuda da Marksist-Leninist teorilerin revizyonist teoriler olduğunu savunmaya başladılar.

Bu durumda "3 Dünya Teorisi"ne karşı olma temelinde birleşen dünya Marksist-Leninist hareketi içinde yeni bir saflaşma başladı. Bizim de dahil olduğumuz bazı partiler, Mao Zedung'un toptan reddedilmesine karşı çıktı. Bu konuda AEP ve çevresindeki bazı partilere karşı tavır aldı. Mao'yu savunup savunmama temelinde yeni bir ayrışma başladı. Bugün bu yeni ayrışma süreci henüz başlangıçta bulunmaktadır. Ayrışma her ne kadar Mao'yu savunup/savunmama şeklinde bir ayrışma olarak görünüyorsa da, bu genel ayrışma da içinde alt ayrışmaların tohumunu barındırmaktadır. Mesela Mao'nun reddine karşı çıkanların bir bölümü, Mao'nun hatasız olduğu görüşünü savunurken diğer bir bölümü Mao'nun önemli hataları olduğunu, bunların araştırılması gerektiğini savunmaktadır. Bir bölümü 57/60 deklarasyonlarının uluslararası Marksist-Leninist hareketin platformu olabileceğini savunurken, bir bölümü bu belgelerin çok ağır hatalar taşıdığını ve platform olamayacağını savunmaktadırlar, vs.

İşte bugünkü kargaşa kabaca bir şekilde ortaya çıkmıştır. AEP ve çevresindeki bazı partiler (bunlar çoğu yeni kurulmuş olan toplam 16 partidir !) bugün dünya Marksist-Leninist hareketi her zamankinden daha güçlü olduğu tespiti yapmaktadırlar. Onların bu tespiti objektif gerçeklerle taban tabana zıt, kendi ni kandırma, moral verme anlamına gelen bir tespittir. BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİ DEDİĞİ MİZ HAREKET, KENDİ İÇİNDE PARÇALANMIŞ; İDEOLOJİK, SİYASİ, ÖRGÜTSEL KARGAŞA İÇİNDE BULUNAN BİR HAREKETTİR. EN ZAYIF DÖNEMLERİNDEN BİRİNİ YAŞAMAKTADIR. BU DÖNEMLERİNDEN BİRİNİ YAŞAMAKTADIR. BU DÖNEMİ AŞMANIN TEK BİR YOLU VARDIR: DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN TEMEL SORUNLARI ÜZERİNDE AÇIK İDEOLOJİK MÜCADELE VE BU YOLLA İDEOLOJİK BİRLİĞİN SAĞLANMASI. BU MÜCADELE, DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN REVİZYONİZME VE MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE TECRÜBELERİNİ DEĞERLENDİRMELİ; HATALARI BULUP ARINDIRMALI; VE DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE YENİDEN BİRLEŞECEĞİ MARKSİST-LENİNİST PLATFORMU ORTAYA ÇIKARMALIDIR. DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN BİRLİĞİNİ SAĞLAMANIN TEK YOLU, AKTİF, AÇIK İDEOLOJİK MÜCADELEDEN GEÇER. " (TKP/ML, 1. Merkez Komitesi, 7. Toplantı Raporu, s.1-2)

Bu tespitler dünya Marksist-Leninist hareketi dediğimiz hareketin içinde bulunduğu "kargaşayı", kargaşanın nedenini ve bu kargaşadan çıkış yollarını doğru bir şekilde ortaya koyan tespitlerdi. 1979 da yapılan bu tespitler, yapıldıktan iki yıl sonra, bugün de geçerliliğini korumaktadır.

BUGÜN DE DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİ İÇİNDE İDEOLOJİK-SİYASİ-ÖRGÜTSEL HER ALANDA "KARGAŞA" SÜRMEKTEDİR.

1978 Kasımından sonra "3 Dünya Teorisi"ni çeşitli ölçülerde reddeden güçler arasında; Mao Zedung'a karşı takınılan tavır noktasında açıkça başlayan ayrışma; bugün gelinen aşamada iyice derinleşmiştir.

Mao'yu "Çin'in Krusçev'i" , "köylü, küçük burjuva devrimcisi olarak değerlendiren AEP ve çevresinde kalan partiler, bu konuda görüşlerini iyice sistemleştirmiş durumdadır. (Ülkemizde AEP ci olma yarışında "şampiyon"luğu Halkın Kurtuluşu kazanmış aynı konuda kendisi ile yarışan Devrimci Halkın Birliği, Devrimci Halkın Yolu ve Devrimci Proletarya'yı bu yarışta saf dışı bırakmıştır.)

AEP'nin Mao'ya getirdiği eleştirilere karşı çıkarken, Mao'nun hatalarına sarılanlar, Mao'yu, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'le aynı düzeyde ele alanlar; onu Marksizm-Leninizmin klasikleri arasında görenler kendi aralarında birlik oluşturmaya çalışmaktadırlar. Bu yönde 1980 Sonbaharında ABD Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisi önderliğinde yapılan bir Konferans önemli bir adım olmuştur. Bu Konferans öncesi ve sırasında geliştirilen tezler; bu akımın Marksist-Leninistlerin gerçek birliğinin sağlanması için ideolojik mücadele ile yıkılması gerekli olan önemli bir akım olduğunu göstermiştir. (Bu akımın ülkemizdeki temsilciliğini TKP/ML in 2.Konferansında merkezi ele geçiren tutucu Merkez Komitesi hizibi yapacaktır. Çünkü savundukları görüşler özde aynıdır.)

(Bunların Konferansının açıklamasına Merkez Komitesi hizibinin resmen katılması; bu açıklamayı imzalaması da muhtemeldir.)

Son dönemde gelişen bir başka akım: Stalin'in ölümünden sonra Marksist-Leninist bir şey kalmadığını iddia eden inkarcı bir akımdır. Kanada'da Bolşevik Birlik adlı grubun başını çektiği bu akım da çevresini genişletmeye çalışmaktadır.

Gerçek Marksist-Leninistler uluslararası planda da; tek tek ülkelerde de, 1914 de Bolşevikler gibi, bugün küçük bir azınlığı oluşturmaktadırlar. Ancak gerek şimdiye kadar sosyalist devletlerin çok büyük çoğunluğunun yozlaşmasının işçi sınıfı ve emekçiler arasında yarattığı düş kırıklığı ve inançsızlık; gerekse sınıf mücadelesinin çeşitli alanlarında otoritesini kalamayan Bolşevikler gibi önderlerin, Bolşevik Parti gibi yetkinleşmiş partilerin eksikliği; bugünkü Bolşeviklerin önünde duran dünya Marksist-Leninist hareketinin Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde önce ideolojik ve siyasi, giderek örgütsel birliğini sağlama görevinin başarılmasını bütünüyle güçleştirmektedir. Bugün dünya Marksist-Leninist hareketinin sağlam temeller üzerinde birleştirilebilmesi için çok yönlü mücadele görevleri Marksist-Leninistlerin önünde durmaktadır. Nedir bu görevler ?

Önce karşı devrimden Marksizm-Leninizme gelen saldırılar geri çevrilmek zorundadır. Bugün tüm dünyada emperyalist burjuvazinin ünlü "teorisyen"leri Marksizm-Leninizmin "imkansızlığı"nı, komünizmin "hayal" olduğunu yaymaya çalışıyorlar. Bunlar Komünizmin "insan tabiatı"na aykırı olduğu; "iktidarın kişileri yozlaştırdığı"; "bunun kaçınılmaz" olduğu şeklinde safsatalar yayıyorlar. Yozlaşan Sovyetler Birliği'ni, Çin Halk Cumhuriyeti'ni gösterip "işte gördünüz-her şey boşuna" diyorlar. Burjuvazinin bu ideolojik saldırıları işçi sınıfı içinde ve devrimci saflarda da etkisini gösteriyor. Komünizm davasına olan inanç sarsılıyor. Emperyalist burjuvazinin bu ideolojik saldırı-

rılarını geri çevirmek; devrimci saflarda, özellikle uluslararası işçi sınıfı içinde burjuva safsatalarını teşhir etmek bugün önemli bir görevdir.

Karşı devrimin Marksizm-Leninizme yönelttiği ideolojik saldırılar yalnızca açık anti-komünizm olarak gelmiyor. İdeolojik saldırının açık anti-komünizmden daha tehlikeli olanı; Marksizm-Leninizm maskesi altında geliyor.

Bugün, Kruşçev tipi modern revizyonizm , son on yıllar içinde Marksizm-Leninizm adına Marksizm-Leninizme karşı girişilmiş en kapsamlı saldırı ve kendini izleyen bütün revizyonist akımların ve sapmaların dayanağı ve kökü olma niteliğini koruyor.

Şurası herkesin görmesi gereken açık bir gerçektir ki, Kruşçev revizyonizmine karşı verilen ideolojik mücadelede belli başarılar elde edilmesine rağmen; bu mücadele yetersiz kalmış; Kruşçev revizyonizmi tam olarak mahkum edilmemiştir. Kruşçev tipi revizyonizm bugün hala uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde hakimiyetini sürdürmektedir; ve genelde ideolojik alanda Marksizm-Leninizmin baş düşmanı olma durumunu korumaktadır.

Kruşçev revizyonizmine karşı mücadele içinde ortaya çıkan yeni tip bir modern revizyonizm de "3 Dünya Teorisi" adı altında Marksist-Leninist saflarda ağır tahribat yapmıştır. Bu tip modern revizyonizmin tezlerinin önemli bir bölümü, "3 Dünya Teorisi"ni red ettiğini söyleyen bir dizi partide varlığını hala sürdürmektedir. Bu tip revizyonizme karşı mücadele; özellikle bu "teori"nin Kruşçev modern revizyonizmi ile ortak yönlerinin ve köklerinin ortaya konması; bugünkü Marksist-Leninist hareketin önemli görevlerinden biri olma niteliğini sürdürmektedir.

Gerek Kruşçev tipi modern revizyonizm, gerekse "3 Dünyacı" modern revizyonizm, kendini Marksizm-Leninizm maskesi altında gizlemeye çalışmaktadır. Özellikle '70 li yıllarda moda olan, yine Kruşçev tipi modern revizyonizm çıkışlı "Avrupa Komünizmi" tipi revizyonizm ise artık lafta da Leninizmle bağını kesti. Bunlar Leninizmin "despotik" olduğu , yalnızca Çarlık Rusya'sına uygun olduğu; Leninist tipte parti örgütlenmesinin kaçınılmaz olarak bürokratizme yol açtığı vb. tezlerle; Marksizmin Leninizm tarafından gerçekleştirilen tüm gelişmelerini açıkça ve de resmen reddediyorlar ve 2. Enternasyonal oportunistlerinin, bugün iktidardaki bir çok sosyal demokrat parti tarafından savunulan reformist tezlerine sarılıyorlar. Bunlara karşı mücadele de önemli bir görev olarak Marksist-Leninistlerin önünde duruyor.

Kruşçev tipi modern revizyonizmin özellikle pasifist görüşlerine tepki olarak doğan ve bir çok konularda bizzat modern revizyonizmin tezlerine sarılan ve onlardan etkilenen "sol" akımlar da vardır. Bu akımların en yaygını Castrist-Gueveraist fokocu çizgidir. Özellikle gençlik hareketi içinde yaygın olan bu akım modern revizyonizmin "suni denge", "üçüncü bunalım dönemi", "emperyalistlerarası yeni bir paylaşım savaşının imkansızlığı" gibi tezlerini aynen savunmaktadır. Bu akımın eylem çizgisi iyi eğitilmiş silahlı küçük grupların (foko) "oligarşiye karşı öncü savaşı"dır. Bu akımlara karşı mücadelenin önemi de ortadadır.

Çin'deki geri dönüş: ardından AEP'nin çizgisinin revizyonistleşmesi, ve AEP ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti (ASHC) için yozlaşma tehlikesinin çok somut olarak gündeme gelmesi; Troçkizmi de güçlendirmiş; Troçkizm yeniden "ilgi" bulmaya başlamıştır. Bugün ülkemizde açıkça Troçkist olduklarını

ilan eden gruplar ortaya çıkmıştır. Bugün ve önümüzdeki dönemde Troçkizme karşı mücadele; Marksizm-Leninizmin hakim kılınması mücadelesinin bir görevi olarak önümüzde durmaktadır.

Görev bir yandan modern revizyonizmin her türüne ve Troçkizme karşı mücadele ederken; diğer yandan bunların Marksist-Leninist yansımalarına karşı da amansız bir mücadele yürütmek; ve Marksizm-Leninizmin saflığını korumaktır.

○ Marksist-Leninistlerini birliğini sağlamak için, özellikle revizyonizmin her türünün Marksist-Leninist saflardaki yansımalarına karşı mücadele etmek; mücadele içinde Marksizm-Leninizmden sapmaları Marksist-Leninist saflardan temizlemek şarttır. Birlik, Marksist-Leninistlerin, Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde birliği olmalıdır. Uluslararası işçi sınıfının ihtiyaç duyduğu; proleter dünya devrimini gerçekten zafere götürecektir; devrimi nihai hedefi Komünizme yönlendirebilecek biricik birlik, Marksist - Leninist ilkeler temelindeki birliktir. Bunun dışında her birlik, kof dağılmaya mahkum bir birliktir.

Bugün dünya Marksist-Leninistlerini birleştirme görevine sıvanan bir dizi akım vardır. Marksizm-Leninizm adına konuşan, ama açıkça karşı devrim saflarında olan Kruşçev tipi modern revizyonistler; "3 Dünyacı" modern revizyonistler ve açık troçkistlerin belli ölçülerde var olan ve pekiştirmeye çalıştıkları enternasyonal birlikler üzerinde durmuyoruz.

Bizi asıl ilgilendiren, bu güçler dışındakilerin Marksist - Leninistlerin birliği sorununa nasıl yaklaştıkları; bu alanda neler yaptıkları sorundur. Bu yazıda esas olarak bu sorun üzerinde duracağız:

Bu güçler içinde üzerinde kısaca durup geçmemiz gereken en önemli yanlış tavır AEP ve çevresindeki tavrıdır. AEP 'ne (ve çevresine) göre "Bugün dünya Marksist-Leninist hareketi her zamankinden güçlüdür!" "Dünya Marksist-Leninist hareketinin bir buhran içinde olduğunu söyleyenler burjuvalar, revizyonistlerdir." Aslında bütün önemli sorunlar çözülmüş durumdadır. AEP yöneticileri, başta Enver Hoca olmak üzere bugün dünya Marksist-Leninist hareketi içinde var olan sorunların üzerini örtme konusunda birbiri ile yarışıyor; ve özellikle bugün ağır zarar veren teori düşmanlığını yapmada baş çekiyorlar. Enver Hoca, ÇKP revizyonistleri ile girdiği polemikte şöyle diyor: "Devrimci durum, kapitalist ve revizyonist ülkelerin çoğunu sarmıştır ya da sarma sürecindedir. Dolayısı ile bu durum devrimi gün deme getirmiştir." (Enver Hoca, Emperyalizm ve Devrim, s.110) "Çin revizyonistlerine göre, proleter devrimi ve ulusal kurtuluş devrimi sorunu çağımızda hiçbir biçimde güncel değildir. Çünkü diğer nedenlerin yanı sıra, onlara göre dünyanın hiç bir yerinde devrimci durum yoktur. Bu nedenle, proletaryaya kütüphaneye kapanıp "teoriyi" incelemesini öğütüyorlar, çünkü devrimci eylemlerin zamanı henüz gelmemiştir." (age, s.119)

Aslında Enver Hoca ve AEP yönetimi burda "semeri dövüp, eşiği kastetme" yöntemini kullanmaktadır. "Çinli revizyonistler" in önemli bir özelliği teori düşmanlıklarıdır. Çünkü proletaryanın Marksist-Leninist teoriyi incelemesi ve kavraması onların ömrünün kısalması demektir. Bu yüzden de hiç bir yerde "Çinli revizyonistler" "proletaryayı kütüphaneye kapanıp" (Enver Hoca da aynı bizim teori düşmanlarımız gibi teorik çalışmayı sınıf mücadelesinden kopmak olarak kavlıyor! Enver Hoca i-

çin de teorik çalışma kütüphaneye kapanmak demektir ! Burda bizim "teori" düşmanı dar deneycilerimizle, onların öfke ile saldırıdıkları Enver Hoca'nın bu noktada nasıl birleştikleri görü-lüyor!) (2) "teori"yi incelemesi yönünde bir çağrı yapmamış - lardır. Buna rağmen Enver Hoca böyle bir çağrıyı yapmış gibi gösterip, kendi yarattığı yel değirmenine saldırıyor. Amaç bel lidir : Bugün içinde bulunulan ideolojik keşmekeşten çıkış yo-lunu Marksizm-Leninizmin ilkelerine sarılmakta bulan; bugün te orik çalışmanın önemini vurgulayanları yaralamak. Enver Hoca Emperyalizm ve Devrim kitabında, bir başka bağintıda Marks'dan "gerçek bir hareket tarafından atılan her adım onlarca program dan daha önemlidir " alıntısını yapıyor. Aynı alıntıyı 1902 de, teorik karmaşanın iyice yaygın olduğu bir ortamda yapan Raboçeyo Delo'dan oportunistlere karşı Lenin şunları söylüyor- du :

"Gerçek bir hareket tarafından atılan her adım onlar ca programdan daha önemlidir" Bu sözleri teorik kar maşanın hüküm sürdüğü bir ortamda tekrarlamak; bir cenaze töreninde, cenaze sahibine "Gözünüz aydın.Bü tün günleriniz böyle mutlu olsun" demeye benzemekte dir. " (Lenin, Ne Yapmalı,c.5,s.379)

Bugün dünya Marksist-Leninist hareketinin durumu ortada i- ken, revizyonistlerin ihaneti sonucu Marksizm-Leninizmin teo- rik olarak ve pratik olarak çözmüş olduğu bir sürü sorun,bugün yeniden "sorun" olarak karşımıza dikildiği bir ortamda; Marks- izm-Leninizmin temel ilkelerinin utanmazca çarpıtıldığı bir or tamda; geri dönüşün nedenlerinin iyice araştırılması görevleri nin önümüzde durduğu bir ortamda; teorik karmaşa ortamında En- ver Hoca, aynı Rusya'daki oportunistler gibi davranıp, sorunla rın üstünü örtme yolunu tutuyor.

Enver Hoca ve AEP yöneticileri için Marksist-Leninistlerin birliğini sağlamak için yapılacak bir tek şey vardır: AEP'nin bugün savunduğu revizyonist çizgiyi Marksist-Leninist çizgi o- larak kabul etmek ve AEP etrafında kenetlenmek. Bunu yapmayan- lar, AEP'nin çizgisine kamu oyu önünde en küçük bir eleştiri getirenler "aforoz" edilmektedir. AEP ve çevresi hatalarının ve sapmalarının kamu oyu önünde eleştirilmesinden korkmaktadır Bunun çözüm yolu olmadığı, Marksizm-Leninizmden biraz haberi - lan herkes için ortadadır.

Enternasyonal Marksist-Leninist hareketin birliğini sağla - mak için bir başka öneri Kanada'da In Struggle adlı gruptan gelmektedir. Bu grup aslında AEP ile, bugün AEP'nin Mao'yu ve Çin devriminin kazanımlarını kökten reddeden revizyonist çizgi sine karşı olan grupların arasındaki ayrılığı tayin edici ola- rak görmemekte; hem AEP ve çevresindekilerin, ve hem de bu çiz giye karşı olanların biraraya gelebileceğini, gelmesi gerekti- ğini savunmaktadır. Bu grup yer yer AEP'ni eleştirmesine rağ - men, genel planda merkezci pozisyonlarda durmaktadır. Bu anla- yış temelinde oluşturulmaya çalışılan enternasyonal bir birlik de başından itibaren koftur.

Bir başka girişim Kanada'da Bolşevik Birlik adlı gruptan gelmektedir. Bu grup birliğin çıkış noktası olarak emperyalist bir dünya savaşı tehlikesine karşı tavrı temel almayı önermek- tedir. Bu anlayışa uygun olarak emperyalist savaşı devrimle ön leme, emperyalist savaş çıkması halinde iç savaşa dönüştürme şeklinde, aslında herkesin imzalayabileceği bir ortak açıklama önerisi yapmışlar; bunu imzalamayanın oportunist olduğunu ilan

etmişlerdir.(Ağustos 1980, International Correspondence 2)
Bugün böyle herkesin imzalayabileceği bir genel çağrı, Marksist Leninistleri, oportünizmden ayırmak için bir kıstas olamaz. Bunun örneği 1912 Basel Konferansında görülmüştür. Orda bütün sosyal demokrat partiler böyle bir genel çağrıya imza atmışlardır. Ama savaş patlak verdiğinde işler değişmiştir. Böyle bir genel çağrı bugün "birleşebilmek için ve birleşmeden önce" gerekli olan "ayırım çizgilerinin en kesin hatları ile ortaya konması" görevinin önünü karartır; olmayan bir birliği varmış gibi gösterir. Kurulan dıştan bakıldığında sağlam görülen birlik, gerçekte içi kof bir birlik olur. Dünya Marksist-Leninist hareketinin bugünkü ihtiyacı böyle ne idüğü belirsiz kof birlikler değil; sağlam bir platform temelinde kurulacak sağlam bir birliktir. Görev bunun için çalışmaktır.

1980 başlarında ABD/Devrimci Komünist Partisi (ABD/DKP) ve Şili Devrimci Komünist Partisi (ŞDKP) işte böyle bir görev yönünde bir adım atmak iddiası ile ortaya çıktılar; ve bir enternasyonal Konferans önerisi getirdiler. Çeşitli belgelerini bu sayımızda yayınladığımız bu Konferans üzerinde biraz detaylı olarak durmak istiyoruz. Çünkü bu Konferans, bugün AEP'ne duyulan tepki temelinde gelişmeye açık olan bir başka önemli sapmayı enternasyonal planda örgütlemeye, güçlendirmeye yönelen bir Konferans olmuştur ve devrimci ve Marksist-Leninist saflar içinde bu Konferansın görüşlerinin yayılmasının ortamı vardır. Bu Konferansın görüşlerinin ve yönetmelerinin eleştirisi, aynı zamanda bizim dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğinin nasıl sağlanabileceği, görevlerin ne olduğu konusundaki görüşlerimizin de ortaya konması demektir.

.....

Dipnot 1. Burda TKP/ML ,1.Merkez Komitesinin uluslararası Marksist-Leninist hareketinin birliği konusunda başına sonuna dek berrak ve doğru görüşler savunduğunu söylemek istiyoruz. 1.Merkez Komitesinin belgelerinin tümü incelendiğinde bu konuda Merkez Komitesinin ve partinin homojen olmayan yapısından kaynaklanan "zik zak"lı bir çizgi izlediği görülebilir. Ancak Merkez Komitesinin 7.Toplantı Raporunun yukarıya aldığımız bölümünde görülebildiği gibi; 1.Merkez Komitesi döneminde gelişme, en azından Merkez Komitesinin 7.Toplantısına kadar; sorunların derinliğini süreç içinde görme, ve aşmaya çalışma yönünde olumlu bir gelişme idi. Merkez Komitesi 8.Toplantısından itibaren gelişmenin yönü olumsuzlaştı. İçinde bir dizi eklektik nokta barındıran Parti çizgisi ile Marksizm-Leninizmin çatıştığı; çeliştiği noktalarda Parti çizgisi adına anti-Marksist-Leninist görüşlerin savunulması tercih edilmeye; ilkeleştirilmeye başlandı. Bu olumsuz gelişme 2.Konferansta tasdik edildi. Hala da sürmektedir.)

Dipnot 2. Bizim "teori düşmanlarımız"; bugün teorik sorunların çözüldüğünü; İbrahim Kaypakkaya'nın "5 Temel Belgesi"nin Marksizm-Leninizm demek olduğunu iddia edenlerdir.

KONFERANSIN HAZIRLIĞI

1980 yılı başlarında ABD Devrimci Komünist Partisi (ABD/DKP) ve Şili Devrimci Komünist Partisi (ŞDKP) çeşitli parti ve gruplara bir mektup göndererek "Marksist-Leninist hareketin birliğini yeniden kurma" yönünde bir adım atmak için bir Konferans düzenleyeceklerini bildirdiler. Bu mektupta Konferansa katılma konusunda şunlar söyleniyordu :

"Partilerimiz aşağıdaki kıstaslara uyan parti ve örgütleri bu toplantıya çağırıştır :

1- Çinli revizyonistlerle ve onların emperyalizme teslimi yet şeklindeki uluslararası çizgisi ile bağlarını koparmış olan ve Sovyet tipi modern revizyonizme karşı çıkmaya devam edenler. (abç)

2- Mao Zedung'un, Marksizm-Leninizme yaptığı büyük katkılarını -onun proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi üzerine olan öğretilerini ve Büyük Proleter Kültür Devriminin tecrübeleri de dahil olmak üzere- savunanlar.

3- Kendi gerici hakim sınıflarının devrilmesi için amansız mücadele veren partiler ve örgütler. Bu özellikle emperyalist ülkelerde sosyal şövenizmin her türünü red etmeyi ve Lenin'in emperyalist savaş durumunda proletaryanın emperyalist "anavatan"ı savunamayacağı, tersine kendi burjuvazisinin yenilgisi için çaba sarfetmesi gerektiği şeklindeki öğretisini savunmayı gerektirmektedir.

4- Teoride ve pratikte dünyanın dört yanında proletarya -nın mücadelesini destekleyen, ve var olan, var olmuş yerlerde ve gelecekte nerede kurulursa kurulsun sosyalizmi savunanlar." (ABD/DKP ve ŞDKP'nin Çağrı Mektubu)

1980 yılı başlarında, "dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğini yeniden sağlama" yönünde adımlar atma iddiası ile yo la çıkma; ve fakat bu birliği sağlamak için düzenlenen toplantıya katılacaklar için yukardaki kıstasların getirilmesi yanlış idi. Çünkü yukardaki kıstaslar içinde yer alan ikinci kıstas, Mao Zedung'u savunma adına, onun hatalarını savunmayı Marksizm-Leninizmin kıstası olarak ortaya koyan bir kıstastı. Burada Mao Zedung'un a) proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi üzerine öğretisi Marksizm-Leninizmin kıstası olarak ortaya konuyordu. Bu tavır yanlıştı, çünkü Mao Zedung'un bu konuda "teoriye katkı" olarak propagandası yapılan görüşleri; özellikle "Çin şartlarında burjuvazinin bir kesiminin sosyalist inşaya katılacağı" şeklindeki görüşü Marksizm-Leninizmi değil; Marksizm-Leninizmden bir sapmayı temsil ediyordu. Daha önce Lenin ve Stalin tarafından değinilen "yeni burjuvazi" ve ondan kaynaklanan "geri dönüş tehlikesi" konusunda da Mao Zedung Marksist-Leninist teoriyi belli ölçülerde ilerletmesine rağmen, teoriye yeni bir temelde katkıda bulunmamış; bu sorunu tam olarak çözmemişti. b) Büyük Proleter Kültür Devriminin tecrübelerinin savunulması Marksist-Leninist olmanın kıstası olarak getiriliyor; ama bundan ne anlaşıldığı belirtilmiyordu. Bu tavır da yanlıştı. Çünkü, birçoklarının iddiasının tersine, Büyük Proleter Kültür Devrimi, modern revizyonistlerin parti ve devlet içinde iktidarı ele geçirdiği şartlarda açık

modern revizyonist unsurlara karşı gerçekleştirilen bir siya - sal devrim hareketi olmasına rağmen önemli hataları da içinde barındırıyordu. Mesela bu devrim hareketi içinde geçmişin tu - tarlı bir özeleştirisi yapılmamıştı. Çin'deki biçimi ile ger - çekleşen Kültür Devrimi, birçokların iddiasının tersine evren - sel geçerliliğe sahip değildi.

Bu konular, 1980 yılı başlarında dünya Komünist hareketi i - çinde tartışılan sorunlardı, ve bu tartışma henüz başlangıcın - da idi. (Bugün de bu tartışma henüz yeterince ilerlememiş, bu konudaki ayırım çizgileri tam olarak kesinliğe kavuşmamıştır) Böyle bir ortamda, bu kıstasları "Marksist-Leninistlerin birli - ğini sağlama yönünde" yapılacak bir toplantıya katılabilmek i - çin kabul edilmesi zorunlu kıstaslar olarak koymak; daha en ba - şından; Mao'yu önemli hata ve sapmaları olan bir Marksist-Leni - nist olarak değerlendirenleri dışlamak anlamına geliyordu.

Böylece, toplantıyı düzenleyenlerin gerçek amaçları da orta - ya çıkıyordu. Onlar, gerçekte Marksist-Leninistlerin birliğini sağlama adına, Mao Zedung'u " önemli hata yapmamıştır" şeklin - de değerlendirenlerin birliğini sağlamak istiyorlardı. Onların dünya Marksist-Leninist hareketini birleştirmeye çalıştıkları temel Marksizm-Leninizm değil; onların "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi" diye adlandırdıkları şeydi.

Toplantıyı düzenleyenler, toplantıya katılmak için gerekli olarak koydukları birinci kıstasta "Çinli revizyonistlerin... emperyalizme teslimiyet şeklindeki uluslararası çizgisi ile bağını koparmış" olmayı öne sürüyorlardı. Gerçekten de bu(ü - çüncü ve dördüncü kıstaslar da!) doğru bir kıstastı. Ama düzen - leyenlerin bu mektuba ek olarak gönderdikleri " ortak açıklama taslağı" incelendiğinde ve özellikle bu iki partinin hazırladı - ğı detaylı açıklama incelendiğinde (Bkz. Belge ..) bu açıkla - manın özetidir.); onların elinde bu kıstasın da açıklanmaya muhtaç haline geldiği görülüyor. ABD/DKP ve ŞDKP nin bağın ke - silmesini talep ettiği"emperyalizme teslimiyet teorisi" "Üç Dünya Teorisi" idi. Ama birçok Marksist-Leninist ve devrimci grup gibi bu teori ile bağın kesilmesini toplantıya katılmak i - çin kıstas olarak ileri süren ABD/DKP ve ŞDKP de, hala "Üç Dün - ya Teorisi" ile bağlarını radikal bir şekilde kesmemiştir. Ve onlar hala "Üç Dünya Teorisi"nin en önemli çıkış noktalarından biri olan, "Birinci Dünya" dan başka bir şey olmayan "İki sü - per güç" anlayışını savunuyorlardı.

Böyle bir temel üzerinde yükselen bir Konferans dünya Mark - sist-Leninistlerinin değil; ama, çoğu hala dünya Marksist-Leni - nist hareketi içinde yer alan Mao'yu Marksizm-Leninizmin kla - sikleri içinde gören bir sapmayı da savunan parti ve grupların bir adımı olabilirdi. Nitekim öyle de oldu.

KONFERANSIN HAZIRLIK AŞAMASINDA KULLANILAN YÖNTEMLER MARKSİST- LENİNİST DEĞİLDİ :

Konferansın hazırlık aşamasında kullanılan yöntemler yalnız ca örgütsel sorunlarda değil; ideolojik sorunlarda da idari tedbir ve gizlilik yöntemleri idi.

İdari tedbir, konulan ' katılma kıstasları' ile ; Mao konu - sunda ayrı düşünenleri daha başından "dünya Marksist-Leninist hareketi dışında" ilan etme; onlarla Konferans öncesi ve sonra sında açık ideolojik mücadeleden kaçma şeklinde kendini göster - di.

İdeolojik konularda gizlilik ise kendini; hazırlanan karar taslaklarının ve detaylı açıklamanın dünya Marksist-Leninist

hareketinin tümünden gizli tutulması; sadece katılması istenen parti ve gruplara ulaştırılması şeklinde kendini gösterdi. Hal buki taslakta ve detaylı açıklamada tartışılan ideolojik ve siyasi konular, bütün dünya Marksist-Leninist hareketinin üzerinde uzun süredir tartışma yürüttüğü konulardır. Bu konularda "dünya Marksist-Leninist hareketin birleştirme" iddiası ile yola çıkanların, dünya Marksist-Leninist hareketini birleştirmek için sundukları platform önerisi tüm dünya Marksist-Leninistlerine ve tüm devrimcilere açması, kamu oyu önünde açıklaması, tüm Marksist-Leninistlerin denetim ve eleştirisine sunması; bu taslaklar üzerine kamu oyu önünde açıkça tartışılması; kuşkusuz "birleşmeden önce ve birleşebilmek için en kesin hatları ile belirlenmesi gereken ayırım çizgilerinin "berraklaşmasına katkıda bulunurdu. Taslakların kamu oyunun açılması aynı zamanda Marksist-Leninistlere; taslak ile kabul edilen metin arasındaki farkları görmelerine de yardımcı olurdu. Düzenleyen partiler bu farkların nedenlerini, bu konuda yürütülen ideolojik siyasi tartışmayı ve mücadeleyi de kamu oyunun açmak zorunda kalırlardı. Böylece devrimci kitleler gerçekte olmayan "sağlam birlik" ninnileri ile uyutulmaz; gerçek durum, partiler ve gruplar arasında görüş ayrılıkları ve ideolojik mücadele olduğunu görürlerdi ve herhangi bir parçalanmada takım tutma yerine bilerek bir yanda yer alma imkanı verilmiş olurdu.

Dünya Marksist-Leninist hareketi içinde var olan görüş ayrılıklarını gizleme; ideolojik tartışma ve mücadeleyi kapalı kapılar ardında yürütme; Kruşçev revizyonistlerinin dünya Marksist-Leninist hareketi içine soktuğu (ve 1957/1960 da Marksist-Leninistlere de kabul ettirdiği) mutlaka yıkılması gerekli revizyonist yöntemlerdir. Revizyonistlerin açık ve kamu oyu önünde yürütülecek ideolojik mücadeleden çekinmesi, korkması normaldir. Çünkü kamu oyu önünde yürütecek açık ideolojik mücadele, uzun süreçte onları işçi sınıfının ve devrimci kitlelerin öncü unsurları içinden tecrit eder. Onlar bu yüzden "kâh birlik, kah güvenlik" vb. gerekçelerle kamu oyu önünde açık mücadeleden kaçarlardı. (Ancak artık kaçmak imkanı olmayan noktalarda açık ideolojik mücadeleyi kabul ederler.) Marksist-Leninistler ise ideolojik konulardaki ayrılıklarda mümkün olan en geniş kamu oyu önünde mücadeleyi yöntem olarak seçerler. Çünkü hem partiyi ve hem de devrimci kitleleri eğitmenin tek doğru yolu budur. Revizyonist görüşlerle açık ve kamu oyu önündeki mücadele; partiye ve partililere doğru görüşlerini yanlış ile mücadele içinde ve pratik içinde sınama imkanını verir partiyi geliştirir. Revizyonist görüşlerle Marksist-Leninist görüşlerin kamu oyu önünde açık mücadelesi, devrimci kitlelere doğru görüşleri bizzat yanlış görüşlerle çatışma, mücadele pratiği içinde tanıma; doğru ile yanlış birbirinden ayırma yönünde ilerleme, eğitim görme imkanını verir; devrimci kitleyi ilerletir.

"Marksist-Leninistlerin birliğini sağlama" yönünde ileri adım atma adına ortaya çıkanların, ideolojik konularda "kapalı kapılar ardında" ve yalnızca kendine yakın gördükleri ile tartışma yöntemini seçmesi; onların savundukları görüşlerden duydukları kuşku ve şüphelerin bir ürünüdür. Bu konuda revizyonist yöntem seçilmesi başka türlü açıklanamaz.

Bizler, bugüne kadar pratiğimizde, açık ideolojik mücadeleden kimlerin kaçtığını gördük, yaşadık. Mesela Arnavutluk Emek Partisi(AEP), 1978 de yaptığı ve Mao'yu toptancı bir şekilde

red ettiği "Bilimsel Konferans"a kardeş partilerinden bazıları nı -mesela Avusturya Marksist Leninist Partisi (AMLKP)- çağırma dı. Çünkü; AEP, AMLKP'nin bu konuda kendinden ayrı düşündüğünü, AMLKP'nin bu toplantıya katılması halinde kendi görüşlerini savunacağını biliyordu. AEP'nin uyguladığı bu yöntem revizyonist, açık ideolojik mücadeleden korkan, kaçan bir yöntemdi. Mesela 1979 Ağustos'unda AEP çevresindeki partiler tarafından yapılan enternasyonal gençlik kampına bir dizi Marksist-Leninist ve demokratik örgütün temsilcileri alınmadı (TKP/ML, ATÖF, ATİF); bazı örgütlerin temsilcileri ve sempatizanları kamptan çıkarıldı -Akıma Karşı (GDS), Batı Berlinli Komünist (WBK), Kıbrıs KP/ML-ÖK, bazı örgütlere kendi görüşlerini yayma fırsatı verilmedi (AMLKP) (ŞDKP) ve en sonunda ŞDKP'nin temsilcileri ne şiddet uygulanmaya kadar varıldı. Enternasyonal gençlik kampının düzenleyicileri, TKP/ML, ATÖF, ATİF'li komünist ve devrimcilere karşı faşist İspanya polisiyle işbirliğine bile girmekten çekinmediler. Neden? Çünkü, her ne pahasına olursa olsun açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadeleyi engellemek istiyorlardı. Kullandıkları yöntem revizyonist bir yöntemdi. Şimdi; Kruşçev modern revizyonistlerinden devralınan bu yöntemleri, Mao'yu 'en tutarlı savunanlar' 'Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni en tutarlı savunanlar olarak ortaya çıkanlar da kullanmaktadır. ŞDKP ve ABD DKP'nin düzenledikleri konferansın hâzırılığında kullandıkları yöntem bunu açıkca göstermektedir. Bu onların aynı zamanda; savunduklarını söyledikleri Kültür devriminin en önemli dersini, revizyonizme karşı kitleler içinde, kitleler önünde açık ideolojik mücadele dersini anlamadıklarını da göstermektedir.

Konferansı düzenleyenler, yalnızca Konferansa hazırlık belgelerini kamuoyuna sunmamak, gizlemek konusunda değil, davet siyasetinde de AEP ve çevresinin de kullandığı revizyonist yöntemleri kullandılar. Bu yöntem kendini, işine gelmeyenleri, görüşü ayrı olduğu bilinenleri yapılan toplantıya çağırma, onları dışlama yöntemidir. Bunun en kolay ve en emin yolu, katılması istenmeyenin kabul etmeyeceği önceden belli olan 'kıstas'lar koymaktır. Konferansı düzenleyenler böyle davranmışlardır. Onlar böylece kendileri için esas sorunun, var olan ideolojik ayrılıklar üzerine yürütülecek ilkeli bir mücadele sonucu sağlam bir birliğe varmak değil; kendilerinin tespit ettikleri kıstasları kabul edenlerle, zaten var olan birliği -ya da var olduğu varsayılan birliği- bir ortak açıklama ile ilan etmek olduğunu da göstermiştir.

Konferansı düzenleyenlerin şiddetle! eleştirdiklerini iddia ettikleri AEP ve çevresinden 'ödünç aldıkları' yöntemler bu kadarla da kalmamaktadır. Onlar bunun ötesinde, aynı Stalin yılı dolayısı ile 18 partinin yaptığı ortak açıklama öncesinde Almanya Komünist Partisi/Marksist Leninist (AKP/ML) ve İspanya Komünist Partisi/Marksist Leninist (İKP/ML) revizyonist yöneticilerinin yaptığı gibi, kendi kendilerini 'merkez' 'toplantının düzenleyicisi' ilan etmişler; katılmayı kabul eden tüm parti ve grup temsilcilerinin katıldığı bir ön toplantı yapıp; tüm grupların eşitlik temelinde seçerek oluşturduğu bir düzenleme komitesi kurma yönüne gitmemişlerdir.

Onlar katılacak gruplar hakkında; çağrılanlardan gelmeyenlerin hangi gerekçelerle gelmediği konusunda, belli grupların neden çağırılmadığı vb. konularda da açık tavır takınmamışlardır.

Bütün bunlar, konferansın hazırlık aşamasında kullanılan

yöntemlerin revizyonist yöntemler olduğunu gösteren verilerdir. Aynı yöntem konferans sonrasında da sürdürülmüş; konferansta sürdürülen tartışmalarda ortaya çıkan görüş ayrılıkları; konferansa katılıp da açıklamayı imzalamayan partilerin gerekçeleri taslak ile açıklama arasındaki farklılıkların sebepleri vb. kamuoyuna açıklanmamıştır. Yöntem ideolojik ayrılıkların üzerine gitme; onlar üzerine kamuoyu önünde yürütülen açık mücadele yöntemi değil; var olan ayrılıkları gizleme yöntemidir.

KONFERANSIN "BÜTÜN ÜLKELERİN MARKSİST-LENİNİSTLERİNE, İŞÇİLERİNE VE EZİLENLERİNE" YAPTIĞI ÇAĞRININ ÇİZGİSİ İKİ ÖNEMLİ SAPMA ÜZERİNE İNŞA EDİLMİŞTİR:

Konferansın yaptığı çağrının üzerinde yükseldiği iki temel sapmadan biri "Mao Zedung düşüncesi" ile ilgili olanıdır. Bilindiği gibi "Mao Zedung düşüncesi" kavramı özellikle Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden sonra yaygınlık kazanan; ve dün Marksist-Leninist hareketi içinde içeriği Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında doldurulduğu biçimde kavranan bir kavramdır.

"Biz bugün dünya devriminin yeni bir çağı içinde bulunuyoruz. (abç) ... Emperyalizmin toptan çöküşü ve sosyalizmin dünya çapındaki eğilimi artık geri dönülemez bir eğilim haline gelmiştir. (Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin önemli belgeleri. Alm. Pekin 1970 s. 186/187 ÇKP 8. MK 11. Toplantısının 12 Ağustos 1966 da yaptığı açıklamadan)

Yoldaş Mao Zedung zamanımızın en büyük Marksist-Leninistidir. Dahilere yaraşır bir yaratıcılıkla yoldaş Mao Zedung Marksizmi Leninizmi tam olarak devralmış onu savunmuş ve geliştirmiştir. Mao Zedung Marksizm Leninizmi yepyeni bir basamağa yükseltmiştir.

MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ, EMPERYALİZMİN TOPTAN ÇÖKÜŞÜ -SOSYALİZMİN DÜNYA ÇAPINDA ZAFERE İLERLEDİĞİ ÇAĞIN MARKSİZM LENİNİZMİDİR. (agy. s. 194)

Aynı görüşler Kültür devriminin hemen bütün belgelerinde; **Kızıl Kitabın ikinci baskısının önsözünde; ÇKP 9. Parti Kongresine** sunulan ve oybirliği ile kabul edilen raporda; ÇKP 9. Parti Kongresinde değiştirilen ÇKP tüzüğü'nün genel program bölümünde vs. yer almaktadır.

Özellikle Lin Biao tarafından en açık şekli ile "Mao Zedung düşüncesi" anlayışı; içinde yaşadığımız çağın (Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının) değiştiğinden; yeni bir çağın başladığından (Emperyalizmin toptan çöküşü - sosyalizmin dünya çapında zafer çağı) bu yüzden de Leninizmin bir çok ilkesinin artık eskidiğinden; ve Marksizm-leninizmin yeni çağın gereklerine uygun olarak geliştirilmesi; yepyeni bir basamağa yükseltilmesi gerektiğinden, bunu da Mao Zedung'un yaptığından yola çıkılmaktadır. Bu anlayışa göre, artık yalnızca Marksizm-Leninizmden söz etmek yeterli değildir. Artık "Marksizm-Leninizm Mao Zedung düşüncesi"nden söz etmek gerekir.

ÇKP 9. Parti Kongresinde kabul edilen ve ÇKP'nin bu arada onu izleyen bir dizi Marksist-Leninist partinin (TKP/ML'nin de) çizgisine yansıyan bu anlayış; ÇKP'nin 10. Parti Kongresinde en azından bir noktada (özeleştirilmeden!!!) değiştirilmiş ve içinde yaşadığımız çağın 'Emperyalizm ve Proleter Devrimleri çağı' olduğu; Leninizmin eskimeddiği ve hala 'pratiğimize yol gösteren teorik temel olduğu vurgulanmıştır.

ÇKP 10. Parti Kongresi sorunu böyle ortaya koyduktan sonra; birçok 'Mao Zedung düşüncesi' savunucusu tavrını yeniden göz - den geçirmiş; kimi Mao Zedung düşüncesi kavramının her şekli - nin Leninizmin reddi ile olan bağına ortaya koyarak; bu kavra - mı kullanmayı red etmiş (Bkz. TKP/ML özeleştirisi) kimi ise (ŞDKP ve ABD DKP'nin ve onlar etrafında şekillenen akımın yap - tığı gibi) "Mao Zedung düşüncesini" Leninizmle 'uyumlu' hale getirmeye çalışarak savunmaya devam etmişlerdir. Bu konuda ge - tirilen eleştiriler onları, kullandıkları Mao Zedung düşüncesi kavramının içeriğini yeniden doldurmaya zorlamıştır. Bu zorlamanın sonucu Konferansın belgelerinde görülmektedir. ABD DKP ve ŞDKP'nin Konferansa sunduğu açıklama taslağında bu konuda şunlar söylenmekteydi:

"Mao Zedung düşüncesi Marksizm-Leninizmden başka bir şey değil dir. Mao Zedung düşüncesi, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı dışında bir başka yeni çağın Marksizm-Leninizmi de değil dir. Mao Zedung düşüncesi bir çok cephede Marksizm-leninizmin ilerletilmesini ve zenginleştirilmesini ve proleter devriminin son on yıllardaki tarihi tecrübelerinin teorik yoğunlaştırılma sını temsil etmektedir." (Taslak 11/4)

Şimdi, bu görüşleri savunanlara şu soruyu sormak gerekir: Eğer gerçekten "Mao Zedung düşüncesi" Leninizmden başka bir şey değilse; neden ille de "Mao Zedung düşüncesi" kavramı kul - lanılmak ihtiyacı duyuluyor? Bu görüşü savunanlar, bu soruya tezlerinin devamında cevap veriyorlar:

"Son on yıllarda proleter devrimin tarihi tecrübelerinin teo - rik yoğunlaşması ve Marksizm-Leninizmin ilerletilmesi ve zen - ginleştirilmesi" Mao Zedung düşüncesidir. Yani bunu açarsak; son on yılların proleter devriminin tarihi tecrübeleri, bu dönemde ortaya çıkan sorunlar artık Leninizm ile, Leninizme da - yanarak yeterli bir şekilde çözülemez hale gelmiştir; teorinin bu sorunları çözmek için ilerletilmesi gerekmiştir; Mao Zedung düşüncesi işte bunu gerçekleştirmiştir. İşte ABD DKP ve ŞDKP' nin Leninizmin geçerliliğini red etmek için, Leninizm yerine "Mao Zedung düşüncesini" geçirmek için gerçekleştirdiği operas - yon, yaptığı orijinal 'katkı' budur. Ama ister Lin Biao'nun yaptığı gibi olsun, isterse ABD DKP ve ŞDKP'nin yaptığı gibi olsun "Mao Zedung düşüncesi" savunulmasının özü aynıdır: Leni - nizmin inkarı; bugünün sorunlarının da Leninizme dayanılarak; Marksizmin-Leninizmin klasiklerinin eserlerine, Marks Engels Lenin Stalin'in eserlerine dayanılarak çözülebileceği ve çözü - mesi gerektiği gerçeğini red etmek.

Leninizm yerine "Mao Zedung düşüncesi" nin 'son on yılların tarihi tecrübesine dayanarak' geçirilmesi; son yıllardaki olum - suz gelişmelerin sebebini Leninizmde, onun yanlışlığı veya ye - tersizliğinde aramak demektir. Halbuki son on yıllardaki olum - suz gelişmeler, Leninizmin evrensel ilkelerinin yetersizliği ya da yanlışlığı sonucu değil; tam tersine Leninizmin en genel evrensel ilkelerinin çığnenmesi; onların yeni şartlar safsata - sı ile reddi; onlara ihanetin sonucudur. Tam da son on yıla - rın 'tarihi tecrübesi' sorunları çözmek için Leninizme, Leni - nizm ilkelerine dayanmanın gerekli olduğunu çok açık bir biçim de göstermiştir. Bu tarihi tecrübeler göstermiştir ki, Marks - zim Leninizm zafere; ondan her sapma - ister sağ olsun ister 'sol' olsun- yenilgiye götürür.

Marksist-Leninistlerin görevi; Marksizm-Leninizmin eskidiği düşüncesi ve anlayışı ile, Leninizme alternatif olarak ortaya

atılan "Mao Zedung Düşüncesi"ni yeniden cilalayıp piyasaya sürmek değil; Leninizmin, üzeri her türlü revizyonizm tarafından örtülmeye çalışılan ilkelerini savunmaktır. ABD ve Şili Devrimci Komünist Partileri bu görevi yerine getirmemektedirler.

Sorun Marksizm-Leninizmin belli ölçülerde geliştirilmesi de gildir. Her devrim hareketi son çözümlemede Marksist-Leninist teorinin gelişmesine katkıda bulunur. Teori bütün ülkelerin işçi sınıfının deneyidir. Bu anlamda her devrim hareketi teoriyi ilerletir, ona belli ölçülerde katkıda bulunur. Çin Devriminde de böyle olmuştur. Çin Devriminin Mao Zedung tarafından özetlenen deneyimleri, Marksist-Leninist teoriyi ilerletmiştir. Özellikle Çin'de gerçekleştirilen Demokratik Halk Devriminin deneyimleri Marksist-Leninist teoriyi ilerleten bir tecrübe hazinesidir. Aynı şekilde bütün hata ve eksikliklerine rağmen; revizyonistlerin iktidarına karşı bir ayaklanma olan Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin olumlu ve olumsuz deneyimleri de Marksist-Leninist teoriyi ilerleten ve ilerletecek olan bir hazinedir. Ama "Mao Zedung Düşüncesi" savunucuları böyle bir 'ilerletme' ve 'zenginleştirme'yi kastetmiyorlar. Eğer bunu kastetseler, o zaman neden mesela "Dimitrov Düşüncesi" "Enver Hoca Düşüncesi" ya da "Stalin Düşüncesi" (kaldı ki, Stalin'in Marksist-Leninist teoriye yaptığı katkılar diğerleri ile, bu arada Mao'nunkilerle karşılanmayacak kadar büyüktür) demedikleri anlaşılmaz olur. Onların "Mao Zedung Düşüncesi"nden anladıkları; Mao Zedung'un özellikle sosyalizmde geri dönüş konusunda, Marksist-Leninist teoride daha önce olmayan 'katkıları'dır. Onlar, Mao'nun bu konuda Stalin'in "hata"larını düzelttiği anlayışındadırlar. İşte onları "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunmaya iten anlayış budur.

Bu konuda ABD/DKP ve ŞDKP'nin düzenlediği Konferansın sonunda 13 parti ve grubun imzaladığı açıklamada söylenenler gayet açıktır. "Mao Zedung Düşüncesi" tanımlanırken orda şöyle deniyor :

" Biz hala Leninizm çağında, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşamaktayız. AYNI ZAMANDA ŞUNU VURGULARIZ Kİ, MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ, MARKSİZM-LENİNİZMİN GELİŞMESİNDE YENİ BİR AŞAMADIR." (Bkz. Belge 1)

Burda, ABD/DKP ve ŞDKP'lerinin sunduğu taslaktan bir adım daha ileri(!) gidilmiş; bir adım daha Lin Biao'nun anladığı şekilde "Mao Zedung Düşüncesi"ne yaklaşılmış; ve "Mao Zedung Düşüncesi"nin "Marksizm-Leninizmin gelişmesinde yeni bir aşama" olduğu ilan edilmiştir. Görünen odur ki, bu, diğerlerini "AEP"den etkilenmekle suçlayan Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist-Yeniden İnşa Komitesi'nin eleştirisi sonucu yapılan bir "düzeltme"dir. "Mao Zedung Düşüncesi" denen şeyin "Marksizm-Leninizmin gelişmesinde yeni bir aşama" olduğunu iddia etmek; Leninizmin eskidiğini ilan etmekten başka bir şey değildir. Bunu Lin Biao açıkça söylemişti; şimdi onun izleyicileri, üstünü çeşitli kılıflarla örterek söylüyorlar. Ama sorunun özü değişmiyor.

"Mao Zedung Düşüncesi" ve Mao Zedung'la ilgili tavır konusunda Ortak Açıklamada şunlar söyleniyor :

" Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm bilimine katkısını savunmak bugün uluslararası komünist hareket içinde ve sınıf bilinci li işçiler arasında özel önemi ve aciliyeti olan bir sorundur. Burada sözkonusu olan Mao'nun proleter devrimine ve Marksizm-Leninizm bilimine yaptığı tayin edici katkıları savunup savun-

mama ve bunlara dayanıp dayanmama sorunudur. Mao Zedung, sosyallizme götüren anti-emperyalist demokratik devrim, halk savaşı ve genelde askeri strateji, felsefe (ki o bu alanda diyalektikğin özü olan çelişkilerin tahlili ve bilgi teorisi ve onun pratikle ve kitle çizgisiyle bağları üzerine önemli katkılar yapmıştır), üstyapının devrimcileştirilmesi ve proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi alanında ve revizyonizme karşı pratik ve teorik cephelerde mücadelede Marksizm-Leninizmi önemli ölçüde geliştirdi. Bu yüzden bu mesele, Marksizm-Leninizmi savunup savunmama meselesinden daha az birşey değildir. Birçok alanlarda Mao'nun teorik ve pratik önderliği Marksizm-Leninizmin nicel ve nitel gelişimini ve son birçok on yıl zarfında proleter devriminin tarihi tecrübelerinin teorik olarak yoğunlaştırılmasını temsil eder."(Bkz.Belge 1,Bölüm 3)

Görüldüğü gibi burada açıklamayı yapanlar, önce Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm bilimine katkılarda bulunduğunu kendi değerlendirmelerine göre açıklıyorlar. Onlara göre Mao Zedung, Marksizm-Leninizme şu konularda katkılarda bulunmuştur:

1- Sosyalizme götüren anti-emperyalist demokratik devrim

(Bu konuda Mao Zedung, Lenin, Stalin ve Komintern tarafından ortaya konan doğru tezleri Çin Devriminin somut pratiği ile doğru bir biçimde birleştirmiştir. Çin Devriminin deneyimlerini özetlemiştir. Bu anlamda Marksist-Leninist teoriyi ilerletmiştir. Anti-emperyalist demokratik devrim konusunda Lenin, Stalin ve Komintern'in sorunları teorik olarak çözdüğünü tespit etmemek, bu konuda Mao'nun katkılarını abartmak demektir.)

2- Halk Savaşı ve genelde askeri strateji

(Gerçekten de devrimin, belli şartlarda, kırlardan şehirlere doğru gelişebileceği tezi, Çin Devriminin deneyimleri içinde ortaya çıkmış, ve esas olarak Mao Zedung tarafından geliştirilmiştir. Mao Zedung'un askeri yazıları, Marksizm-Leninizmin bu konudaki teori hazinesine önemli katkılardır.)

3- Felsefe.

(Mao Zedung'un bu konudaki yazıları Marksist-Leninist felsefeyi Çin Devriminin somut pratiğinin sorunları ile kaynaştırmaya çalışan yazılardır. Bu yazılarda yer yer şematizme kaymalar vardır. Sorunlar "basitçe" aktarılmaya çalışılırken yer yer şemalaştırmalar vardır. Bu konuda Mao Zedung, "Mao Zedung Düşüncesi" savunucularının aksine; Marksist-Leninist felsefeye önemli katkılarda bulunmamıştır.)

4- Üst yapının devrimcileştirilmesi

("Mao Zedung Düşüncesi" savunucularının iddiası, bu konuda ilk defa Mao Zedung'un görüşler getirdiğidir. Bu yanlıştır. Gerek Lenin, gerekse Stalin, sosyalist alt yapının kurulmasının yeterli olmadığını; üst yapının da devrimcileştirilmesinin gerektiğini defalarca vurgulamış; bu yönde Sovyetler Birliği'nde çok somut adımlar atılmıştır)

5- Proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi

8 ("Mao Zedung Düşüncesi" savunucularının iddiasına göre, Mao Zedung'dan önceki Marksist-Leninistler proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi sorununu çözmemişlerdir. Bu konuda sorunu Mao Zedung çözerek, Marksizm-Leninizme katkıda bulunmuştur. Bu iddia da ayakları havada bir iddiadır. Marks, Engels, Lenin, Stalin çeşitli yazılarında "proletarya diktatörlüğünün" Komünizme geçiş için gerekli bir ara aşama olduğunu; devrimin sonu değil; başlangıcı olduğunu; devrimin kesintiye uğratılmadan sürdürülmesi gerektiğini belirtmişlerdir. Sovyetler Birliği'nde Lenin ve Stalin döneminde "proletarya diktatörlüğü" şartlarında da devrim sürdürülmüştür. Mao, bu konuda Marksist-Leninist teoriye yeni bir şey getirmemiştir. Onun bu konuda yeni olan, "Çin şartlarında" burjuvazinin bir kesimini de "proletarya diktatörlüğü içinde" görme tavrı, Marksizm-Leninizme katkı değil, Marksizm-Leninizmden sapmadır. Mao'nun yeni burjuvazi ile ilgili görüşleri de; Lenin ve Stalin'de nüve halinde olan düşüncelerin Sovyetler Birliği ve Çin pratiğinden yola çıkarak belli ölçülerde geliştirilmesidir. Bu düşünceler de yeni olan düşünceler değil dir.

6- Revizyonizme karşı mücadele

"Mao Zedung Düşüncesi" savunucuları bu konuda da Mao'nun "katkı"larını abartmakta; onun hatalarının üstünü örtmektedirler. Mao önderliğindeki Çin Komünist Partisi (ÇKP)'nin Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadele ettiği tarihi bir gerçektir. Ama bu mücadele içinde a) ÇKP'nin bizzat kendisinin bazı noktalarda revizyonist sapmalar içinde olduğu - (Mesela Çin şartlarında sosyalizmin burjuvazinin bir kesimi ile birlikte inşası meselesi) b) Kruşçev modern revizyonizminin sistemli bir revizyonist çizgi olduğunu çok geç gördüğü c) Birliği savunma adına bazı ilkesel konularda Kruşçev revizyonistleri ile pazarlığa oturduğu d) Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelede önemli başarılar elde edilmesine rağmen, Kruşçev revizyonizminin yıkılmadığı vb. de tarihsel gerçeklerdir. Mao Zedung önderliğindeki ÇKP'nin "revizyonizme karşı mücadelesi" Marksizm-Leninizme yeni bir şey katmamıştır.

7- Proleter devriminin son on yıllarının tarihi tecrübelerinin teorik olarak yoğunlaştırılması

"Mao Zedung Düşüncesi" ni savunanların son on yıllardan kasettiği, herhalde Kruşçev modern revizyonizminin ortaya çıktığından sonraki dönem olsa gerekir. Bu dönemin uluslararası Marksist-Leninist hareket açısından tayin edici önemde dört önemli olayı; Kruşçev tipi modern revizyonizme karşı mücadele; Büyük Proleter Kültür Devrimi; Kültür Devrimi içi ve sonrasında ortaya çıkan "Mao Zedung Düşüncesi" adı altında Leninizmin eskidiğini iddia eden sapma ve ona karşı tavır; "Üç Dünya Teorisi" revizyonizmi ve ona karşı tavidir.

Bunlardan Kruşçev tipi modern revizyonizmi ile ilgili olan değerlendirmeyi yukarda yaptık. Bu konuda Mao ve onun önderliğinde ÇKP'nin tarihi tecrübelerden çıkardığı dersler yeterli değildir ve yer yer önemli hatalar taşımaktadır.

Büyük Proleter Kültür Devrimi sorununda da, Büyük Proleter Kültür Devriminin bütün dünya proletaryası açısından önemli olan derslerinin ne olduğu; yine Mao ve onun önderliğindeki ÇKP

tarafından teorik olarak yeterli bir açıklığa kavuşturulmamıştır. Bu devrimin bilimsel bir değerlendirilmesi yapıp; bütün dünya proletaryasının öğrenmesi gerekli dersler ortaya konmamıştır. Kültür Devrimi ile ilgili değerlendirmeler kısa ajitasyon yazılarından öteye gitmemiştir.

Kültür Devrimi içinde ve sonrasında gelişen anti-Marksist-Leninist "Mao Zedung Düşüncesi" akımına karşı da Mao Zedung ve onun önderliğindeki ÇKP'nin yeterli bir mücadele yürüttüğünü gösterir bir belge yoktur. Bu görüşlerin bir numaralı savunucusu Lin Biao devrildikten sonra bile, onun teorik görüşleri, Mao önderliğindeki ÇKP tarafından yeterli bir biçimde mahkum edilmemiştir. Bu mücadelenin "tarihi tecrübeleri" Mao tarafından "teorik olarak yoğunlaştırılmamıştır."

1970 li yıllarda gelişen ve dünya Marksist-Leninist hareketi içinde büyük tahribata yol açan karşı devrimci "Üç Dünya Teorisi"ne gelince ; bu konuda da ne Mao'nun ve ne de onun sağlığında onun önderliğindeki ÇKP'nin bu karşı devrimci teoriye karşı tutarlı mücadele yürüttüğünü gösterir bir belge yoktur. Tersine, "Üç Dünya Teorisyenleri"nin dayandığı bazı görüşlerin köklerini Mao Zedung'un orijinal yazılarında bulmak mümkündür. "Üç Dünya Teorisi"ne karşı mücadelede dünya proletaryasının edindiği tarihi tecrübeler de Mao Zedung ve onun önderliğindeki ÇKP tarafından yoğunlaştırılmamıştır.(1)

○ Bir bütün olarak ele alındığında görülür ki; "Mao Zedung Düşüncesi" savunucularının Mao Zedung'un "Marksizm-Leninizmi geliştirdiğini" "yeni bir aşamaya yükselttiğini", bu yeni aşama için Mao Zedung Düşüncesi kavramının kullanılmasının doğru olduğunu ispatlamak için ileri sürdüğü iddialar içi boş, ispatlanamaz iddialardır. Mao Zedung'u abartan; yer yer onun hatalarını küçümseyen ve hatta bazan hataları katkı olarak gösteren bir anlayış ve yaklaşımın ürünüdür.

Onlar, Mao Zedung'u yanlış bir biçimde Marksizm-Leninizmi yeni bir aşamaya ulaştıran bir önder olarak değerlendirdikleri için şu yanlış sonuçlara da varmaları da kaçınılmazdır :

"...Bu yüzden bu mesele (Mao Zedung'u ABD/DKP ve ŞDKP nin değerlendirdiği gibi değerlendirme ve savunma meselesi-YN) Marksizm-Leninizmi savunma meselesinden daha az bir şey değildir."

"... Mao'nun katkılarını (hangi 'katkıları' nı kastettiklerini yukarda gördük-YN) savunmadan ve onlara dayanmadan genel olarak emperyalizmi ve gericiliği yenilgiye uğratmak mümkün değildir." (Bkz. Belge 1, Bölüm 3)

Görüldüğü gibi, açıklamayı imzalayanlar çok berrak bir şekilde Marksizm-Leninizm ile "Mao Zedung Düşüncesi" dedikleri şeyi eşitlemektedirler. Biz bu "Mao Zedung Düşüncesi" savunucularının tersine; "Mao Zedung Düşüncesi" ile Marksizm-Leninizmin bir ve aynı şey olmadığını; dün olduğu gibi bugün de esas görevin -Marksist-Leninistler açısından -Marksist-Leninist ilkelerin her türlü saldırı ve çarpıtmaya karşı savunulması olduğunu; Mao'nun teori ve pratiğinin de ancak Marksizm-Leninizmin ilkeleri ışığında ona dayanarak değerlendirilebileceğini söylüyoruz. Revizyonizmi, emperyalizmi ve gericiliği yenilgiye uğratmak için "Mao Zedung Düşüncesi" denen şeyi değil; Marksizm-Leninizmi savunmayı, ona dayanmayı gerekli görüyoruz.

Mao'nun Marksizm-Leninizmi nitel olarak geliştirdiği tezi -

nin yanlış bir tez olduğunu söylüyoruz.

Açıklamayı yapanlar, Mao Zedung ile "Mao Zedung Düşüncesi" ni de bir ve aynı şey olarak göstererek de sorunu çarpıtmaktadırlar. "Mao Zedung Düşüncesi" diye piyasaya sürülen şey, her ne kadar Mao Zedung'un görüşlerine dayanmakta, ondan yola çıkmakta ise de; "Mao Zedung Düşüncesi" ile Mao'nun görüşleri bir ve aynı görüşler değildir. Bugün Mao Zedung konusunda doğru tavır, onun Marksizm-Leninizme gerçek katkılarını savunmak, hatalarını eleştirip reddetmektir. Bugün bu konuda görev hem Mao'da doğru hiç bir şey olmadığını; onun bir Marksist-Leninist olmadığını söyleyenlere karşı; hem de Mao'yu savunma adına "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunanlara karşı Mao'yu ayaklarını yere bastırarak doğru bir biçimde savunmaktır. Bugün en 'tutarlı' Mao Zedung savunucusu olma iddiası ile ortaya çıkan, açıklamayı yapan parti ve gruplar, gerçekte, Mao Zedung'u savunmamakta "Mao Zedung Düşüncesi" denen şeyi savunmaktadırlar. Açıklamayı yapanlar aynı paragraf içinde Mao Zedung'un savunulması ile "Mao Zedung Düşüncesi" nin savunulmasını da eşitleyerek, sorunu içinden çıkılmaz bir hale getirmiştir. Bize göre, Mao Zedung'un gerçekten savunulması, anti-Leninist "Mao Zedung Düşüncesi"nin reddi görevini de içermektedir.

Leninizmin "emperyalist büyük güçler" anlayışı mı?

Yoksa "Üç Dünyacı"ların "İki Süper Güç" anlayışı mı?

Lenin 1916 da yazdığı "Emperyalizm-Kapitalizmin En Yüksek Aşaması" adlı kitabında, emperyalizmin bilimsel çözümlemesini yapmış;ve emperyalizmin beş temel özelliğini şöyle tespit etmiştir :

1- Üretimde ve sermayede görülen yoğunlaşma öyle yüksek bir gelişme derecesine gelmiştir ki, ekonomik hayatta tayin edici rol oynayan tekelleri yaratmıştır.

2- Banka sermayesi, sınai sermayeyle kaynaşmış ve bu 'mali sermaye' temeli üzerinde bir mali oligarşi kurulmuştur.

3- Sermaye ihracı, emtia ihracından ayrı olarak özel bir önem kazanmıştır.

4- Dünyayı aralarında bölüşen uluslararası kapitalist birlikler kurulmuştur.

5- En büyük kapitalist güçlerce dünyanın toprak bakımından bölüşülmesi tamamlanmıştır." (Emperyalizm, Lenin, c.22, s.271, Bkz. Sol Yayınları, 1969, s.111)

Yine aynı eserinde Lenin "emperyalizm için tayin edici olanın" "birkaç büyük gücün hegemonya kurmak için dalaşması" (Lenin, c.22, s.273-Bkz. Sol Yayınları, 1969, s.114) olduğunu belirtmektedir.

Lenin yine aynı eserinde, ve aynı dönemde yazdığı çeşitli yazılarında burda sözünü ettiği "emperyalist büyük güç" kavramının içini, bu güçlerin "dünyayı toprak bakımından esas olarak bölüşenler" "dünya hegemonyası için dalaşmada pratik olarak öne çıkanlar" "dünya hegemonyası konusunda, diğerleri ile çatıştığı için, emperyalist savaş konusunda da öne çıkanlar" şeklinde doldurmuş; ve böylece "emperyalist büyük güçler" (dünya hegemonyası için gerçekten dalaşanlar) ile diğer emperyalist güçler (özü itibarı ile emperyalist, fakat gücü itibarı ile dünya hegemonyası için dalaşacak durumda olmayan) i birbirinden ayırmıştır.

Aynı Lenin, bu ayrımı yaparken, dünya proletaryasına; prole

ter dünya devriminin hedefi olarak yalnızca emperyalist büyük güçleri değil; bir bütün olarak emperyalist sistemi yıkılması gerekli hedef olarak göstermiştir. Bir emperyalist hayduta karşı; diğerini desteklemeyi onunla birleşmeyi ilke olarak reddetmiştir. Bu tek tek ülkelerdeki proletaryanın görevleri açısından kendi ülkelerinde iktidarı elinde bulunduran gücün vurulması gereken ilk hedef olarak alınması; her ülkede iktidarı elinde tutan kendi burjuvazisine karşı mücadelenin esas alınması gerektiği anlamına gelir. O, 1916 şartlarında İngiliz emperyalizmini, Alman emperyalizmini, Amerikan emperyalizmini, Rus emperyalizmini, Japon emperyalizmini ve Fransız emperyalizmini emperyalist büyük güçler olarak değerlendirmiş; bunların da her birinin somut özelliklerini ayrı ayrı ele alıp incelemiştir. Mesela bu emperyalist büyük güçler içinde "kapitalizmin yüksek derecede gelişmiş olması" açısından "Almanya, İngiltere ve Birleşik Devletler'in "Dünyaya hükmettiği"ni söylüyor. (Emperyalizm, s.118 -c.22, s.277)

Sömürgeler açısından soruna yaklaştığında Lenin bu "büyük güçler" hakkında şunları söylüyor:

"Yukarda sözünü ettiğimiz altı büyük devletin bazıları genç kapitalist devletlerdir (Amerika, Almanya, Japonya); bunların gelişmeleri çok hızlı tempo içinde olmaktadır. İkinci olarak gelişim hızları bunlardan çok daha yavaş olan eski kapitalist devletleri görüyoruz : İngiltere ve Fransa. Nihayet ekonomik yönden en geri kalmış bir ülkeye, çağdaş kapitalist emperyalizmin bir kapitalizm öncesi ağıyla sarılmış bulunduğu Rusya'ya tanık oluyoruz." (Emperyalizm, s.101 -c.22, s.263)

Lenin "kıymetli evrak" sahipliği konusunda soruna yaklaştığında şunları söylemektedir :

"Kolayca görülebileceği gibi, bu rakamlar, her biri elinde 100-150 milyarlık kıymetli evrak tutan en zengin dört kapitalist ülkede belirgin olmaktadır. Bunlardan ikisi -İngiltere ve Fransa, en eski kapitalist ülkelerdir ve göreceğimiz gibi sömürgecilik yönünden en zengin olanlardır; diğer iki ülke-Birleşik Devletler ve Almanya, gelişme hızı bakımından da, sanayide kapitalist tekellerin genişlik derecesi bakımından da en ileri gitmiş ülkelerdir. Bu dört ülke toplam olarak 479 milyar franka; yani dünya mali sermayesinin hemen hemen %80 ine sahiptir. Dünyanın öbür ülkelerinin hemen hemen hepsi bu uluslararası banker ülkelerde, dünya mali sermayesinin bu dört "direğine" az ya da çok miktarda haraç vermektedir. " (Emperyalizm, s.76 -c.22, s.244)

Savaş kışkırtıcılığında öne çıkma konusunda ise somut durumu şöyle tespitlerle ortaya koymaktadır :

"Ganimetten hangi mali haydutlar grubunun -İngilizlerin mi Almanların mı- aslan payını almasını belirlemek için çıkarılmış savaş..." (Fransızca ve Almanca baskıya önsöz, 6 Temmuz, 1920, c.22, s.195 - Bkz. Emperyalizm, s.13)

"Kapitalizm bir avuç 'ileri ülkenin' dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu sömürgeci baskı ve mali boğazlama altında tuttuğu bir dünya sistemine dönüşmüştür. Ve bu 'av' bütün dünyayı kendi avlarını paylaşmak için kendi savaşlarına sürükleyen, dışına tırnağına kadar silahlı ve dünyaya hükmeden iki üç haydut (Amerika, İngiltere, Japonya) arasında pay edilmektedir." (c.22, s.195 - Bkz. Emperyalizm, s.12)

Birinci alıntıda Lenin, somut olarak 1.dünya savaşını çıkarılan mali haydutlar grubunun başını çeken (2) emperyalist büyük güçlerin adını veriyor.

İkinci alıntıda ise, 1.dünya savaşından galip çıkan ve şimdi dünyayı kendi aralarında paylaşan emperyalist büyük güçleri adlandırıyor.

Buraya kadar Lenin'den yaptığımız alıntılar göstermektedir ki :

a) Lenin emperyalist güçler arasında ayırım yapmakta; ve emperyalist büyük güçleri; diğer emperyalist güçlerden ayrı bir kategori içinde ele almaktadır.

b) Lenin emperyalist büyük güçlerden "dünya hegemonyası için dalaşabilecek güce sahip olan" emperyalist güçleri anla - maktadır. Soruna çok yanlı, bütünlük içinde yaklaşmaktadır. Bu güçleri değerlendirirken onlar hakkındaki verilerin bütünü değerlendiriyor.

c) Lenin emperyalist büyük güçleri de kendi şartları içinde somut olarak incelemekte; bunların arasındaki farkları, üstün ve zayıf yanlarını somut olarak ortaya koymaktadır.

İşte Lenin'in ortaya koyduğu; Leninizmin emperyalizm hakkındaki görüşleri kısaca böyledir.

"Üç Dünya Teorisyenleri", Lenin'in bu berrak anlayışını çarpıtmışlar; "emperyalist büyük güç" kategorisinin dışında ve yalnızca ABD ve Sovyetler Birliği'ni içine alan "Süper Güçler" kategorisini yaratmışlardır. Onlar somut tahlil, değişen durum vb. maskeler altında artık dünyanın "emperyalist büyük güçler" değil; yalnızca "İki Süper Güç" arasında paylaşıldığını; yalnızca bunların dünya hegemonyası için dalaştığını yaymışlar; bunun da ötesinde halklara ve işçi sınıfına "İki Süper Güç" dışındaki emperyalist büyük güçleri "dost" ve "müttefik" olarak göstermişlerdir. İki süper güç anlayışı, yalnızca iki süper güç adı verilen ABD ve Sovyetler Birliği'ni "dünya hegemonyası için dalaşan" güçler olarak gösterme anlayışı; dünya hegemonyası için dalaşabilecek güce olan ve pratikte de dalaşan diğer emperyalist büyük güçleri devrimin hedefi olmaktan çıkaran anlayış, "Üç Dünya Teorisi" nin en temel çıkış noktalarından biri ve onun ayrılmaz bir parçasıdır.

Bugün yalnızca ABD ve Sovyetler Birliği'nin dünya hegemonyası için dalaştığını söylemek; bugünün dünya gerçeklerinden habersiz olmak demektir. Mesela bir Batı Alman emperyalizminin bugün iktisadi bakımdan dünyaya yayılma açısından, Sovyetler Birliği'nden ilerde olduğunu göremek demektir. Mesela Japon emperyalizminin elektronik sanayi dalında bütün diğer emperyalist güçlerden ileri olduğunu göremek demektir. Mesela İngiliz emperyalizminin hala en büyük sömürge-yarı sömürge imparatorluklarından biri olduğunu görmemek demektir. Mesela Fransız emperyalizminin hala en büyük tefecilerden, ve yarı-sömürgeleri açısından en güçlülerden biri olduğunu görmemek demektir.

ABD'nin NATO, Sovyetler Birliği'nin Varşova askeri paktları'nın başını çekmesi de bunları diğer emperyalist büyük güçlerden ayrı bir kategori içinde ele almayı haklı göstermez. Bu emperyalist büyük güçlerin, bu askeri paktların başını çekmesi olgusu; hiç bir şekilde yalnızca bu emperyalist büyük güçlerin savaşçı ve saldırgan, savaş kışkırtıcısı olduğu; diğerlerinin savaşı kışkırtmadığı anlamına gelmez. Ayrıca bugün var olan paktların yarın gerçek bir savaş içinde bu şekilde kalacağını da hiç bir garantisi yoktur. Her büyük emperyalist güç, bugün emperyalist dünya savaşını çıkartabilecek güce sahiptir; emperyalist bir dünya savaşının çıkması halinde ise her büyük emperyalist güç; dünya üzerinde mümkünse kendi hakimiyetini tek ba-

şına kurmak; değilse var olan avdan kendisi için en büyük payı almak için savaşıacaktır. Hiç bir emperyalist büyük güç, "süper güç" adı takılan bir diğer emperyalist büyük gücün 'hatırı için' onun çıkarları için savaşa girmeyecektir. Emperyalist büyük güçleri diğer emperyalist güçlerden ayıran kıstas; diğer emperyalist güçlerin bugün kendi başlarına bir emperyalist dünya savaşı çıkarıp; sürdüremeyecek durumda olmasıdır. Ancak bunlar da bir emperyalist dünya savaşı çıkması halinde; çeşitli paktlar içinde savaştan en büyük karla çıkmaya çalışacaktır. Emperyalizmin yarı-sömürge ülkelerdeki uşakları da efendilerinin yanında savaşta yer alacaklardır.

"Üç Dünya Teorisi"nin "birinci dünyası"ndan başka bir şey olmayan "iki süper güç" anlayışı savaş konusunda, savaşın yalnızca ABD ve Sovyetler Birliği tarafından kışkırtıldığı ve çikartılabileceği; diğer emperyalist büyük güçlerin savaş çıkartamayacağı şeklindeki düşünceleri yayarak; Batı Almanya, Fransa, İngiltere, Japonya gibi emperyalist büyük devletlerde işçi sınıfını ve emekçileri uyutmaktır.

Bugün yalnızca "iki süper güç" değil; diğer emperyalist büyük güçler de dişine tırnağına kadar silahlıdır. Silahlanma konusunda emperyalist güçler arasında en geri olan Japonya'da bugün bu eksikliğini hızla tamamlamaktadır. Bugün Japonya'daki atom reaktörleri, ve Japon emperyalizminin sahip olduğu yüksek teknik düzeyi, bu emperyalist gücün de atom silahına sahip olmasını kısa süre içinde halledilebilecek bir sorun haline getirmiştir. Diğer emperyalist büyük güçler atom silahlarına zaten sahiptirler. Klasik silahlanmada da, gerek İngiliz, gerek Fransız, gerekse Batı Alman emperyalizmi çok büyük bir güce sahiptir.

TKP/ML 1978 de yapılan birinci Konferansında "süper güç" anlayışını reddetmiş; "süper güç" kavramının ve anlayışının "Üç Dünya Teorisi"nin bir parçası olduğunu açıklamıştı. (Bkz. Avusturya Marksist-Leninist Partisi (AMLP) ile ortak açıklama) (3)

"Üç Dünya Teorisi"ni reddettiğini söyleyen birçok Marksist-Leninist ve devrimci parti ve grup "iki süper güç" anlayışını -iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır tezini savunmaya devam ediyordu. Bunlar arasında "Marksist-Leninistlerin birliğini sağlama" iddiası ile yola çıkan ABD/DKP ve ŞDKP de vardı. Ve bunlar gerek bizim tarafımızdan, gerekse AMLP, Akıma Karşı (GDS), Batı Berlinli Komünist (WBK) gibi Marksist-Leninist gruplar tarafından bu noktada eleştirilmişlerdi.

Onlar bu eleştirilere rağmen, belki de bu eleştirilere bir cevap olarak, Konferansın hazırlık aşamasında sundukları ortak açıklama taslağında şunları söylüyorlardı:

"Bugünkü durumda iki süper güçten söz etmek doğrudur. Bu kavram yalnızca bu iki emperyalist devletin (ABD ve Sovyetler Birliği) bugünün dünyasındaki en güçlü gerici güçler olduğunu belirtmek için değil; özellikle bu iki devletin bugünkü dünya şartlarında (ve yeni bir dünya savaşı sonucu emperyalistler arası yeni bir paylaşım olmadıkça) emperyalist blokların başında, bir dünya savaşı yürütebilecek bir cık güçler olduğunu belirtmek açısından kullanılmalıdır " (Taslak I/3)

Görüldüğü gibi bu satırların yazarları için artık "yalnızca iki süper güç" bir dünya savaşı yürütebilecek durumdadır. Batı Almanya, Fransa, Japonya, İngiltere gibi emperyalist güçler,

bugünkü şartlarda iki süper güç tarafından çıkarılacak yeni bir dünya savaşı durumu değiştirmedeği sürece !!!- bir emperyalist dünya savaşı yürütemezler ! Bu açık bir şekilde, bugün dünya çapında hegemonya dalaşmasının yalnızca ABD ve Sovyetler Birliği arasında yürüdüğünü söylemektir; bu ikisi dışındaki emperyalist güçlerin, ikinci dereceden emperyalist güçler olduğu demektir. Leninist kavramlarla konuşacak olursak; bugünkü dünyada yalnızca ABD ve Sovyetler Birliği "emperyalist büyük güçlerdir ! Batı Almanya, Japonya, İngiltere, Fransa gibi emperyalist büyük güçlerin burjuvazisi, böyle bir Marksist-Leninist tahlil için kendine Marksist-Leninist diyenlere; "dünya Marksist-Leninist hareketinin birleşmesi gerekli ilkeleri ortaya koymak" iddiası ile ortaya çıkanlara teşekkür edeceklerdir. Çünkü onlar, bu şekilde, Marksist-Leninistler tarafından, kendi ülkelerinin proletaryasına dünya hegemonyası için dalaşma-yan, savaşçı olmayan güçler olarak tanıtılmaktadır. Bu tezi savunanlar, istedikleri kadar "Üç Dünya Teorisi"ne küfür etsinler, onunla bağını kesmemişlerdir. Bu tezi savunanlar istedikleri kadar AEP'ne küfür etsinler; bu konuda AEP ile aynı görüşleri paylaşmaktadırlar.

Taslakta bu kadar açık olan "iki süper güç" anlayışı bu şekli ile Konferansa katılan bazı grupları rahatsız etmiş olacak ki (4), Konferans sonrası yayınlanan açıklamada "iki süper güç kavramı yer almadı.

Açıklamada bu konuda şunlar söyleniyor :

"Dünyanın bugünkü durumunda sadece iki en güçlü emperyalist güç, ABD ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği dünya savaşına gitmek üzere emperyalist blokların başına geçmeye muktedirdir. Bu iki emperyalist güç aynı zamanda dünyada gericiiliğin en güçlü keleleridir." (Bkz. Belge 1)

Görüldüğü gibi, iki süper güç kavramı kullanılmamaktadır; ama anlayış aynıdır, değişmemiştir. Eşek boyanmıştır, at diye yutturulmaya çalışılmaktadır. Bu tespitin hemen ardında yapılan "tüm emperyalist güçler de... gerici saldırgan ve dünya proletaryasının ve halklarının düşmanıdır." şeklinde doğru tespit de, Leninizmin "emperyalist büyük güç" anlayışının çarpıtılmasını ortadan kaldırmamakta; "iki süper güç" bir kefeye konmakta; böylece Batı Almanya, Japonya, Fransa, İngiltere gibi emperyalist büyük güçlerle ; mesela Avusturya, Hollanda, İsveç, Norveç, Danimarka, Lüksemburg vb. ikinci derecede emperyalist güçler arasındaki ayırım çizgileri silinmektedir.

Sonuç olarak "Mao Zedung Düşüncesi" ve "iki süper güç" anlayışı şeklinde iki sapma temeli üzerinde yükselen açıklama "uluslararası komünist hareket için doğru bir ideolojik siyasi çizgiyi ortaya çıkarmak; ve bu temelde birleşmek" (Bkz. Ortak Açıklama, Belge 1) yönünde önemli bir adım olmadı; ama bu sapmaları savunan parti ve grupların birliğini sağlama açısından önemli bir ileri adım oldu. Böylece dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğini sağlama yönünde atılacak adımlarda Marksizm-Leninizmden önemli sapmaları savunan bu akıma karşı ideolojik mücadelenin önemi de bir kez daha ortaya çıktı.

Bugün dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğini sağlama yönünde yapılacak şeyler nedir, atılacak adımlar hangi adımlar olmalıdır ? Bu konuda bize düşen görevler nedir?

Bu sorulara bizim verdiğimiz cevap şudur

BUGÜN ACIL SORUN ULUSLARARASI PLANDA MARKSİST-LENİNİSTLERİNİN ÖRGÜTSEL BİRLİĞİNİ SAĞLAMAK DEĞİLDİR!

ÇÜNKÜ ÖRGÜTSEL BİRLİK ANCAK İDEOLOJİK - SİYASİ BİRLİĞİN SONUCU OLURSA ANLAMI VARDIR; SAĞLAM BİR BİRLİK OLABİLİR! İDEOLOJİK VE SİYASİ ALANDA BİRLİK OLMADAN -GÜÇLÜ GÖRÜNMEK İÇİN- YAPILAN KOKUŞMUŞ -İLKESİZ UZLAŞMALAR TEMELİNDE SAĞLANACAK GÖRÜNÜŞ- TEKİ BİR ÖRGÜTSEL BİRLİK ÇÖKMEYE MAHKUM BİR BİRLİKTİR ! BUNUN ÖRNEKLERİ KOMÜNİST HAREKETİN YAKIN GEÇMİŞİNDE VARDIR. 1957-1960 DEKLARASYONLARINDA YAPILAN İLKESİZ UZLAŞMALAR TEMELİNDE YÜKSELEN ÖRGÜTSEL BİRLİK- DAHA KURULDUĞU ANDA ÇÖKMEYE BAŞLAMIS- VE YALNIZCA MODERN REVİZYONİSTLERE YARAMIŞTIR. BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN İHTİYAÇ DUYDUĞU BİRLİK BÖYLE BİR BİRLİK DEĞİLDİR.

BUGÜN İHTİYAÇ DUYDUĞUMUZ BİRLİK, MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELE Rİ TEMELİNDE; HER TÜR DEN REVİZYONİST, OPORTUNİST SAPMANIN VE ONLARLA UZLAŞMANIN REDDİ TEMELİNDE; MARKSİST-LENİNİST GÜÇLERİN KAMU OYU ÖNÜNDE SÜRDÜRECEKLERİ AÇIK TARTIŞMA- KARŞILIKLI DAYANIŞMA İÇİNDE ELEŞTİRİ İLE ORTAKLAŞA HAZIRLANACAK BİR PLATFORM TEMELİNDE YÜKSELECEK BİR BİRLİKTİR.

BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE BİRLEŞECEĞİ HAZIR BİR MARKSİST-LENİNİST PLATFORM YOKTUR !

BÖYLE BİR PLATFORMUN HAZIRLANMASINDA BİZE YOL GÖSTERECEK İLKELER MARKSİZM-LENİNİZMİN GENEL İLKELERİ OLMALIDIR. DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİN 1928 YILINDA ORTAK ÇABALAR SONUCU HAZIRLAYIP KABUL ETTİĞİ "KOMÜNİST ENTERNASYONAL PROGRAMI" BÖYLE BİR PLATFORMUN HAZIRLANMASINDA ÖRNEK ALINABİLİR. ANCAK YENİ PLATFORM HAZIRLANIRKEN KOMÜNİST ENTERNASYONAL PROGRAMININ HAZIRLANDIĞI DÖNEMDEN GÜNÜMÜZE KADAR GEÇEN ZAMAN İÇİNDEKİ PROLETARYANIN SINIF MÜCADELESİ DENEYİMLERİ DE GÖZ ÖNÜNE ALINMAK ZORUNDADIR. BÖYLE BİR PLATFORM HAZIRLANIRKEN, ÖZELLİKLE İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI SONRASINDA STALİN ÖNDERLİĞİNDEKİ KOMÜNİSTLERİN MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELELERİNİN TECRÜBELERİ DOĞRU BİR BİÇİMDE DEĞERLENDİRİLMELİDİR VE BUNLARA DAYANILMALIDIR. KRUŞÇEV TİPİ MODERN REVİZYONİZME KARŞI -MAO ÖNDERLİĞİNDEKİ ÇİN KOMÜNİST PARTİSİNİN VE ENVER HOCA ÖNDERLİĞİNDEKİ ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİNİN VE DİĞER MARKSİST-LENİNİSTLERİN VERDİĞİ MÜCADELE DOĞRU BİR BİÇİMDE DEĞERLENDİRİLMELİ -BU MÜCADELE HATA VE EKSİKLİKLERİNDEN ARINDIRILMALIDIR. AYNI ŞEKİLDE "MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ" ADI ALTINDAKİ ANTI-MARKSİST-LENİNİST AKIMA VE KARŞI DEVRİMCİ "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"NE KARŞI MÜCADELENİN DENEYİMLERİNDEN DE DOĞRU DERSLER ÇIKARTILMALIDIR. "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"NE KARŞI ÇIKAN GÜÇLER İÇİNDEKİ REVİZYONİST SAPMALAR -ÖNCELİKLE ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİNİN BUGÜNKÜ ÇİZGİSİNE KARŞI MÜCADELE EDİLMELİDİR.

BÜTÜN DÜNYADA KOMÜNİST-MARKSİST-LENİNİST-DEVİRİMCİLER- GÜÇLERİ ORANINDA BU GÖREVLERİN ÇÖZÜLMESİNE KATKIDA BULUNMALIDIRLAR. BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE YÜKSELECEĞİ PLATFORMU YARATABİLMEK İÇİN- YÖNTEMDE REVİZYONİZM- İDEOLOJİK AYRILIKLARIN ÜZERİNİ ÖRTME YÖNTEMİ TERKEDİLMELİ; SORUNLAR ÜZERİNE KAMU OYU ÖNÜNDE AÇIK İLKELİ BİR MÜCADELE YÜRÜTÜLMELİDİR. BİRBİRİ İLE İDEOLOJİK BİRLİĞE GERÇEKTEN SAHİP OLAN GRUPLAR YAN YANA GELMELİ; PLATFORMU HAZIRLAMA ÇALIŞMASINDA GÜÇLERİNİ BİRLEŞTİRMELİDİR. HER GRUP KENDİ GÖRÜŞLERİNİ TÜM DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN DENETİMİNE VE TARTIŞMASINA SUNMALIDIR. BİRLEŞMEDEN ÖNCE VE BİRLEŞEBİLMEK İÇİN -AYRILIKLAR ÜZERİNE İLKELİ BİR BİÇİMDE GİDİLMELİ- AYRIM ÇİZGİLERİ BERRAKLAŞMALIDIR.

ANCAK BU AŞAMA YAŞANDIKTAN SONRA- AYRIM ÇİZGİLERİ EN KESİN HATLARI İLE BERRAKLAŞTIKTAN SONRA; PLATFORM TASLAĞI (YA DA TASLAKLARI) ÜZERİNE ; PLATFORMUN ÇEŞİTLİ KONULARI ÜZERİNE SÜRDÜRÜLEN AÇIK İDEOLOJİK TARTIŞMA BELLİ BİR OLGUNLUĞA ERİŞTİKTEN SONRA; DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN ÇEŞİTLİ MÜFREZELERİ, HAZIRLIĞI DA BERABERCE ÖRGÜTLENEN BİR KONFERANSLA PLATFORMA ORTAKLAŞA SON ŞEKLİNİ VEREBİLİR VE ÖRGÜTSEL BİRLİĞİN İLK ADIMINI ATABI LİRLER.

BUGÜN BU YÖNDE İLERLEMEK İÇİN HER ÖRGÜTÜN EN BÜYÜK KATKISI PLATFORMLA İLGİLİ KONULARDA KENDİ GÖRÜŞLERİNİ BERRAKLIĞA KAVUŞTURMASIDIR. HER ÖRGÜT -KENDİSİNİN DÜNYA PROLETER HAREKETİNİN BİR PARÇASI OLDUĞUNU KAVRAYARAK -DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN PLATFORMU SORUNLARINI- KENDİ ÖZ SORUNLARI OLARAK KAVRAMALI- BU BİLİNÇLE DAVRANMALI; BU KONUDAKİ ÇALIŞMA VE TARTIŞMAYI LÜKS GÖRMEMELİDİR.

SOMUT OLARAK BİZE BU KONUDA DÜŞEN GÖREV- DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİ İÇİNDE TARTIŞILAN KONULARDA KENDİ GÖRÜŞLERİMİZİ BERRAKLIĞA KAVUŞTURMAK ; BUNLARI DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN TARTIŞMASINA VE DENETİMİNE SUNMAK; İDEOLOJİK BAKIMDAN ARAMIZDA BİRLİK OLAN PARTİ VE GRUPLARLA ÇABALARIMIZI BİRLEŞTİRMEK; GÖRDÜĞÜMÜZ YANLIŞLARA KARŞI GÜCÜMÜZ ORANINDA MÜCADELE ETMEKTİR.

DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN BİRLİĞİNİN SAĞLANMASI ANCAK UZUN- SABIRLI -TUTARLI BİR ÇALIŞMA SONUCU OLACAKTIR!

BU KONUDA ÜZERİMİZE DÜŞEN GÖREVLERE DÖRT ELLE SARILALIM !

Dipnot 1

Ortak Açıklamada "Çin'deki revizyonistler...cühelaya gerici "stratejik üç dünya teorisi"ni Mao'nun eseri diye yutturmaya" çalışıyor" denerek;"üç dünya teorisi konusunda Mao'nun her tür lü sorumluluğu göz ardı ediliyor. Bu bir takım gerçeklere gözlerini kapamaktan; sorunların derinliğini gözlerden gizlemek -ten başka bir şey değildir.

Konferansa katılan partilerin; özellikle ABD/DKP nin anlayışı, Mao ölene kadar Çin'de her şeyin iyi gittiği şeklindeki anlayıştır. Bu yaklaşım gerçeklerle bağdaşmayan; sorunların derinliğini görmeyen veya bilerek gizleyen anti Marksist-Leninist bir yaklaşımdır.

Dipnot 2

Soruna ABD/DKP ve ŞDKP gibi yaklaşılsa 1916 da Almanya ve İngiltere'nin "iki süper güç" ilan edilmesi gerekirdi.

Dipnot 3

Bu red etme, bugün Bolşevik saflarda olan Marksist-Leninistlerin zorlaması sonucu olmuştur. Şimdi 2.Konferansın seçtiği Merkez Komitesi "iki süper güç" kavramını kullanmadan, iki süper güç anlayışını yaygınlaştırmaya çalışmaktadır. Bunun en son örneği Partizan yayınları adına çıkan "Dünyada ve Türkiye'de Siyasi Durum" adlı broşürdür. Bu broşürde, dil ucu ile "emperyalist sistemin bir bütün olarak savaşın kaynağı olduğu" gerçeğine değinilmekte; ama "savaş etmenlerinin kızıştığı" her noktada tek tek ele alındığında dalaşma "ABD ile Sovyetler Birliği" arasında olarak gösterilmektedir.

Bu konuda o kadar ileri gidilmektedir ki, Türkiye'de bile esas dalaşma "ABD ile Rus Sosyal emperyalizminin uşakları arasında görülmektedir. İkinci Merkez Komitesinin süreç içinde "iki süper güç" kavramını da kullanması kimseyi şaşırtmamalıdır.

Dipnot 4

Konferansa katılanlardan TKP/ML temsilcileri, Konferansta TKP/ML , 1.Konferansının çizgisini savundular ve "iki süper güç" anlayışını eleştirdiler.

••••

BELGELER...BELGELER...BELGELER

belge 1

ABD/Devrimci Komünist Partisi ve
Şili Devrimci Komünist Partisi'nin
ortaklaşa hazırladıkları enternasyo-
nal toplantıdan sônra yayınlanan
ortak bildirinin metnidir.

Bütün Ülkelerin Marksist-Leninistlerine, İşçilerine Ve Ezilenlerine

Bugün dünya çok önemli olayların eşiğindedir. Emperyalist sistemin bunalımı; yeni, üçüncü bir dünya savaşının patlak vermesi tehlikesini olduğu gibi, dünyanın her tarafındaki ülkeler de devrim için gerçek imkanları ılerleten gelişmeyi hızlandırmaktadır. Son birkaç yılda, stratejik önemi olan bazı yerlerde de devrimci mücadeleler patlak vermiştir. Tüm emperyalist güçler, dünyanın her tarafındaki kâr ve sömürü imparatorluklarını korumak ve genişletmek için işçileri ve ezilen halkları eşi görülmemiş bir kıyıma götürmeye hazırlanıyorlar. Emperyalist güçler ve gerici hakim sınıflar birbirine rakip cani ve köle efendileri çetesinde toplanıyorlar. Birinin başını ABD emperyalistlerinin, diğ erininkini ise aynı derece emperyalist Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği(SSCB) nin çektiği iki blokta biraraya geliyorlar. Bu savaş ufukta gözükmemektedir ve kitlelerin devrimci mücadelesi, iktidarın işçi sınıfı ve ezilen halk tarafından ele geçirilmesi onu önleyemezse patlak verecektir. Savaş patlak verirse, bu emperyalist sistemin bunalımının uç noktasına kadar yoğunlaşması anlamına gelecek ve devrim mücadelesinin nesnel temelini daha da geliştirecektir. Marksist-Leninistlerin görevi bundan yararlanmaktır.

Fakat işte tam da böyle büyük tehlikelerin, meydan okumaların ve fırsatların bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının önünde olduğu bir dönemde, devrimi yapmada işçi sınıfına ve halklara önderlik etme sorumluluğunu taşıyan Marksist - Leninistlerin saflarında büyük bir bunalım vardır. SSCB'de Kruşçev'le birlikte revizyonizm açık bir şekilde iktidara geldikten sonra, yoldaş Mao Zedung'un 1976'da ölümünden sonra sosyalist Çin'de yeni, karşı-devrimci burjuvazinin iktidarı ele geçirip insanlığın dörtte birini tekrar kapitalist yola sokması ile uluslararası proletarya acı bir yenilgiye daha uğradı. Mao Zedung'un işçi sınıfının devrimci bilimine, Marksizm - Leninizme yaptığı büyük katkılara yapılan saldırılar bu büyük

kaybı daha da büyüttü. Bu saldırılar yalnızca Çin'in yeni gerici yöneticilerinden gelmedi; bunlara devrimci saflardan kaçanlar da katıldı ve şurası açık ki bu saldırılarda bizzat Sovyet revizyonistlerinin de parmağı vardır.

Keskinleşen bir durum karşısında ve bu durumun temsil ettiği büyük meydan okumaya yaraşır olma ihtiyacını da tanıyarak; bir dizi Marksist-Leninist partilerin ve örgütlerin delegeleri bu bunalımdan nasıl çıkılacağını, uluslararası komünist hareket için doğru bir ideolojik ve siyasi çizgiyi ortaya çıkarmak ve bunun etrafından birleşmek konusunda nasıl ileriye gidilebileceğini tartışmak üzere bir toplantı yaptılar. Toplantının seyri içinde, aşağıdaki noktalarda birlik sağlandı. Aşağıda imzaları olan partiler ve örgütler bu noktaları, böyle bir çizginin geliştirilmesi için önemli noktalar olarak görmektedirler.

1. BUGÜNKÜ DURUM

- Emperyalizm savaş demektir. Lenin tarafından tahlil edilen bu temel gerçek, ufukta yeni bir dünya savaşının biçimlendiği günümüzde özel bir önem taşımaktadır. Bu, herhangi bir burjuva liderinin arzusunun sonucu değildir, bizzat emperyalist sistemin kanunlarından kaynaklanmaktadır.

- Dünyanın bugünkü durumunda, sadece iki en güçlü emperyalist güç, ABD ve SSCB, dünya savaşına gitmek üzere emperyalist blokların başına geçmeye muktedirler. Bu iki emperyalist güç aynı zamanda bugün dünya gericiliğinin en güçlü kaleleridir.

- Tüm diğer emperyalist güçler de doğaları gereği savaşa itilmektedirler, onlar da büyük sömürücülerdir, tamamıyla gerici, saldırgan ve dünya proletaryasının ve halklarının düşmanlarıdır.

- Büyüyen dünya savaşı tehlikesi karşısında proletarya ve ezilen halklar emperyalizme ve tüm gericiliğe karşı devrim mücadelesini geliştirmelidirler. Böyle bir savaş patlak verirse, onlar emperyalistler arası savaşı, gerici hakim sınıfların alaşağı edilmesini hedefleyen devrimci bir savaşa çevirmeye çalışmalılardır.

- Son birkaç yılda bir dizi ülkede güçlü devrimci hareketler gelişti ve bunlar gerici rejimlere büyük darbeler indirdiler ya da hatta devirdiler ve emperyalist sistemi sarstılar. Bu devrimci hareketlerin hiçbirisi henüz proletarya diktatörlüğüne yol açmamışsa da, bunlar bu imkanın açık işaretidirler. Devrimin nesnel koşulları tüm dünyada olgunlaşmaktadır ve bazı ülkelerde devrim için koşullar şimdiden olgundur. Fakat öznel koşullar, özellikle Marksist-Leninist hareketin gelişimi tehlikeli bir şekilde genel koşulların ardında kalmaktadır.

2. MARKSİST-LENİNİSTLERİN GÖREVLERİ

Revizyonistlerin ve oportunistlerin çarpıtmak ve yok etmek için ellerinden geleni yaptıkları Marksizm-Leninizmin temel ilkelerini savunmak ve bunlara dayanmak gereklidir.

- Proletarya diktatörlüğü Marksizm-Leninizmin tayin edici temel görüşlerinden birisi olmuştur ve hala da öyledir. Bu ilke de revizyonizm tarafından ayaklar altında çiğnenmiştir. Karl Marks'ın zamanından günümüze kadar proletarya diktatörlüğünü kurmak için ve kurulduğu yerlerde de onu savunmak ve güçlendirmek için mücadele etmek sorunu Marksist-Leninistler için bir denek taşı olmuştur.

Bununla birlikte, proletaryanın bu konuda Ekim Devriminden bu zamana elde ettiği olumlu ve de olumsuz önemli tecrübeyi he saba katmamak doğru değildir ve bugün özellikle zararlıdır. Özel olarak Mao Zedung'un proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi üzerine önemli öğretileri ve onun önderliği ni yaptığı Kültür Devriminin tecrübesi can alıcı önemdedir. Yolu daş Mao Zedung şuna doğru bir şekilde işaret etti ki, tüm sosyalizm dönemi boyunca, yani komünizme geçiş dönemi boyunca, sınıflar ve sınıf mücadelesi vardır. O, sosyalizmde burjuvazinin süregiden varlığına ve sürekli yeniden ortaya çıkışına, onun maddi ve ideolojik temelini ve onunla mücadele araçlarına işaret etti. Marksizm-Leninizm biliminin tarihinde ilk kez Mao sosyalist dönem boyunca (mülkiyetin sosyalist dönüşümü esas olarak tamamlandıktan sonra) burjuvazinin elebaşlarının ve en önemli kesiminin Parti ve devlet aracı içinde kapitalist yolu tutan önder kişiler olduğuna açıkça işaret etti. Mao şunu açığa çıkardı ki tüm sosyalist geçiş dönemi boyunca yeni burjuvaziye karşı Kültür Devrimi gibi kitlesel devrimci mücadelelerin tekrar yapılması gerekir.

Büyük Proleter Kültür Devrimi 10 yıl boyunca kapitalist restorasyonu engellemeyi başaran, bugün Çin'de yeni kapitalist yöneticilere karşı mücadele eden devrimci halefleri yetiştiren ve Marksizm-Leninizmin tüm dünyada yayılmasına yardım eden eşi görülmemiş bir kitlesel devrimci hareketti. Son çözümlemede Kültür Devriminin proletarya diktatörlüğünün devrilmesini önlememesi olgusu hiçbir şekilde ne onun tarihi önemini, ne de dünya proletaryası için önemli derslerini azaltamaz.

- "İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, meselenin savaş yoluyla çözülmesi devrimin merkezi görevi ve en üst biçimidir." Bu, tüm ülkeler için geçerli olan evrensel bir gerçektir. "Sosyalizme geçişin barışçıl yolu", revizyonist hainlerin bu yola yönlendirdiği kitlelerin sayısız cesetleriyle doludur.

Kitlelerin silahlı mücadelesi ilkesi aynı zamanda onun yeri ne darbeci tezleri ve pratikleri koyan ya da her türden siyasi ve örgütsel hazırlığı reddeden boş gevezelikleri geçiren revizyonistler tarafından da terkedilmiştir. Devrimin geçeceği aşamalar ne olursa olsun, siyasal iktidarı silah zoruyla ele geçirme gerekliliği halk kitleleri içinde geniş bir şekilde yayılmalı, Marksist-Leninistler gerekli ideolojik, siyasi ve örgütsel hazırlıkları bu amacı akılda tutarak yerine getirmeli ve şartlar olgun hale gelince iktidar için silahlı mücadeleyi başlatmaya çalışmalıdır. Kısacası, komünistler devrimci savaş taraftarıdır.

Silahlı mücadele kitlelerin savaşı olarak verilmelidir ve bu yolla kitleler ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak siyasi iktidarı yürütmek için hazırlanmalıdır.

Devrimci sürecin gerekli biçimleri ve aşamaları ne olursa olsun, esas güvenimiz parti önderliğinde inşa edilen kitlelerin silahlı güçleri olmalıdır. Öte yandan düşmanın silahlı güçleri içinde onların parçalanmasına yardım etmek ve devrimci mücadelenin seyri içinde onların askerlerinin mümkün olduğunca çoğunu tarafımıza kazanabilmek için de siyasi çalışma yapmak gereklidir.

- Proletarya partisinin varlığı ve önder rolü bir başka temel ilkedir. Bu, ifadesini proletaryanın öneü örgütünde bulur. Bu örgüt Marksist-Leninist bir ideolojik, siyasi ve örgütsel çizgi üzerinde yükselmeli; kendi safları içindeki ve dışındaki tüm burjuva ve revizyonist etkilerle her an mücadele etmeli; sü

rekli eleştiri-özeleştiriyi yapmalı ve demokrasi üzerinde kurulu merkeziyetçilik uygulamalı; bilinçli bir demir disiplini olmalıdır, böylelikle kitlelerle yakından bağlar kurulsun, onların mücadelelerini, özellikle siyasi mücadelelerini yükseltsin genelleştirsın ve koordine etsin ve hakim sınıflardan iktidarı ele geçirmede onlara önderlik etsin. Bu amaçla, parti, ülkenin somut şartlarıyla ve kitlelerin çıkarları ve onların kendilerini kurtarma arzusuyla uyum içinde, ilkelere göre somut bir strateji, çizgi ve siyaset formüle etmeye büyük önem vermeli - dir. Parti bağımsızlığını korumak ve kitleleri düşmanlarına karşı mücadelede eğitmek için örgütlenme ve mücadelenin ille - gal biçimlerine büyük önem vermelidir. Stratejik bakış açısından illegal çalışma biçimleri temeldir. Aynı zamanda burjuva demokratik hayallere kapılmadan ya da bunu yaymadan Parti kendi nüfuzunu genişletmek için gericilerin kaçınılmaz baskılarına hazır olarak legal fırsatlardan yararlanmalıdır.

Parti kitle çizgisini doğru bir şekilde uygulayarak kitlelerin mücadelesinin ve devrimin önderliğini pratikte kazanmalı - dır. Parti, kitlelerin ve işçi sınıfının ideolojik, siyasi ve örgütsel seviyesini sürekli olarak yükselerek ve onların devrim görevlerinin gittikçe artan önemde bir kısmını üzerlerine almasını garantileyerek kendi önder rolünü sürekli güçlendirmektedir. Bu yolla, Parti gerçek bir proletarya diktatörlüğü için ve sonunda giderek sosyal sınıfların sönüp gitmesiyle birlikte partinin de nihai olarak sönüp gitmesi için Komünizm için şartları yaratacaktır.

Kapitalizm çok zaman önce onun son aşaması olan emperyalizme ulaşmıştır ve onun en önemli özelliklerinden birisi, tahakküm altındaki ülkelerin talan edilmesi ve ezilen halkların sömürülmesidir. Böyle yapmakla emperyalizm aynı zamanda kendisini devirecek olan mezar kazıcılarını büyük çapta genişletmekte ve güçlendirmektedir.

Lenin'in tahlil ettiği gibi, emperyalizm çağında proleter dünya devrimi, emperyalizme karşı ittifak kuran iki büyük akımdan oluşmaktadır; kapitalist ülkelerde proleter sosyalist devrim ve emperyalist tahakküm altındaki yarı-feodal, yarı(ya da yeni) sömürge ülkelerde yeni demokratik devrim. Bu iki tip ülkelerdeki devrim arasında birçok ortak özellikler vardır: tüm bunların üstünde, her iki durumda da devrime -her ne aşamadan geçerse geçsin- proletarya diktatörlüğüne, sosyalizme doğru işçi sınıfı ve onun Marksist-Leninist partisi önderlik etmektedir. Fakat iki tip ülkedeki devrimin yolunda bazı önemli farklılıklar vardır.

sömürge ve bağımlı ülkeler

Yarı-feodal, sömürge, yarı (ya da yeni) sömürge ülkelerde devrim genelde iki aşamadan geçmelidir -ilk olarak proletaryanın önderlik ettiği yeni demokratik devrim ve bunu izleyen sosyalist aşama. Bu aşamayı atlamayı bir ilke haline getirenler ya da eklektik bir şekilde demokratik ve sosyalist devrimi birleştirenler devrime büyük zarar vermektedir.

Herhangi bir ülkede devrimin tam somut seyri orada bulunan somut koşullara bağlıysa da, bu tip ülkelerde Mao Zedung'un uzun süreli halk savaşıyla ilgili öğretileri büyük geçerliliğe sahiptir. Mao'nun şehri kırdan kuşatma teorisine, proletaryanın hegemonyasını garantilemeyi başaramadığı şeklinde saldırılar ya da dogmatik bir şekilde bu tip ülkelerde şehirlerde

ayaklanmanın iktidarı ele geçirmenin tek biçimi olduğunda ısrar edenler, gerçekte oradaki devrimci mücadeleye saldırmaktadırlar.

Tecrübe göstermiştir ki, proletaryanın önderliği ve gerçek bir Marksist-Leninist çizgi olmadan sosyalist yolda ilerlemek bir yana; bu tip ülkeleri emperyalist esaretten kurtarmak bile imkansızdır. Genel olarak böyle ülkelerde (hatta zaman zaman sömürücü sınıfların kesimlerini bile içine alan) çok geniş bir birleşik cephe inşa etmek mümkün ve gerekli ise de, tecrübe; Marksist-Leninistlerin önderliği ve siyasi ve örgütsel bağımsızlığı korumasının, kitleler içinde sosyalizme ve nihai olarak komünizme ilerlemenin gerekliliği üzerine yaygın bir eğitim yürütmenin, ulusal kurtuluş için mücadele verirken bile dar milliyetçi eğilimlerle mücadele etmenin ve uygun yollarla burjuvaziyi, hatta yabancı emperyalizme ve iktidardaki gerici hakim sınıflara karşı mücadelede ittifak içinde bulunulan kesimleri bile teşhir etmenin ve onlarla mücadele etmenin önemini vurgulamaktadır.

Emperyalizmin, tahakküm altında bulundurduğu ülkelere kapitalist ilişkilerin önemli unsurlarını sokma şeklinde inkar edilemez bir eğilimi vardır. Belirli bazı bağımlı ülkelerde kapitalist gelişme (kalkınma) o denli ileri gitmiştir ki, onları yarı-feodal olarak karakterize etmek doğru değildir; onları, feodal ya da yarı-feodal üretim ilişkilerinin önemli unsurları ya da kalıntıları ve de bunların üst yapıdaki yansıması hala var olmasına rağmen, kapitalizmin hakim olduğu ülkeler olarak adlandırmak daha doğrudur.

Böyle ülkelerde bu koşulların somut bir tahlili yapılmalı ve (devrimin) yolu, görevleri, karakteri ve sınıf güçlerinin mevzilenmesiyle ilgili olarak gerekli vargılar çıkarılmalıdır. Her halükarda yabancı emperyalizm devrimin hedeflerinden biri olarak kalmaktadır.

emperyalist ülkeler

"Komünist Manifesto"da Marks ve Engels "işçilerin anavatanı olmadığına" dikkat çekmişlerdir. Lenin bunun özellikle emperyalist ülkelerde geçerli olduğunu vurgulamıştır. Bu da onyıllar boyunca uğradığı revizyonist çarpıtmalardan kurtarılması gereken belli başlı Marksist-Leninist ilkelere birisi olmakla kalmamakta, aynı zamanda üçüncü bir dünya savaşının yaklaştığı bugünkü durumda özel bir öneme burunmaktadır. Komünistler işçi sınıfı ve ezilen halkın diğer kesimleri içinde şövenizmin her biçimiyle mücadele ederler. Bu, proletaryanın çıkarlarını onun "kendi" emperyalist hakim sınıfının sömürge ve bağımlı ülkelerinin halklarını yağmalamasındaki; ya da özellikle bugünkü durumda, burjuvazinin çıkarlarını korumak için savaşa gitmesindeki çıkarlarıyla özdeşleştirilen her eğilime karşı mücadele etmek demektir. Bir üçüncü dünya savaşı patlak verirse, proletarya aktif bir şekilde savaşta kendi burjuvazisinin yenilmesi için çalışmalı, savaşı devrimci iç savaşa dönüştürmeye ve proletarya diktatörlüğünü kurmaya çabalamalıdır.

Ekim Devriminin yolu; silahlı devrimin, proletaryanın öncü partisinin önderliğinin, proletarya diktatörlüğünün, sosyalizmin kurulmasının, vb.nin gerekliliği anlamında bütün ülkelerde evrensel olarak geçerlidir. Bunlara ek olarak kapitalist ve emperyalist ülkelerde Ekim Devrimi Marksist-Leninist strateji ve taktikler için temel çıkış noktası olarak kalmaktadır. Marksist

Leninistler her ülkede devrimin özgün biçimler alacağını ka bul ederler ve (onlar) bu yüzden somut koşulları tahlil eder ve mücadele içindeki kitlelerin tecrübelerini özetlerken aynı zamanda proletaryanın iktidarı ele geçirmeye hazırlanmak ve ele geçirmek için gerekli olan siyasi ve örgütsel tedbirlerle ilgili temel Leninist çizgiyi savunurlar. Burada da temel Marksist-Leninist ilkelerin revizyonistler tarafından çarpıtılması ve yadsınması yalnızca tarihi bir olgu değildir, güncel bir problem olmaya da devam etmektedir. Her ülkede somut koşulların somut tahliline dikkat gösterirken; öte yandan Lenin'in işçi sınıfının siyasi bilincini onun tarihi misyonunun seviyesine yükseltmenin ve onun siyasi ve devrimci mücadelesini geliştirmenin önemi üzerine; komünist basının ve kitlelerin yaşam ihtiyaçlarına ve şartlarına dikkat gösterirken ekonomizmin nüfuzuyla mücadele etmenin önemi üzerine tezlerini incelemek ve doğru bir şekilde uygulamak gereklidir. Aynı zamanda Mao'nun, kendimize kitlelerin kendilerini kurtarmaya olan derin duygularını temel alma gerekliliği konusundaki öğretisini incelemek ve uygulamak da gereklidir.

3. MARKSİST-LENİNİSTLERİN BİRLİĞİ ÜZERİNE

Proletarya tarihi olarak insanlığı tüm sömürü ve baskıdan kurtarma ve dünyanın her tarafında komünizm çağını getirmede dünya çapında sınıf olarak çıkarı olan tek sınıftır. Bu nedenle proleter enternasyonalizmi Marksizm-Leninizmden ayrılamaz bir şeydir ve bütün ülkelerde işçi sınıfının ve onun Marksist-Leninist partilerinin sürekli ihtiyacıdır. Bu aşıkarak fakat aynı zamanda sık sık unutulmuş gerçeğe ek olarak, güncel durum, eğer karşımıza çıkan sınavları başarı ile vermek ve fırsatlardan yararlanmak istiyorsak, bütün ülkelerde Marksist-Leninistlerin ve devrimcilerin birliğini kurmak için canla başla çabalamayı talep etmektedir. Gerçekte Marksist-Leninistlerin birliğine olan ihtiyaç yalnızca objektif olarak gerekli olmakla kalmamakta, fakat gittikçe artan bir şekilde dünyanın her tarafındaki devrimciler ve kitleler tarafından talep edilmektedir. Bu süreçte, herşeyde olduğu gibi, ideolojik ve siyasi çizgi tayin edicidir.

Lenin'in vurguladığı gibi, "Birlik büyük bir şey ve büyük bir slogandır. Fakat işçilerin davasının ihtiyacı olduğu şey Marksistlerin birliğidir. Marksistlerle Marksizmin muhalifleri ve çarpıtcıları arasında birlik değil."

Görüşümüzce birlik ancak revizyonizmin ve oportünizmin bütün biçimleriyle aramıza kesin ve berrak ayırım çizgileri çizme temelinde başarılabilir. Bu ayırım çizgileri gökten zembille inmiş ya da sekterlerin kendi kafalarından ortaya çıkardıkları şeyler değildir; ne de bunlar kısır, akademik tartışmalar için konu olarak ele alınamazlar -onlar dünyada bugün devrimci proletaryanın ve Marksist-Leninist hareketin karşısına çıkan revizyonizmin esas ve tayin edici çatışma noktalarının yansımasıdır.

Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm bilimine katkısını savunmak bugün uluslararası komünist hareket içinde ve sınıf bilinçli işçiler arasında özel önemi ve aciliyeti olan bir sorundur. Bu rada söz konusu olan, Mao'nun proleter devrimine ve Marksizm-Leninizm bilimine yaptığı tayin edici katkıları savunup savunmama ve bunlara dayanıp dayanmama sorundur. Mao Zedung sosyalizme götüren anti-empyrist demokratik devrim, halk savaşı

ve genelde askeri strateji, felsefe (ki o bu alanda diyalektiğin özü olan çelişkilerin tahlili ve bilgi teorisi ve onun pratikle ve kitle çizgisiyle bağları üzerine önemli katkılar yapmıştır), üst yapının devrimcileştirilmesi ve proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi alanında ve revizyonizme karşı pratik ve teorik cephelerde mücadelede Marksizm-Leninizm i önemli ölçüde geliştirdi. Bu yüzden bu mesele Marksizm -Leninizmi savunup savunmama meselesinden daha az birşey değildir. Birçok alanlarda Mao'nun teorik ve pratik önderliği, Marksizm-Leninizmin nicel ve nitel gelişimini ve son birçok on yıl zarfında proleter devriminin tarihi tecrübelerinin teorik olarak yoğunlaştırılmasını temsil eder.

Biz hala Leninizm çağında, emperyalizm ve proleter devrimi çağında yaşamaktayız; aynı zamanda şunu vurgularız ki, Mao Zedung Düşüncesi Marksizm-Leninizmin gelişmesinde yeni bir aşamadır. Mao'nun katkılarını savunmadan ve onlara dayanmadan genel olarak revizyonizmi, emperyalizmi ve gericiliği yenilgiye uğratmak mümkün değildir.

Çin'de proletarya diktatörlüğünü deviren ve kapitalizmi restore etmekte olan yeni revizyonist yöneticilere canla başla karşı çıkma gerekliliği yukarıdakilere sıkı sıkıya bağlıdır. Onlar emperyalizme tamamıyla teslim olmuşlardır ve bugünkü durumda, cühelaya sahtekarca Mao'nun eseri diye yutturmaya çalıştıkları gerici "stratejik üç dünya teorisi" paravanası altında başkalarının da kendileri gibi yapmasını talep etmektedirler.

Sovyet revizyonistleri ve tarihi olarak onlara bağlanan revizyonist partiler uluslararası proletaryanın azılı düşmanları olmaya devam etmektedirler. Son yıllarda Sovyet revizyonistleri batılı emperyalist güçlere karşı daha militan bir tavır takınmıştır. Bu tavır, rakip bir emperyalist bloğun başını çeken büyük bir emperyalist güç olarak onların kendi gereksinimleriyle tutarlılık göstermektedir. Onlar kendi emperyalist tahakkümünü genişletmek için birçok kez doğrudan bir şekilde askeri yollardan müdahalelerde bulundular ya da kendi bloklarının bir parçası olan Vietnamlı ya da Kübalı revizyonistleri kullandılar. Bu gibi eylemler çoğu zaman "enternasyonalizm" olarak maskeleyildi. Bazı hallerde, tarihi olarak SSCB'ye bağlanmış olan revizyonist partiler "barışçıl yol" ve "tarihi uzlaşma" gibi karşı-devrimci çizgiler yaymışlardır: başka bazı hallerde ise bu revizyonist partiler kitlelerden kopuk askeri darbeler ve silahlı eylemler hazırlamaktadırlar. Revizyonist partilerin bugünkü rolü ve niteliği, hem özel hallerde hem de genel olarak, daha da incelenmelidir, fakat her halükarda şu tamamıyla açıktır ki, onlar proleter devrimin azılı düşmanlarıdır ve proletaryanın devrimci hareketini geliştirmenin ve kitleleri devrimci mücadeleye seferber etmenin canalcı bir parçası olarak, maskeleyeri indirilmeli ve yenilgiye uğratılmalıdır.

Arnavut Emek Partisi ve önderliği tamamıyla revizyonist batağa düşmüşlerdir. Çin'deki karşı-devrimci darbeden kısa bir müddet sonra Arnavutluk Emek Partisi(AEP) bir dizi gerçek devrimciyi, onlar Çin'deki Hua-Teng kliğinin özellikle uluslararası çizgi bakımından tiksindirici özelliklerine karşı çıktıklarından, kendi yanına çekti. Bununla birlikte, çok kısa bir zaman sonra, onlar Mao'ya ve Mao Zedung Düşüncesi'ne saldırılarının zehirliliğinde Hua ve Teng'i bile geçtiler. AEP yöneticileri bir dizi meselede, yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde devrimin niteliği dahil, klasik troçkist konumlar almışlardır. Örneğin, onlar devrimci mücadelenin bir biçimi olarak halk sa-

vaşını dıştıalamaktadırlar. Daha önemlisi, onların konumları bir dizi belli başlı meselede ve dünya olaylarında; onların Vietnam'ın Kamboçya'yı işgali, Polonya'daki işçi çalkantıları üzerine tavırları ve onların Mao'ya saldırıları -ki bunlar Sovyetlerin saldırılarına benzemektedir-"Moskova' malı"(made in Moskow) revizyonist çizgiye günbegün daha da yaklaşmaktadır.

Troçkizmin nüfuzu genelde revizyonizm tarafından güçlendi -rilmiştir ve Çin'de revizyonistlerin iktidara gelmesiyle ve AEP'nin revizyonist konumlarıyla özellikle güçlenmiştir. Bu ortak bildiriye onaylayan örgütler ve Partiler revizyonizme karşı mücadelenin, biçimde sol fakat özde sağcı olan troçkist konumlara karşı mücadeleyle birleştirilmesi çağrısını yapmakta -dırlar ve özellikle aşağıdaki noktalara karşı çıkmaya çağırma -tadırlar: Onların "saf", "işçici", köylülükle ya da diğer proleter olmayan güçlerle ittifakı yadsıma, özel olarak da ikti -dardaki gerici hakim sınıflara karşı bir birleşik cephe siyase -tini yadsıma çizgisi; bir tek ülkede iktidarı ele geçirme ve sosyalist geçiş dönemine başlamanın mümkün olduğunun yadsınma -sı; ve onların kitle mücadelelerini ekonomist bir şekilde kav -ramaları ve onların komünizme geçişi, temelde üretici güçlerin bir gelişimi olarak görmeleri bakımından ekonomist kavrayışla -rı.

İmzası bulunan örgütler ve Partiler, bir dizi ülkede iktida -rı elinde bulunduran ve batılı emperyalistlerin çıkarları için bir Truva atı olarak hizmet görmeye devam eden sosyal demokra -sinin önümüze koyduğu artan tehlikenin altını çizerler. Onun geleneksel uzlaşmacı taktiklerine ek olarak, bazı ülkelerde sosyal demokrasi değişmekte olan şartlarda bir rol oynamak i -çin silahlı gruplar kurmaya ya da bunları etkisi altına almaya çalışmaktadır. Marksist-Leninistler onların kitleler içindeki nüfuzuyla sebatlı bir şekilde mücadele etmeli ve onların bütün taktiklerini lanetlemelidir.

Gerçek Marksist-Leninistleri, ortaya çıkmış olan berrak ayı -rım çizgileri temelinde ve uluslararası hareketin acil görevle -ri karşısında birleştirmek için önemli adımlar atmak yalnızca mümkün değil, aynı zamanda gerekliyse de; birçok önemli mesele -ler üzerinde kollektif inceleme, tartışma ve mücadele de gerek -lidir. Bu, uluslararası komünist hareketin tarihi hakkında da -ha etraflı ve derin bir kavrayış geliştirme gerekliliğiyle il -gili olarak özellikle aşikârdır. 1963 de ÇKP hala gerçek bir komünist partisi iken Sovyet revizyonistleriyle polemiklerinde belirttiği gibi, uluslararası komünist(ve ulusal kurtuluş) ha -reketinin tarihiyle ilgili olarak "birçok tecrübeler ve birçok dersler vardır. Bütün ülkelerin komünistleri ve devrimcileri bu başarı ve başarısızlık tecrübeleri üzerinde onlardan doğru vargılar ve yararlı dersler çıkarmak için düşünmeli ve onları ciddiyle incelemelidir." Bugün, o zamandan beri daha da bü -yük olumlu ve olumsuz tecrübelerin ışığında ve bugünkü durum ve yaklaşan olasılıkları akılda tutarak, bu yönelim daha da de -rin bir ehemmiyete bürünmektedir. Daha cesur ve kararlı bir şe -kilde hareket etmek için daha derinden ve daha kavrayıcı bir şekilde düşünmeye ve tahlil etmeye cesaret etme gerekliliği bir o kadar daha tayin edicidir.

SSCB'de ve diğer birçok ülkede modern revizyonizm kendisini açıkça ortaya çıkarmadan önce, uluslararası komünist hareket i -çinde daha o zamandan modern revizyonizmin gelişimini kolaylaştıran çeşitli hatalı kavrayışlar mevcuttu.

Üçüncü Enternasyonal'in uluslararası proletaryanın birliği-

ne, çeşitli komünist partilerin kurulmasına ve onların mücadelelerine yaptığı inkar edilemez katkılarını kabul etsek de; ve proleter devrimleri çağını başlatan ve SSCB'de sosyalizmin inşai yolunu açan Ekim Devriminin oynadığı büyük rolü kabul etsek de; komünistler bu tecrübeleri eleştirici bir şekilde özetlemelidir ki Marksizm-Leninizmin ışığında o ülkede ve başka sosyalist uluslarda iktidarın burjuvazi tarafından ele geçirilmesini açıklamak ve yapılan hatalardan ve sapmalardan öğrenmek ve onların ne dereceye kadar uluslararası komünist hareketin çoğunluğunun oportünizme yozlaşmasında payı olduğunu değerlendirmek mümkün olsun. Kitlelerin geniş kesimlerinde bu olguların neden olduğu moral bozukluğu karşısında ve burjuva kesimlerin bu olguları kendi avantajlarına kullandığı, bu olguların Marksizmin "başarısızlığını" tanıtladığını iddia ettikleri bugünkü durumda başarısızlığa uğrayanın bilimsel sosyalizm olmadığı ve tam tersine, bilimsel sosyalizmin bu olaylara yol açan objektif ve subjektif faktörleri kavramamızı olanaklı kıldığını göstermek biz komünistlere düşen görevdir. Başka şeylerin yanı sıra, Üçüncü Enternasyonal'in tecrübelerini ve onu kendisini dağıtmaya götüren nedenleri; son dünya savaşı sırasında burjuvaziye ve emperyalizme karşı devrimci mücadele ile, bir anti faşist birleşik cephe kurma siyaseti arasındaki ilişkinin nasıl ele alındığını ve de bu siyasetin ardındaki gerekçelendirmeyi; Browderizm gibi revizyonist eğilimlerin kaynağı ki, bunlar SSCB ile faşist devletlere karşı savaşılan emperyalist güçler arasındaki anlaşmalar temelinde kalıcı bir barışın kurulabileceği ve kitlelerin yaşam koşullarının iyileştirilebileceği fikrine inancını yaydılar -ve bunların ortaya çıkardığı uzlaşma eğilimlerini ; SSCB'de ve diğer sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonuna yol açan derin kökleri; sınıf mücadelesinin gelişmesinin nasıl ele alındığını ve bu ülkelerde proleter ya diktatörlüğünü tutarlı bir şekilde uygulama ihtiyacının nasıl ele alındığını, siyaset ile ideoloji arasındaki, siyaset ile ekonomik ve teknik meseleler arasındaki ilişkinin nasıl ele alındığını; kitle çizgisi meselesini; halk içindeki çelişkilerin ve düşmanla olan çelişkilerin kitlelerin seferber edilmesi temelinde doğru bir şekilde ele alınması meselesini, parti içinde merkezîyetçilik ile demokrasinin arasındaki ilişkisini ve partinin kitlelerle ilişkisinin nasıl ele alındığını incelemeye özel dikkat gösterilmelidir. Bu meselelere ışık tutarak, fakat aynı zamanda troçkistlerin ve diğer devrim düşmanlarının iftiralarından uzak kalarak, devrimin gelişmesi için önemli dersler çıkarabileceğiz.

Yani kısaca toparlarsak: Marksist-Leninistlerin birliğini sağlamak için; incelemeyi derinleştirmek; Komünistlerin Üçüncü Enternasyonal ve İkinci Dünya Savaşı sırasındaki teorik ve pratik faaliyetlerini değerlendirmek; ve özellikle proletaryanın iktidarda olduğu ülkelerde her şeyden önce Sovyetler Birliği ve Çin'de revizyonistlerin iktidarı ele geçirebilmesinin nedenlerini araştırmak gereklidir.

Bu açıklamayı imzalayan Partiler, ABD Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisi'nin ortaklaşa hazırladıkları detaylı bir taslak üzerine tartıştılar.

İmzalayanlar bu yazıyı bütün olarak ele alındığında Enternasyonal Komünist Hareketin çizgisinin hazırlanması için olumlu bir katkı olarak değerlendirmektedirler. Bu bakış açısı ile bu yazı dağıtılmalı ve üzerinde tartışılmalıdır; bu yalnızca bu açıklamayı imzalayan örgütler içinde değil; tüm enternasyo-

nal komünist hareket içinde yapılmalıdır.

Açıklamayı imzalayan parti ve örgütler revizyonizme karşı mücadeleyi sürdürmek ve enternasyonal komünist hareketin doğru bir genel çizgisinin geliştirilmesi sürecini destekleyebilmek için uluslararası bir yayın organı (dergi) çıkarma kararı aldılar. Bu yayın organı bütün dünyada gerçek Marksist-Leninistlerin ideolojik-politik ve örgütsel birliğinin sağlanması için tayin edici bir silah olabilir ve olacaktır.

Açıklamayı imzalayan partiler ve örgütler, yalnızca kendi a ralarında değil; bütün dünyada diğer gerçek Marksist-Leninistlerle temas kurmak ve gelişmek; ve onlarla tartışma sürdürme nin önemini vurgularlar. Açıklamayı imzalayan partiler ideolojik mücadele ve siyasi çalışmayı; enternasyonal hareketin her geçen gün daha geniş güçlerini ve kitleleri kazanmak; devrimci tavrı sağlamlaştırmak ve devrimci mücadeleyi güçlendirmek amacıyla sürdürmenin önemini vurgularlar.

Dünyanın bugünkü durumu ve uluslararası gelişmeler devrimci proletaryanın, ezilen halkların ve Marksist-Leninistlerin önüne büyük görevler ve ağır yükler koymakta; ama aynı zamanda da büyük imkanlar koymaktadır.

İşçi sınıfının bilimi olan Marksizm-Leninizm her zaman sınıf mücadelesinin ateşinde dövülerek sertleştirildi. Biz bugün bize yöneltilen talepleri yerine getirmeye hazır olmalı; objektif şartların hızlı gelişmesine ayak uydurmalı; Marksist-Leninistlerin birliğini geçmişin tecrübelerinin doğru bir değerlendirilmesi ve doğru bir çizgi temelinde sağlamalı; proleter enternasyonalizmi için mücadele etmeli ; ve böylece bütün dünyada Komünizme doğru ilerlemeyi geliştirmeliyiz.

Sonbahar 1980

İmzalayan Parti ve Gruplar

Seylan(Sri Lanka) Komünist Partisi

Senegal Marksist-Leninist Grubu

İspanya Marksizm-Leninizmi Savunma Grubu

Mao Zedung Kredsen (Danimarka)

Marksist-Leninist Kollektif (Britanya)

Yeni Zelanda Kızıl Bayrak Grubu

Nottingham Komünist Grubu (Britanya)

Komünist Proletarya Marksist-Leninist Örgütü (İtalya)

Şili Devrimci Komünist Partisi

Proleter Enternasyonalizmi İçin (Fransa)

Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist Yeniden İnşa Komitesi

ABD Devrimci Komünist Partisi

Devrimci Komünistler Birliği (Dominik Cumhuriyeti)

belge 2

ŞDKP VE ABD/DKP TARAFINDAN DÜZENLENEN ENTERNASYONAL KONFERANSA SUNULAN TARTIŞMA YAZISININ 'İKİ SÜPER GÜÇ' VE 'MAO ZEDUNĞ DÜŞÜNCESİ' İLE İLGİLİ BÖLÜMLERİ :

ŞDKP(Şili Devrimci Komünist Parti) ve ABD/DKP (Amerika Birleşik Devletleri-Devrimci Komünist Parti) tarafından hazırlanıp yine bunlar tarafından düzenlenen Enternasyonal Konferansa sunulan 119 sayfalık (İngilizcesi) tartışma yazısında 'İki Süper Güç' konusundaki görüşlere,yazının ilk bölümü olan günümüz dünyasında durumun incelendiği bölümde yer verilmektedir. Yazının 4 ile 35. paragrafları bu konuyu işlemektedir. Önce ABD emperyalizminin sonra da "Sovyet sosyal-emperyalizminin" gelişmesi uzunca incelenmiş. Sonra ikisi arasındaki çelişkiler yer verilmiş.

Burada bu bölümü paragraf paragraf alıp kısaca özetlemeye çalıştık. Bu arada önemli görülen bölümlerin doğrudan tercümesini yaptık. Doğrudan tercümesi yapılan kısımlar "....."(tırnak) içine alınmıştır.

P.4. Bugün uluslararası durumun en belirgin özelliği,başlı ABD ve SB (Sovyetler Birliği) tarafından çekilen iki emperyalist blok arasındaki dalaşma ve savaş hazırlığıdır.

P.5. Uzun yıllar gericiliğin güçlü bir kalesi durumunda olan ABD devleti bugün derin krizler içerisindedir.

P.6. 2. Dünya Savaşı'ndan güçlü çıkan ABD emperyalizmi bu gücüne rağmen bir yandan gerilemiş,diğer yandan da devrimci hareketler tarafından zayıflatılmıştır. Bugün diğer bir emperyalist olan rakibi SB tarafından doğrudan tehdit edilmektedir. Müttefiklerinden daha güçlü durumda bulunan ABD tüm dünyada karışıklık yaratmakta,"bloğu içindeki emperyalistlerle beraber ve onların başında" dünyayı yeniden organize etmek için her yola baş vuruyor.

P.7. Amerikan dolarının gelişimi ABD emperyalizminin gelişimine bir örnek teşkil eder. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra 1960'lara kadar devam eden doların güçlü durumu ABD'nin emperyalistler arasındaki üstünlüğünün bir belirtisi idi. 1960'ların sonlarında Vietnam sorunu nedeniyle ve diğer emperyalistlerin faaliyetleri sonucu ABD'nin durumu zayıfladı ve doların durumu sarsıldı.

P.8. ABD kampında 1930'lardan bu yana görülen en derin kriz olan 1974-75 ekonomik krizleri,bu kamp içindeki tüm emperyalist ülkeleri birbiri ardına derin bir şekilde etkiledi.

P.9. 2.Dünya Savaşı'ndan sonra bu kamp içinde sık sık krizler görülmesine rağmen,1974-75 krizleri başta ABD olmak üzere tüm blok için bir dönüm noktası oldu.Kapitalist yoğunlaşmanın yol açtığı üretim fazlalığından doğan krizler nitel olarak farklı bir durum ortaya çıkardı,ve emperyalist yayılmanın daha önce olduğu gibi devam etmeyeceğini

gösterdi.

- P.10. Kapitalizmin çelişkilerinden kaynaklanan bu krizlerden kurtulmak için, başta ABD olmak üzere bu blok içindeki tüm emperyalistler bir takım ekonomik önlemler aldılar. 1974-75'den sonra görülen kısmi düzelme, bir kaç yıl sonra daha derin krizlerle devam etti.
- P.11. Ekonomik krizlerin bu ülkelerdeki işçileri ve halk kesimlerini zor durumda bırakıp toplumsal patlamalara yol açabileceğinin bilincinde olarak, para sistemini düzenlemek, enflasyonu kontrol etmek gibi bir takım önlemler alındı. ABD bir takım ekonomik-siyasi stratejiler belirledi ve "bunları müttefiklerine de kabul ettirmeye çalıştı, bazıları ise buna karşı çıktılar."
- P.12. Bu krizlerden tek kurtuluş yolunun yeni bir dünya savaşı olduğunun bilincinde hareket eden ABD emperyalizmi ve müttefikleri "büyük derecede değişen uluslararası durum ve ABD ile aşık atabilecek yeni bir rakibin ortaya çıktığı şartlarda" bu yöndeki hazırlıklarını sürdürüyorlar.
- P.13. "Bugün ABD emperyalistleri ve bloğu için en acil ve en büyük sorun, yarışma içinde bulundukları rakipleri Sovyetlerin başını çektiği blokla dünya çapında bir dalaşmaya girmek için hazırlanmaktır. Bu bugünkü eylemlerinin merkezini oluşturmaktadır."
- P.14. "Aynı zamanda ABD bloğu içindeki emperyalist ülkeler arasında, özellikle de yaklaşan savaş konusunda önemli çelişkiler var. Ekonomik alanda sadece ABD ile diğer emperyalistler arasında değil, aynı zamanda diğer emperyalistler arasında, örneğin Ortak Pazar ile Japonya arasında ve Ortak Pazar ülkelerinin kendi aralarında da sadece rekabet değil, zaman zaman keskinleşen dalaşmalar vardır. Bu çelişkiler daha çok, ticaret, bu ülkeler arasında yatırım ve döviz alışverişi ilişkilerinde, sömürge ve bağımlı ülkelere ve buralardaki bazı "etki alanları"na ihracı ve Sovyet bloğu ile ekonomik ilişkiler konularında kendini gösteriyor."
- P.15. "Askeri-stratejik alanda ABD, bloğundaki ülkelerdeki nükleer silahlar üzerinde kontrol sağlamak için uğraşıyor. Hem klasik anlamdaki savaşı hem de (olursa-ki büyük bir ihtimalle olacaktır-) nükleer savaşı genel olarak diğer ülkelerin toprakları üzerinde tutmaya çalışıyor. Tabii ki bu durum, hakim oldukları ülkelerin nükleer savaşta mahvolmasını istemeyen müttefiklerinin hiç de hoşuna gitmiyor. Bu hoşnutsuzluk özellikle Avrupa'da daha açık görülüyor. Özellikle Avrupa'lı hakim sınıflardan bazıları, SB ile bazı sınırlı anlaşmalara girme eğilimi gösteriyorlar. Emperyalist amaçlarını gerçekleştirmek isteyen ve dünya savaşına hazırlanan Sovyet hakim sınıfı da böyle bir şeye yanaşıyor."
- P.16. "Bunlara rağmen, Batı'lı emperyalist ülkelerin (ve bunun yanında Japonya'nın ve ABD ile ittifak içinde bulunan diğer emperyalist devletlerin), ABD tarafından başı çekilen bloğun birer parçası oldukları ve bu bloğun gittikçe sıklaştırıldığı da bir gerçektir. Ekonomik alanda, bu ülkeler kendileri emperyalist olmasına rağmen (bu ülkeler, Lenin tarafından analiz edildiği şekilde, kapitalizmin son

ve en yüksek aşamasının kanunlarına uygun olarak iç te-
keller ve finans kapitalin egemenliği altındadırlar ve
geniş şekilde kapital ihraç etmektedirler), aynı zamanda
ABD ile iç içedirler ve ABD kapitali geniş şekilde bu ül-
kelere girmiştir. Bunların korumaları gereken kendi çıkar-
ları vardır. "Etki alanları"nı koruyup genişletmeleri ge-
reker. Bu emperyalizmin bir kanunudur. Bu çıkarların ko-
runması ihtiyacıdır ki bu ülkeleri dünyanın, kendileri i-
çin daha yararlı olacak bir şekilde yeniden paylaşılması
gereksinimi ile karşı karşıya getirmektedir. Bunlara rağ-
men esas mesele, bu ülkelerin bütün bunları ABD bloğunun
bir parçası olarak, bu genel çerçeve içinde, ve bu blok ka-
nallıyla yerine getirmekte olduklarıdır. Bugünkü şartlarda
bu ülkelerin tümü de ABD'nin nükleer koruyuculuğu altına
girmek zorundadırlar. Bu, bazıları şu veya bu şekilde ken-
di nükleer silahlarını geliştiriyor (veya geliştirebile-
cek) durumda olmalarına rağmen böyledir. Her durumda bun-
lar sonuçta kendi çıkarlarını ancak ve ancak nükleer bir
süper güç tarafından başı çekilen bir askeri bloğun par-
çası olarak koruyabilirler. Hiç biri de askeri alanda
nükleer süper güçlerden herhangi birine karşı durabile-
cek derecede güçlü değiller. Zaten ne tek başlarına ne de
hepsi birlikte böyle bir şeye kalkışmaları söz konusu de-
gildir."

P.17. ABD emperyalizmi, emperyalist müttefiklerinden hiç biri -
nin Sovyet sosyal-emperyalistleri ile " anlaşmalarına ya
da Sovyet bloğuna "iltihak" etmelerine müsaade edemez.
ABD, Sovyet bloğu içinde çeşitli yollardan ayrılıklar ya-
ratmaya çalışıyor."

P.18. ABD bloğundaki çeşitli emperyalistler, kendi çıkarları
doğrultusunda SB ile anlaşma yolları arasalar da, bu em-
peryalistlerin ve diğer gerici hakim sınıfların iki em-
peryalist blokta toplandıkları gerçeğini yadsımaz. Ter-
sine tüm bu manevralar yeni bir dünya savaşının belirti-
leridir.

P.19. Daha önce de ABD ile SB kafa kafaya gelip çatışsalar da
bir dünya savaşı çıkmamıştı. (Örneğin Küba sorunu) Bugün
savaş tehlikesinin büyük olduğunu söylerken, hem ABD hem
de SB ve bunlar tarafından başı çekilen blokların nite-
liklerinden yola çıkıyoruz. SB'nin niteliğini kavrama -
mak, komünistler, proleterya ve halklar için çok kötü so-
nuçlar doğurur.

P.20. SB bugün sosyalist bir ülke değildir. Mao'nun dediği gibi
"revizyonistlerin iktidara gelmesi, burjuvazinin iktidara
gelmesidir." 1950'lerde Kruççef önderliğinde revizyonist-
lerin SB'nde iktidarı alması, "burjuvazinin, en güçlü ke-
simleri ve temsilcileri parti ve devlet mekanizmasının
en yüksek kademelerinde bulunan yeni burjuvazinin, ikti-
darı proleterya'dan" alması demektir. Bu burjuvazi yeni
bir devrimle yıkılmadığı için de kapitalizm restore e-
dilmişir.

P.21. Sovyet toplumunun gelişme derecesine bağlı olarak bu ka-
pitalist restorasyon kısa zamanda emperyalizm şeklinde
gelişti, sömürde bir rakip haline geldi. Ama örneğin bir
Yugoslavya fazla gelişmiş olmadığı için revizyonizmin ha-
kimiyeti neticesinde 2. Dünya Savaşı'ndan sonra ABD

kampına dahil olmak zorunda kaldı. Bu arada "tarafsızlık" görünümünü sürdürmeye çalıştı. Fakat SB'nde burjuvazi iktidarı ele geçirir geçirmez, SB güçlü bir gerici güç ve ABD'nin doğrudan rakibi haline geldi.

- P.22. SB'nde gelişme iki aşamada oldu. Kruşçef döneminde Marksizm-Leninizm'in tüm temel ilkeleri çarpıtılırken, dış siyasette ABD emperyalizmi ile "barış içinde bir arada yaşama"ya çalışıldı. ABD ile ciddi sürtüşmelere girmekten kaçınıldı.
- P.23. Fakat Kruşçef'in yıkılmasından sonra ABD ile SB arasındaki sürtüşme arttı. Kapitalizmin restorasyonu ve emperyalizmin gelişmesi, ABD'nin Uzak Doğu'da yenilgiler alması şartlarında SB bunlardan yararlanıp rakip olarak gelişti. Buna karşılık "ABD emperyalistleri de uluslararası alanda güçlerini yeniden düzenledi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi ile rekabet içinde kamplarını sıklaştırdılar."
- P.24. Kruşçef kapitalizmin inşasında yetersiz kalınca, Brejnev-Kosigin kliği başa geldi ve bu görevi devraldı. Bunlar zaman zaman Leninist görünmeye çalıştılar. Proleterya diktatörlüğü ve enternasyonalizmden söz ettiler. Bunları da rakip emperyalist blokla dalaşma içinde, onlara karşı yönelen mücadelelere "dost" yardımı maskesi altında yaptılar.
- P.25. Belirtilmesi gereken bir nokta, gelişmiş bir sosyalist ülkede kapitalizmin restorasyonu sonucu emperyalist hale gelen SB, ABD'ye nazaran daha az "etki alanı"na sahiptir, ve ekonomik olarak zayıftır. Bu da ona bazı özel nitelikler kazandırmaktadır.
- P.26. Bir yanda, SB sosyalist olduğu zamanlardaki saygınlığından çok şey kaybetmiş olmasına rağmen; hala bu saygınlığı geniş şekilde kullanmaktadır. Bazı ülkelerin ABD emperyalizmine duydukları nefreti kullanmaktadır. Diğer yanda, SB ve revizyonist ülkelerin durumu ABD tarafından sosyalizme ve ML'e bir saldırı aracı olarak kullanılmaktadır.
- P.27. "Sovyet sosyal-emperyalistleri ve onunla ittifak içinde bulunan ve değişik derecelerde ona bağımlı olan diğer ülkelerin revizyonist yöneticileri" krizler içinde yüzüyorlar. Bu da emperyalizmin niteliğindendir.
- P.28. Bu durumda Sovyet sosyal-emperyalistleri ve bloğu, dünyanın yeniden paylaşılması için ABD bloğu ile askeri çatışmanın gerekli olduğunu görüyorlar.
- P.29. Bu nedenle bir yandan yeni sömürü alanlarına sızmaya çalışırken, diğer yandan da stratejik öneme sahip bölgelere, örneğin Orta Doğu ve Afrika'nın bazı kesimlerine yığınak yapıyorlar.
- P.30. SB, ABD ve bloğundan borç almaktadır. 1980'e kadar SB'nin rakip bloğa borcu 68 milyar dolara ulaştı. Bu şekilde rakip emperyalistlerin kâr hırslarını kabartarak, ABD'nin Batılı müttefiklerinin "taraf değiştirmesini" ya da "tarafsız kalmasını" sağlamaya çalışıyorlar. Fakat bundan da önemlisi, "Sovyet bloğunun savaş gücünü teknik olarak güçlendirmeye çalışıyorlar." Bir yandan da COMECON aracılığıyla kendi bloklarını güçlendiriyorlar.

- P.31. Sovyet sosyal-emperyalistleri savaş hazırlığına büyük paralar harcıyorlar.Bu ABD ile aynı düzeyde olsa da ondan daha az üreticidir.Bu da Sovyet ekonomisini zor durumda bırakıyor.Bu durumu da bu askeri güçlerini yeni bir dünyaya savaşında kullanarak düzeltmeyi amaçlıyorlar.
- P.32. ABD emperyalizmi ise Sovyet bloğuyla ekonomik ilişkilerinde,kısa dönemdeki çıkarlarından daha ziyade,bu kamp içinde çatlaklar yaratmayı amaçlıyor.Burada da savaş için hazırlık öne çıkıyor.Her iki taraf ta savaş için askeri hazırlık yürütürken,bazı ülkeleri de çeşitli yollarla "taraf" değiştirmeye zorluyorlar.
- P.33. Bu çeşit dalavereler hep başa baş bir dalaşa yöneliyor.Ekonomilerinin parazitliğinden kaynaklanan ekonomik krizler onları daha çok parazitliğe itti.Buna bağlı olarak giriştikleri askeri harcamalar ise ekonomik krizlerini daha da derinleştirdi. Bir tarafın kazancı diğer tarafın zararına oluyor ve bu bir noktada savaşa patlak verecek.Bunun nasıl olacağını bilmiyorsak da,devrimle önlenmediği sürece savaşın kısa sürede çıkacağı ortada.
- P.34. O halde mesele bloklardan birisinin diğerinden daha çok savaşa ihtiyaç duyması değildir.Her ikisi de savaşa doğru gitmektedir. Sadece enternasyonal proleterya ve müttefikleri devrimlerle bu savaşı önleyebilirler.
- P.35. "Çağımızda savaşın kaynağı emperyalist sistem,emperyalistler arası ve özellikle de iki süper güç tarafından başı çekilen iki emperyalist blok arası çelişki ve gittikçe yeni bir dünya savaşına doğru giden dünyayı yeni -den paylaşma ihtiyacıdır." Proleterya ve müttefikleri savaşa karşı devrimci tavır takınmalıdırlar. "İki süper güç ve blokları aktif olarak dünya savaşı için hazırlıklarını hızlandırıyorlar.Şartlar ve emperyalistlerin durumu göz önüne alındığında,devrimle önlenemezse savaşın çok yakında-büyük bir ihtimalle de önümüzdeki on yıl içinde- çıkacağı söylenebilir.Bu savaşı devrimle önlemek bu mümkün olmazsa da savaş sırasında devrim yapmak için fırsatları değerlendirmek,tüm dünyada Marksist-Leninist'lerin,proleteryanın ve geniş halk yığınlarının önünde duran bir görevdir."

(Bundan sonra savaş konusu derinleştirilmektedir.Sürekli olarak da savaşın "iki süper güç tarafından başı çekilen iki emperyalist blok arasında çıkacağı" vurgulanmaktadır.Paragraf 45'te şunlar söyleniyor :)

"... Günümüz şartlarında "iki süper güç"ün emperyalist blokları dünya savaşına götürebilecek tek güçler olduğunu ve böylesi bir savaşa hazırlandıklarını görüp kavramak gerekli ve önemlidir.Bunlar sadece dünyadaki en güçlü gericici güçler olmakla kalmıyor,aynı zamanda (zaman zaman beraber,çoğu zaman tek başlarına ve hatta birbiriyle rekabet içinde) gericiliğin kaleleri ve devrimci mücadeleleri bastırmada aktif güçler olarak rol oynuyorlar.Özellikle çağımızda devrim oldukça karmaşık bir süreçtir.İnişli çıkışlı,zig zaglı bir yol izler.İçinde bulunduğumuz şartlarda, bir çok durumda devrimci mücadeleler,süper güçlerden biri ya da diğeri,ya da her ikisinin,er ya da geç,şu ya da bu derecede devrimi yıkma faaliyetleri ile ve hatta doğrudan askeri işgalleriyle karşı karşıya geleceklerdir. Bu durum,devrimin ülkenin kendi hakim sınıfına ya da süper güçler dışındaki

diğer emperyalistlerden birine yöneldiği şartlarda (örneğin iki süper güç dışındaki emperyalist ülkelerden birinde)da çoğu zaman büyük bir ihtimalle ortaya çıkacaktır."

(Daha sonra dünyanın tamamıyla iki kampa ayrıldığı fikri geliştirilmekte,tüm ülkelerin hatta "Üçüncü Dünya Ülkeleri"denilen ülkelerin de "emperyalist bloklardan biri ya da diğerine daha sıkıca girdikleri" belirtilmektedir.)

"MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ" ÜZERİNE

(Mao Zedung ve Mao Zedung Düşüncesi konularına yazının "Uluslararası Komünist Hareketi'nin Durumu,Revizyonizme ve Oportünizmin Diğer Çeşitlerine Karşı Mücadele" başlıklı ikinci bölümünde,iki yerde,Çin revizyonizmi ile Arnavutluk revizyonizminin incelendiği yerlerde değinilmektedir. Çin revizyonizminin incelendiği ilk kısımda getirilenler şöyle :)

Bugün devrim için objektif durum oldukça uygun olmasına rağmen,subjektif olarak Uluslararası Komünist Hareket'in durumu oldukça kötüdür.Bu durum Çin'de "Mao Zedung'un ölümünden sonra revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesi ile" daha da kötüleşmiştir. Çin'li revizyonist yöneticiler genelde Marksizm-Leninizm'e,özelde de Mao Zedung Düşüncesi'ne açıktan saldırıyorlar. "Bunlar bir yandan Mao'nun devrimci çizgisine ve önderliğine doğrudan ve açıktan saldırılarını artırırken diğer yandan da onu (Mao'yu...ç.n.) bir nevi "Milli Sembol" olarak,Mao Zedung Düşüncesi'nin piç edilmiş şeklini de "Çin Marksizmi" olarak yansıtmaktadırlar."

P.66. "Felsefe alanında,Çin'li revizyonistler,Mao'nun,bir şeyin doğru olup olmadığını gösteren tek şeyin pratik olduğu şeklindeki görüşünü çarpıtıyorlar.Bunu,teorinin ve tabii ki Marksist-Leninist teorinin önemini gözardı eden dar ve pragmatik bir görüş haline getiriyorlar.Onu kapitalizmin restorasyonu ve emperyalizm ile işbirliği konusunda revizyonizmin işine gelen her şeyin doğru ve iyi olduğunu ispatlamaya yarayan bir şey olarak kullanıyorlar. Bütün bunlar, Mao'nun pratik ile teori,madde ile fikirler arasındaki ilişkiye diyalektik yaklaşımına tamamen zıt olan şeylerdir. Bunlar arasındaki ilişki,revizyonistlerin kafasında olmasa bile,gerçek dünyada diyalektik bir ilişkidir. Mao madde ile bilincin nasıl birbirine dönüştürülebildiğini ve dönüştüğünü ortaya koymuş ve bu temelde maddi dünyanın dönüştürülmesinde bilincin,proleter ideolojisinin ve Marksist-Leninist teorinin önemini,özellikle de sosyalizmi inşa edip Komünizme ilerlemede siyaseti ekonominin önüne koymanın büyük önemini vurgulamıştır.Çin'li revizyonistler ise siyaset yerine kârı ve genelde kapitalist ilkeleri ekonominin önüne koymuşlardır.Bunun yanında revizyonistler,Mao'nun (kültür,eğitim vs.de dahil) tüm üst yapıyı sürekli devrimcileştirme ve bu şekilde de onu komünizme ilerleme aşamasında ekonomik temelin ve bir bütün olarak toplumun devrimcileştirilmesine hizmet eder duruma getirme şeklindeki çizgisini de tamamen çarpıtmışlardır.Bütün bunlar ve Mao tarafından savunulan ve geliştirilen tüm diğer temel ilkeler bir kenara atılmış ve saldırılmıştır. Revizyonistler bu uygulamalarına karşı çıkılmasına da müsaade etmiyorlar.

Çünkü pratığın (tabii revizyonist pratik) gerçeğin tek kıstası olduğunu söylüyorlar.

P.67. İdeolojik alanda da revizyonistler, komünist ahlak ve halkın düşüncelerinin, değer yargılarının ve yönelimleri nin devrimcileştirilmesi alanlarında Mao'nun önderlik ettiği kazanımları sadece çarpıtmakla kalmayıp açıktan karşı çıkıyorlar. Revizyonistler, Mao'nun "halka hizmet" görüşünün yerine modası geçmiş burjuva "kendine hizmet" görüşünü geçiriyorlar. Halka hizmetten söz ettiklerinde söylemek istedikleri, yeni Çin burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda, söylenen şekilde ve yerde, kafaları önünde ölürcesine çalışmaktır. Mao'nun halka hizmetten anladığı ise tabii ki tamamen farklı idi. Mao, halk kitlelerinin çıkarlarını ve özellikle de devrim yaparak, kendileri de dahil tüm toplumu, proleteryanın dünya görüşü ve çıkarları doğrultusunda ve bilinçli bir şekilde değiştirmeyi, kendi çıkarlarının ve her şeyin üstünde tutmayı öğretmişti. Bunu söylerken de sadece Çin halkını ve Çin devrimini değil, tüm dünyada proleterya ve ezilen halkları ve nihai hedefe, komünizme ulaşmak için yürütülen enternasyonal mücadeleyi aklında tutuyordu.

P.68. Mao bu yoldaki mücadelesini sadece Çin devrimi sırasında sürdürmekle kalmamış, aynı zamanda bu mücadeleyi Sovyet revizyonizmine karşı ve sosyalist Çin'deki revizyonist güçlere ve akımlara karşı mücadelesi sırasında da keskinleştirmiş ve geliştirmiştir. Kruşçev'in SB'nde yeni burjuvazisinin iktidarı ele geçirmesine önderlik ettiği zaman kitleleri ve kadroları yozlaştırıp bölmek ve düşüncelerini köreltmek için kullandığı ideolojik silahların en önemlilerinden birisi de "Gulaş Komünizmi" (★) denilen meşhur palavraları idi. Bununla yaymak istedikleri ise sosyalizmin ve hatta komünizmin özünde, ABD gibi kapitalist ülkeleri bile geride bırakan çok gelişmiş birer "tüketim toplumu" olduğu idi. Bunun, kitlelerin madde ihtiyaçlarını karşılamak için toplumun yeteneğine gereken önemi verip onu geliştirmek şeklindeki doğru ilke ile uzak yakın ilişkisi yoktu. Aksine diğer bireylerle rekabet içinde kendi şahsi tüketimi ve rahatı uğruna yürütülen kördögüşünün reklamı yapılıyordu." Revizyonistler devrimci mücadeleyi tamamen bir yana bırakarak daha iyi yaşama palavralarını öne çıkardılar. İdeolojik alanda revizyonist çizgi gericilerin ve emperyalizmin savunucusu din adamlarının da işine yaradı ve Marksizmin materyalizminin değil, sadece dinin halkın ahlak, ülkü ve ideallerine cevap verdiğinin propogandasını yaptılar.

P.71. " Revizyonizme karşı mücadelede Mao revizyonizmin SB'n-de zafer kazanmasından da önce Uluslararası Komünist Hareketi içinde var olan mekanik materyalist ve dar akımlara da darbe indirdi. Çok defa gerçek ML'ler bile, Lenin'in Sovyet Cumhuriyeti'nin ilk günlerinde özetlediği "Subbotnikler" (sosyalizmi güçlendirmek için çalışan gönüllü işçiler) in tecrübelerini belli bir dereceye kadar

(★) "Gulaş" : Tas Kebabına benzer, acılı bir Macar yemeği.
(b.n.)

unuttular. Lenin o zamanlar, kitlelerin sadece kendileri için değil fakat tüm toplumun ilerlemesi ve komünist bir dünyanın yaratılması için çalıştığı yerde komünizmin başlayacağını belirtmişti. Mao'nun yeniden ele alıp daha da geliştirdiği işte bu anlayış idi. Çin'li revizyonistler ise işte bu komünist ahlak ve dünya görüşünü sistematik bir şekilde çarpıtıp açıkça reddediyorlar. "

P.72. " Siyasi alanda ise Çin'li revizyonistler sosyalist toplum hakkında Mao'nun çığır açan şu öğretilerine açıktan saldırıyorlar; sosyalizm, kapitalizm ile komünizm arasında oldukça uzun bir dönemi kapsar; tüm sosyalizm boyunca hem halk arasındaki, hem de halk ile düşman arasındaki çelişkiler devam eder. Sınıf çelişkileri ve sınıf mücadeleleri ve en önemlisi de proleterya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkiler ve mücadele devam eder. Bu nedenle ve buna ek olarak da genelde dünyada emperyalizmin ve sömürücü sınıfların varlığı yüzünden, bütün sosyalist geçiş dönemi boyunca kapitalist restorasyon devam eder. Mao sosyalist toplumda sınıf mücadelesinin esas halka olduğunu, proleteryanın komünizme geçebilmek için bu esas halkayı kavraması gerektiğini belirtmişti. Çin'li revizyonistlerin korktukları, nefret ettikleri ve saldırdıkları şey de budur. Böyle davranmakta da haklıdır lar. Mao'nun öğretilerinin yerine, özünde Sovyet revizyonistlerinin ve diğer dönemlerin çok önceden ileri sürdükleri, sosyalizm ile kapitalizm arasında hiç bir gerçek ayırım yapmayan şu tezi ileri sürdüler : Sosyalizm devlet mülkiyetidir ve devlet halka emeğine göre para öder. Böylesi bir sosyalist toplumun dış görünüşü ne olursa olsun, kapitalist toplumdaki hiç bir farkı yoktur. Proleterya sömürülen maaşlı köle olmaya devam eder. Üretim araçları ve üretimin örgütlenmesinde kontrol hakkı elinden alınmıştır. Hakim burjuvazi tarafından kanı emilmektedir. "

P.73. " Bu revizyonistlere karşı mücadelede Mao'nun hayatının son yıllarında özellikle üzerinde durduğu bir nokta da, sosyalist üretim ilişkilerinin kendi bağrında, kapitalist üretim ilişkilerinin kalıntılarından (özellikle de ücretlerde ve iş bölümünde "burjuva hakkı"nın) var olmaya devam ettiği noktasıdır. Mao revizyonistlerin "burjuva hakkı"nı ve eski toplumdaki kalma toplumsal eşitsizlikleri mutlaklaştırdıklarını vurgulamıştı. Revizyonistler özellikle de "herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre" şeklindeki sosyalist ilkeyi savunma adına, bu eşitsizlikleri genişletmeye, hatta iş bölümünü (özellikle de kafa ve kol emeği arasındaki farkı) sıkı bir şekilde uygulayarak sosyalist üretim ilişkilerini kapitalist üretim ilişkilerine dönüştürmeye ve böylece de kalifiye işçilerin ve entellektüellerin, kol emekçilerinin emeğine, yüksek maaşlar, ikramiyeler vs. şeklinde el koymalarını sağlamaya çalışıyorlar. "

p.74. Mao hem bu revizyonist çizgiye, hem de SB'nde revizyonizmin zaferinden daha önceleri ortaya çıkan bazı mekanik materyalist akımlara karşı mücadele içinde, mülkiyet sistemi her ne kadar üretim ilişkilerinin en önemli bölümü olsa da, üretim ilişkilerinin diğer yönlerinin (dağıtım sistemi, iş-bölümü) ve üstyapının ve özellikle de

ideolojik ve siyasi çizginin mülkiyet sistemi üzerinde etkisi olduğunu belirtmişti. Eğer bu alanlarda burjuva çizgisi ve siyaseti hakim hale gelirse, sosyalist mülkiyet (ya da devletin ve kollektif çiftliklerin toplu mülkiyeti), özünde kapitalist üretim ilişkileri olan bir dış görünüş ya da formalite haline getirilebilir. Mao SB'nde revizyonistler iktidarı ele geçirdiğinde olanın ve sosyalist Çin'in kendisinde de ekonominin bir çok kesiminde görülenin tam da bu olduğunu ortaya koymuştu. Tabii Çin'de bu oluşum, revizyonizmin iktidarı ele geçirmesiyle şimdi tam sürat ilerliyor.

P.75. Bu nedenlerle Mao "burjuva hakkı"nı ve genelde toplumdaki eşitsizlikleri göklere çıkarıp genişleten revizyonist çizgiye doğrudan karşı çıktı, bunları mümkün olduğu kadar kısıtlamaya çalıştı, ve "herkesten yeteneğine göre herkese ihtiyacına göre" komünizm ilkesine doğru ilerlemek için bilinçli bir şekilde mücadele etti. Aynı zamanda da, sadece ve sadece komünizmin maddi ve ideolojik şartlarının oluşması ile böylesi toplumsal eşitsizliklerin sona ereceğini, sosyalizm dönemi boyunca bunların sadece kısıtlanabileceğini, bunların varlığının ve ideolojik yansımalarının yeni burjuvazi için önemli bir kaynak oluşturduğunu ortaya koydu. Bu yüzden, bir yandan bu konularda revizyonist çizgiye ve belli siyasetlere karşı sürekli mücadele ederken, diğer yandan da, özellikle partinin üst kademelerinde olan ve kendilerini yaratan bu eşitsizliklerle bunların ideolojik yansımalarını korumaya kararlı olan yeni burjuvaziye karşı uzun dönemli bir mücadele yürütmek gerekir. Çin'li revizyonistlerin iktidarı alır almaz bu çizgiye karşı azgın bir saldırıya girişmeleri hiç te şaşırtıcı değildir."

P.76. Çin'liler bir çok şey gibi Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm'e bu önemli katkısını da çarpıtıyorlar ve "proleterya diktatörlüğü"nden arasıra söz etmelerine rağmen onu tamamiyle gözardı ediyorlar.

P.77. "Çin'li revizyonistler BPKD (Büyük Proleter Kültür Devrimi) ne de azgınca saldırıyorlar. Kültür Devrimi sosyalizm şartlarında yürütülen misli görülmemiş bir devrimci hareketti. Proleterya diktatörlüğünü güçlendirerek ve toplumun her kesiminde sosyalist devrimi sürdürerek revizyonistlerin iktidarı ele geçirip kapitalizmi restore etmesini engellemeyi amaçlamış ve bunu on yıl kadar bir süre için başarmıştı. Kültür Devrimi, proleterya diktatörlüğü şartlarında devrimin devam ettirilmesi teorisinin güçlü bir şekilde uygulanması idi. Kültür Devrimi ile yüz milyonlarca kişi devrimci mücadeleye çekilmiş, on milyonlarca sınıf bilinçli savaşçı öne çıkmış, tüm dünyada ise proleterya devrimi ve ML'in ilkeleri büyük ölçüde yayılmıştı. Çin'li revizyonistler ise bu büyük devrimin bir "facia" bir "felaket" olduğunu söylüyorlar. Bu da Kültür Devrimi'nin uluslararası proleterya için ne kadar önemli olduğunu ispatlıyor. Ne Çin'li revizyonistlerin iktidarı ele geçirmeleri, ne de Kültür Devrimi'ne azgın saldırı ve küfürleri, Kültür Devrimi'nin dünya çapındaki tarihi öneminden hiç bir şey kaybettirmiyor.

P.78. Çin'li revizyonistler uluslararası alanda da bu yeni burjuva hakim sınıfın dar milliyetçi çıkarları doğrultusunda pragmatik bir çizgi izliyorlar. Bu konuda da çoğu zaman karşı-devrimci siyaset ve eylemlerini maskeleyebilmek için Mao'nun adını ve prestijini kullanmaya çalışsalar da,gerçekte Mao'ya temelden karşı çıkıyorlar.Her ne kadar Mao son zamanlarda Sovyet sosyal-emperyalizminin sosyalist Çin için esas tehlike oluşturduğunu doğru bir şekilde tespit ettiyse de,her ne kadar emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişkiyi bu temelde kullandıysa da ve her ne kadar biz Mao'nun bu konuda bazı hatalar işlemiş olabileceği ihtimalini itiraf etsek de,Mao' nun her yerde devrimci mücadeleleri desteklemeye devam ettiği ve sonuna kadar katı bir proleter enternasyonalist olarak kaldığı bir gerçektir.Mao ve Çin'li devrimciler, 2.Dünya Savaşı'nda (o zamanlar sosyalist bir ülke olan) SB'nin,ABD,Fransız ve İngiliz emperyalistleri ile belli anlaşmalar imzalama yolları aradığı zamanlar Mao'nun vurguladığı ilkeyi savunmaya devam ettiler.Mao şöyle di-yordu : "Kapitalist dünyadaki halkın,böyle bir tavizden yola çıkarak,kendi ülkelerinde tavizler vermeleri gerekmez. Bu ülkelerde halk kendi şartlarına uygun mücadeleler yürütmeye devam etmelidir." ("Günümüz Uluslararası Durum Üzerine Bazı Görüşler",S.E.Cilt 4,sf.87.İngilizce baskı). Mao bu ilkeyi sonuna kadar savunmaya devam ettiği halde Çin'li revizyonistler bu ilkeyi ve genelde devrimci ilkeleri ayaklar altına alıyorlar."

(.....)

P.109. "Çin'de geriye dönüşü takiben ortaya çıkan bir çok gelişme içinde ve özellikle de Uluslararası Komünist Hareket içindeki gelişmeler içinde AEP(Arnavutluk Emek Partisi)nin Mao Zedung Düşüncesi'ne ve Mao Zedung'un Çin devrimi ve Uluslararası Komünist Hareket içindeki önderliğine karşı başlattıkları oportunist saldırı önemli ve oldukça zarar verici olmuştur.Arnavutluk liderleri,Sovyet sosyal-emperyalistlerinin aynısı tavırları takınıyorlar ve subjektif olarak olmasa da objektif olarak Sovyet sosyal-emperyalistlerine yardım ediyorlar ve Uluslararası Komünist Hareket içinde bazı güçler arasında var olan karışıklık ve yanlış yönelimleri körüklüyorlar.

P.110. Bu saldırı,sadece Mao'nun Çin'deki anti-emp. demokratik (yeni demokratik) devrimin zaferinden sonraki dönemdeki çizgi ve önderliğine değil,aynı zamanda da daha önceki ve esas olarak ta Çin devriminin bu aşamasının tümü boyunca çizgi ve önderliğine de yönelmektedir.

P.111. Mao köylü ayaklanmalarının Çin'deki genel devrimci gelişme açısından büyük önemini doğru bir şekilde kavradığı ve Çin devriminin esas olarak kırlarda gelişeceğini doğru bir şekilde tespit ettiği için,Arnavutluk liderleri onu devrimde proleteryanın önderliğini reddetmekle ve bunun yerine köylülerin önderliğini geçirmekle suçluyorlar."

(.....)

P.123."Bu anlamda (revizyonizmin kaynağı ve karakteri konusundaç.n.) Arnavutluk liderleri "Mao Zedung Düşünce"si

ne ve Mao Zedung'un Çin devrimi ve Uluslararası Komünist Hareket içindeki önderliğine en azgın oportunist saldırılarını yöneltiyorlar.

P.124. Mao,yeni demokratik devrimin zaferinden sonra sosyalizm geçiş döneminde, özellikle de milli burjuvazi arasında kapitalin bazı kesimlerinin kısmi ve kısıtlı rolünü tanıdığı için Arnavutluk liderleri onu kapitalizmin gelişmesini mümkün ve sosyalizme ilerlemeyi imkânsız kılmakla,burjuva demokratik bir rejimin kurulmasını desteklemekle suçluyorlar.Gerçekte ise Mao,tarım ve endüstride sosyalist sektörün kapitalist sektör üzerinde zafer kazanmasına ve 1956'ya kadar süren 7 yıl içinde sosyalist dönüşümün esas olarak sağlanmasına önderlik etmişti.

P.125. Bu büyük zaferi takiben Mao,sosyalist toplumun kendi içindeki çelişkilerin yeni burjuvaziyi ortaya çıkardığını ve mülkiyetin (esas olarak) toplumsallaştırıldığı şartlarda bu yeni burjuvazinin eski kapitalist unsurlardan daha büyük bir tehlike oluşturduğunu ve devrimin esas hedefini oluşturduğunu ortaya koydu.Bunu kavramayan ya da kavramak istemeyen Arnavutluk liderleri,sosyalizm şartlarında burjuvazi,esas kaynakları ve tehlikesi konusunda mekanik bir tavır takınıyorlar.İşte bu yüzden ve de Mao'nun proleterya diktatörlüğünün hedefi olan burjuvazi ile sınıf olarak mücadele ederken,Çin şartlarında,yurtsever bir tavır takınan ve sosyalizme karşı çıkma - yan belli burjuva demokrat kişilerle ve güçlerle birleşmesinden yola çıkarak Arnavutluk liderleri Mao'nun burjuvazi ile uzlaştığını ileri sürüyorlar.Gerçekte ise Mao,burjuvazi üzerinde diktatörlük uygulanmasında- üst yapıyı ve ekonomik temeli burjuvazinin zararına proleteryanın sınıf çıkarları doğrultusunda kontrol edip dönüştürmekte- ve bu diktatörlük şartlarında sosyalizmi güçlendirip komünist ekonomiye doğru ilerlemekte ve böylece de uluslararası proleteryanın yeni yeni kazanımlar elde etmesinde Çin proleteryasına önderlik etmişti.

P.126. Dahası,Mao,mülkiyetin (esas olarak) toplumsallaştırıldığı ve partinin hem sosyalist devlete önderlik eden siyasi merkez,hem de ekonomiyi(ki bunda da belirleyici sektör devlettir) yönlendiren ana güç olduğu şartlarda,önder güç olarak parti ile,önderliğindeki işçi sınıfı ve kitleler arasındaki çelişkinin,eski toplumdaki,tamamıyla komünizme sınıfsız bir topluma geçiş dönemi olan sosyalist toplumu karakterize eden çelişkilerin yoğunlaşmış bir yansıması olduğunu misli görülmemiş bir şekilde ortaya koydu.Mao,bu nedenle partinin bir tarafta önder rolünü oynamaya devam etmesi gerektiğini belirtir.Fakat aynı zamanda diğer yanda da partinin kendi içinde ve özellikle de üst makamlarında,Mao'nun deyimleriyle "kapitalist yolcular" arasında,yeni burjuvazinin kendini en yoğun şekilde göstereceği ve bu yeni burjuvazinin çekirdeğinin ve önderlerinin ortaya çıkacağı sonuca vardı.Mao,bu güçleri ve proletaryadan iktidarı alabilmek ve kapitalizmi restore edebilmek amacıyla oluşturdukları gerici sosyal temellerini yıkmak için,bu "kapitalist yolcular"ın revizyonist çizgi ve eylemlerine karşı mücadele etmenin ve kitlelerin bilinçli eylemini

geliştirip onları toplumun her alanında siyasi ve ideolojik mücadelede harekete geçirerek ve bu arada da bu mücadeleyi esas olarak yönetici kademelerdeki revizyonistlere karşı yönlendirerek toplumu ve onun bir parçası olarak da partinin kendisini sürekli olarak devrimci leştirmek gerektiğini ortaya koydu. Arnavutluk liderleri bundan yola çıkarak Mao'nun partinin proleter niteliğini ve önder rolünü reddedip mahvettiğini ve parti içinde iki çizgiye "müsade ettiğini" ileri sürüyorlar. Gerçekte ise iki çizgi iradeden bağımsız olarak, Mao ya da herhangi birisi "müsade etse" (ya da "etmese") de var olacaktır. Mao da, devrimin sürdürülmesi için partinin proleter karakterinin ve önder rolünün korunup güçlendirilmesi amacıyla proleter çizgisinin burjuva çizgisine karşı mücadelede zafer kazanmasına önderlik etmiştir.

P.127. Son olarak ta Mao, BPKD (Büyük Proleter Kültür Devrimi) sırasında Çin'li ML'lelere ve devrimci kitlelere önderlik etmiştir. BPKD milyonlarca halkı harekete geçiren bir siyasi ayaklanma idi. O sosyalist toplumun kendi bağrında ortaya çıkan gerçek bir siyasi devrim idi. Bu devrimle-biri Liu Shao-chi, diğeri de Lin Piao tarafından yönlendirilen-iki revizyonist karargah teşhir edilip yıkılmıştı. Partinin kendisi ile birlikte, parti içinde ve dışında milyonlarca halkın bilinci de dahil olmak üzere, üst yapının ve ekonomik temel devrimcileştirilmesi yönünde dev adımlar atılmıştı. Bu yüzden (bir zamanlar Kültür Devrimi'ni ve genel olarak Mao'nun önderliğini göklere çıkaran) Arnavutluk liderleri şimdi Kültür Devrimi'nin ve bunda Mao Zedung'un önderliğinin gerçekte tam bir kaos, bir saray entrikası ve darbesi olduğunu söylüyorlar. Gerçekten de devrimler her zaman için büyük kaoslara içerir. Her devrimde olduğu gibi, Çin halkı Kültür Devrimi'nin yükseldiği zamanda, "normal" ya da "sakin" geçen uzun yıllar boyunca öğrenebilecekleri, şeylerden çok daha fazla şeyler öğrendiler. BPKD proleterya diktatörlüğü şartlarında burjuvazi ile proleterya arasında gerçek bir sınıf mücadelesi idi. Çin'de geçici bir zafer kazanan revizyonizm, bu zaferini BPKD'ni yenerek ve onun kazanımlarını ters yüz ederek kazanmıştır. Tüm bu nedenlerden ötürü BPKD büyük öneme sahip tarihi bir olay ve revizyonizm ile mücadelede ve sosyalist devrimi yerine getirmede kitleleri harekete geçirmenin temel aracı olarak kalmaya devam etmektedir."

(Bundan sonra Arnavutluk liderlerinin Mao'ya saldırılarında, Sovyet sosyal-emperyalistleri ile ve Çin'li revizyonistlerle birleştikleri işlenmekte, sosyalist toplumda sınıf mücadelesi konusunda Arnavutların kendilerinden önce Stalin tarafından işlenmiş olan hataları devam ettirdikleri söylenmektedir. İki çizgi konusunda Arnavutluk liderlerine karşı görüşler sıralanmakta ve iki çizginin parti içinde var olacağı belirtilmektedir. Devamla ise :)

P.138. "Tüm bu nedenlerden ötürü Mao Zedung sorunu Uluslararası Komünist Hareket içinde temel bir ayırım noktasıdır. İlke Mao Zedung'un, proleter devriminin ve ML'in gelişmesine yaptığı önemli katkıları savunup savunmama (Mao Zedung, sosyalizme yönelen anti-emperyalist demokratik devrim, halk savaşı ve genel olarak askeri strateji, felsefe, proleterya diktatörlüğü şartlarında

devrimi sürdürme ve üstyapıyı devrimcileştirme ve revizyonizme karşı pratik ve teorik cephelerde mücadele konularında Marksizm-Leninizm'e katkı yapmıştır), bu şekilde de ML'in kendisini savunup savunmama sorunudur. Mao Zedung Düşüncesi, Marksizm-Leninizm'den farklı bir şey değildir. O, emperyalizm ve proleter devrimleri çağından farklı yeni bir çağın Marksizm-Leninizm'i de değildir. Mao Zedung Düşüncesi, ML'in pek çok cephede zenginleştirilip geliştirilmesi ve son bir kaç on yıllık proleter devrimlerinin tarihi tecrübelerinin teorik bir özümlenmesini oluşturmaktadır. Mao Zedung'un katkılarını savunup bunlara dayanmadan revizyonizmi ve genel olarak emperyalizmi ve gericiliği yenmek mümkün değildir. "

(Yazıda İki Süper Güç ve Mao Zedung ve Mao Zedung Düşüncesi Üzerine getirilenler genel olarak bunlardır. Mao Zedung ve Mao Zedung Düşüncesi üzerine olan ikinci kısımda sayfa kenarındaki numaralar, yazının orijinalindeki paragraf numaralarıdır.)

(Bu "Özet" Aralık 1980'de hazırlanmıştır.)

belge 3

Hindistan Komünist Partisi /Marksist-Leninist Yeniden İnşa Komitesi'nin "Taslak"a eleştirisi

Uluslararası Komünist Hareketin Karşılaştığı temel İdeolojik ve Siyasi konular Üzerine Biraz Daha...

Daha önce yayınladığımız "Uluslararası Komünist Hareket'in Karşılaştığı Temel İdeolojik ve Siyasi Sorunlar" başlıklı yazımız,bugün önümüzde duran sorunlara nasıl yaklaştığımızı açıkça ortaya koymaktadır.Aslında bu ilk yazının önemli bir bölümünü partimiz içindeki mücadele sonucu ortaya çıkan ve bu konularda ki tavrımızı açıkça ortaya koyan görüşler oluşturmakta idi.Buna ek olarak ta,ABD/DKP(Amerika Birleşik Devletleri-Devrimci Komünist Parti) ve ŞDKP (Şili Devrimci Komünist Parti) tarafın dan ortaklaşa hazırlanan "Marksist-Leninist'lerin Birliği ve UKH'in Çizgisi için Temel İlkeler Üzerine Taslağın Anahatları" başlıklı yazıya (1) cevaben,günümüz dünyasındaki durum ve yeni tip saldırıları karşı "MZ D" (Mao Zedung Düşüncesi)nin savunulması konularındaki görüşlerimizi de bunlara ekledik.Fakat adı geçen partiler tarafından hazırlanan daha geniş "Tartışma Yazısı Taslağı"(2),Konferansa katılma durumumuzun olmadığı da göz önüne alınırsa,bizi yeni bazı açıklamalar yapmaya zorladı.

Daha önceki yazımızda,tasarıyı hazırlayanların, (Enver Hoca) revizyonizminin etkisi altında "MZ D"ne karşı üstü örtülü saldırıda bulunduklarını belirtmiştik.Yeni çıkan geniş yazıda bu etkilenmenin ne kadar köklü ve geniş olduğunu göstermektedir.Bu konferansa hazırlık olarak başlatılan tartışmaların ta başından beri bu sorunu ciddi bir şekilde ortaya koymuş ve bu iki partinin tavırlarının ilkelere taviz olduğunu belirtmiştik.Buna karşılık çeşitli seviyelerde (kişisel olarak ya da yazışma yoluyla) tartışmalara katılan yoldaşlar bu tavırlarını savunmaya çalışarak şöyle dediler :

" Bir Parti ya da örgütü oportunistlerden ayıran şey, bunların isminin sonuna "M-L-MZ D" kelimelerini koymup koymaması değildir (ki Çin yanlısı bazı sosyal - şöven güçler de aynı şeyi yapıyorlar). Önemli olan bunların pratikte (teorik alandaki mücadele de dahil olmak üzere) bu çizgiyi savunarak uygulayıp uygulamadıklarıdır" (Frank Lee,ABD/DKP MK Adına,1 Haziran 1980 Tarihli Mektup).

Biz böylesi oportunistce açıklamalara kanmayı reddettik.Birincisi "M-L-MZ D"sadece kelimeler meselesi değildir. Böylesi "kelimeler" ile oynamamak gerekir.Bunu şeklen bile savunamayacak olan kişiler özünü de hiç bir zaman savunamayacaklardır.Kruşçef ve Brejnev de Marksizm-Leninizm'i sözde savunduklarının söylemektedirler,o halde gerçek devrimciler böylesi "kelimeler"den vazgeçebilirler şeklindeki bir anlayış ne kadar sakatsa, bazı Çin yanlısı sosyalist güçlerin bile Marksizm-Leninizm'i

"MZ D"ni sözde savunduklarını söylemek de o derecede sakattır.

Bu yoldaşların "MZ D"ni ne sözde ne de özde savunmaya niyetli olmadıkları yolundaki şüphelerimiz şimdi açıkça ispatlanmıştır. Önümüzdeki belge bunun açık bir ispatıdır. Burada bu uzun yazının derinliğine bir değerlendirmesini ve eleştirisini yapacak değiliz. Buna hazır da değiliz. Burada belgede "MZ D"nin devrimci özünü tamamen gözardı eden bazı noktalara değineceğiz. Fakat bunu yaparken de, "UKH"nin bugünkü durumunda, bu konferansın ve sunulan yazının, "UKH"nin gelişmesi yönünde atılmış önemli bir adım olduğu gerçeğini gözardı etmiyoruz. "UKH"ni oluşturan gerçek ML'lerin karşılaştığı bugünkü durumun ciddiye alınması ve karmaşıklığının farkındayız. Bu güçler iki cephede, Çin'de Teng-Hua kligi, Arnavutluk'ta ise Enver Hoca tarafından temsil edilen revizyonizmin iki yeni çeşidine karşı, zorlu bir mücadele yürütmek zorundadırlar. Bu ideolojik mücadele ilk olarak Çin'li revizyonistlere karşı başlatıldığı için, gerçek ML'lerin çoğunlu AEP (Arnavutluk Emek Partisi) den önderlik beklemişler ve ondan büyük ölçüde etkilenmişlerdi. Fakat Arnavutluk'ta devrimin gerçek yüzü ortaya çıktığında, bazı Marksist-Leninist örgütler bunların etkisinden kurtulup, bunlara karşı da zorlu bir ideolojik mücadele başlatabildiler. Bu süreç bugün de devam etmektedir. Bu şartlarda bu konferansa atılmış büyük bir adım olarak değerlendiriyoruz. Bu anlamda da konferansı destekliyoruz. Aynı zamanda da bir çok gerçek ML partilerinin ya da kişilerin halen daha Arnavutluk'tan etkilenmeye devam ettiklerini görebiliyoruz. Bu yüzden de kendini değişik şekillerde ve değişik derecelerde ortaya koyan bu akıma karşı ilkel bir mücadele yürütmeye kararlıyız. "MZ D", bir yanda Teng-Hua kligi, diğer yanda ise Enver Hoca tarafından özde aynı olmasına rağmen, iki değişik açıdan saldırıya uğramıştı. Konferans öncesi sunulan yazının, "MZ D"ne üstü örtülü bir şekilde Arnavutluk tipi bir saldırı olduğu görüşündeyiz.

Yazıda doğru bir şekilde belirtildiği gibi "Mao Zedung sorunu, UKH içinde can alıcı bir ayırım çizgisidir". İşte yazı ile temelde ayrıldığımız nokta da tam da burada. Sorun sadece Mao Zedung sorunu değil aslında şu anda can alıcı olan "MZ D" sorunudur. "MZ D"ni savunma görevi, bugün "UKH"nin önünde duran en önemli görevdir. "MZ D"ni savunabilmek için her şeyden önce onu doğru bir şekilde tarif etmemiz gerekir. Yazıda şöyle deniyor :

"MZ D, ML'den farklı bir şey değildir. O, emperyalizm ve proleter devrimleri çağından farklı yeni bir çağın ML'i de değildir."

Bu tarif olumsuz bir tariftir. Bu tarif Mao Zedung'un ML olduğunu söylemektedir. Devamla ise şöyle deniyor :

"MZ D, ML'in pek çok cephede zenginleştirilip geliştirilmesi ve son bir kaç on yıllık proleter devrimlerinin tarihi tecrübelerinin teorik bir özümlemesini oluşturmaktadır."

Bir önce söylenenler, bu son söylenenleri yadsıtmaktadır.

Görüşümüzce, Leninizm'in Stalin tarafından emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizm'i olarak tarif edilmesi bugün de geçerliliğini korumaktadır. Aynı zamanda, 1973'de yapılan ÇKP (Çin Komünist Partisi) 10. Kongresinin, 9. Kongrede yapılan "MZ D, emperyalizmin toptan çöküşü, sosyalizmin ise

dünya çapında zafere ilerlediği çağın ML'idir " şeklindeki tarifi dolaylı olarak reddettiği ve çağın halen daha emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğunu vurguladığı görüşündeyiz. Stalin'in tarifini mekanik ve formal bir şekilde kavrayanlara göre çağımızda Leninizm'den başka hiç bir şeyin yeri yoktur. Bunlara göre " MZ D ", çağımızda Marksizm-Leninizm'den farklı bir şey olarak var olamaz. Stalin'in tarifinin sadece kelime anlamını ele alanlar ancak böyle bir şey ileri sürebilirlerdi . Fakat günümüz dünyamızdaki gerçeklere bir baktığımızda durumun Lenin'in devrimci harekete önderlik ettiği zamanki durumdan çok daha farklı olduğunu kabul etmek zorunda kalırız. Lenin her ne kadar sosyalist toplumda yeni burjuvazinin ortaya çıkma ihtimaline değindiye de, Stalin sosyalist dönemde sınıf mücadelesi meselesini mekanik bir şekilde kavradı. Bu yüzden de Stalin'in Leninizm tarifi gerçekte bu mekanik kavrayışa dayanıyor du ve Leninizm'in çağımızdaki tüm sorunları çözebileceğini ya da halihazırda çözmüş olduğu anlayışı taşıyordu. Hayat durumun hiç de böyle olmadığını gösterdi. Şimdi, sosyalist ülkelerde kapitalist restorasyon meselesi, sadece bir tehlike değil, fakat bugüne kadar var olan sosyalist ülkelerin tümünü de yutmuş olan bir gerçektir.

O halde, sosyalizmin, bu tarihi aşamanın, yeni bir tarifi gerekliydi. Mao Zedungbunu şöyle formüle etti :

" Sosyalist toplum, oldukça uzun bir tarihi dönemi kapsar. Bu tarihi dönem boyunca sınıflar, sınıf çelişkileri ve sınıf mücadelesi var olmaya devam eder. Sosyalist yolla kapitalist yol arasındaki mücadele ve kapitalist restorasyon tehlikesi vardır. Bu mücadelenin uzun ve karmaşık bir niteliği olduğunu görmeliyiz."

Stalin'in anlayışına ters düşen bu tarif gerçek hayatta tamamiyle doğru olduğunu ispat etmiştir. Stalin'in formülasyonunun kelime anlamına mekanik bir şekilde sarılacak olursak, sosyalizm tarihi dönemi hakkında Mao'nun formülasyonunu reddetmemiz gerekirdi. Burada karşımıza yeni bir sorun çıkıyor. Bir yanda Stalin'in formülasyonu geçerliliğini hala korumaktadır, çünkü Leninizm hala emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olan çağımızın çığır açıcısı olmuştur. Fakat bugün, bu çağın çok uzun ve karmaşık bir çağ olduğunu ve Leninizm'in tek başına bu çağın tüm sorunlarını çözemeyeceğini görebiliyoruz. Tüm bu sorunların üstesinden gelebilecek, nitel olarak yeni bazı formülasyonlara gereksinim var. İşte " MZ D ", uluslararası proleteryanın son bir kaç on yıldır özümlediği tüm bu yeni formülasyonları içermektedir. Fakat yine de " MZ D " nin de çağımızın tüm sorunlarını çözeceği şeklinde hayallere kapılmamak gerekir. Çağımızın çok daha karmaşık olduğunun ve " MZ D "nin, içinde bulunduğumuz dönüm noktasında uluslararası proleteryaaya yol gösterebilecek olan bu yönde atılmış sadece yeni bir adım olduğunun da farkındayız. Biliyoruz ki, çağımızda çözülmemiş daha bir çok sorunlar vardır ve dünya proleteryası yeni formülasyonlar ve yollar bulmak zorundadır.

Bütün bu gerçekleri gözönüne aldığımızda, nasıl ki, Leninizm Marksizm'in gelişmesinde bir üst aşama ise, " MZ D "nin de aynı şekilde ML'in gelişmesinde yeni bir aşama olduğunu kabul etmemiz gerekir. " MZ D " bu anlamda ML'den daha farklı bir şeydir. " MZ D "nin zamanımızın ML'i olduğunu kesinlikle söyleyebiliriz. Bu nedenle "M-L-MZ D"formülasyonu geçerli bir

formülasyondur. Sunulan yazı ise özenle bu formülasyonu red - detmeye çalışmaktadır. Yazıyı yazanlar aslında, " MZ D " ni bir kenara bırakmak için,Stalin'in formülasyonlarını mekanik bir şekilde savunan Arnavutluk çizgisinin peşinden gitmekte - dirler.

Daha önce de söylediğimiz gibi,"MZ D"ni sözde savunamayanlar,özde de savunamazlar. Arnavutluğun "MZ D"ne saldırısının bir yönünü,dünya devriminin ileri götürülmesinde sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki milli kurtuluş mücadelelerinin önemi ni küçümsemek oluşturmaktadır. Aslında dünya devrimi davasını ileri götürmekte milli kurtuluş mücadelelerinin önemini ilk vurgulayan Lenin olmuştu. Mao, Lenin'in bıraktığı yerden bunu devraldı ve "Uluslararası Komünist Hareket" tarafından tüm dünyada sömürge,yarı-sömürge ülkeler devrimlerinin yolu olarak kabul edilen Yeni Demokratik Devrim'in teori ve pratiğini geliştirdi. Lenin ve Mao'nun bu formülasyonları, sömürge,yarı sömürge ülkelerin tekelci finans kapital tarafından sömürüsü devam ettiği sürece,gelişmiş kapitalist ülkelerde proleter devrimi imkanının çok zayıf olduğunu vurgulayan Lenin'in emperyalizm konusundaki temel tezinin birer devamı idi. Bu nedenle Çarlık Rusya'sı gibi zayıf halkalarda ve daha sonra da Çin gibi yarı-sömürge ülkelerdeki devrimler dünya proleteryanının önünde duruyordu. 2.Dünya Savaşı'ndan sonra en azından bir yirmi yıl kadar,gelişmiş kapitalist (emperyalist) ülkeler hem ekonomik hem de siyasi alanda sözde bir istikrar sağladılar. İşte bu nedenle, ÇKP tarafından hazırlanan "UKH'in Genel Hattı Hakkında Teklif " yazısında şöyle deniyordu :

" Çağdaş dünyadaki değişik tipteki çelişkiler, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın geniş alanlarında yoğunlaşmıştır. Buralar emperyalizme en kolay darbe vurulabilecek alanlar ve emperyalizme doğrudan darbeler vuran dünya devriminin fırtına merkezleridir."(1963)

O günden bugüne dünyada bazı temelden değişiklikler ortaya çıkmıştır. Sovyet sosyal-emperyalizminin,ABD hakimiyetindeki emperyalist bloğa rakip olarak ortaya çıkması,emperyalist güçlerin kendi aralarındaki çelişkileri keskinleştirdi.Son yirmi yıldır,özellikle Çin Hindii'nde,Afrika'daki sömürgelerde ve Latin Amerika'daki milli kurtuluş mücadelelerinin yükselmesi ve hatta İran gibi en tutucu ülkelerdeki ayaklanmalar dünyadaki durumun değişmesinde önemli birer rol oynamışlardır. Tüm bu mücadeleler emperyalist güçlere önemli darbeler vurmuş ve emperyalist ülkelerde de sürekli ekonomik ve siyasi krizler yaratmıştır. Emperyalist ve gelişmiş kapitalist ülkelerde de yeni devrimci durum yavaş yavaş ortaya çıkmaktadır. Bu,uluslararası proleteryanın gözönüne alması gereken yeni bir durumdur. Fakat aynı zamanda,bu yeni ortaya çıkmakta olan durumun,bugüne kadar var olan uluslararası durumu henüz nitel olarak değiştirmedini de unutmamalıyız. Çünkü emperyalist ülkelerde ortaya çıkmakta olan bu yeni durumun yaratılmasında belirleyici rolü halen milli kurtuluş mücadelelerinin gelişmesi oynamaktadır. Aynı şekilde,her ne kadar da gelişmiş kapitalist ülkelerde ekonomik ve siyasi krizler derinleşiyor ve böylece devrim için objektif şartları yavaş yavaş yaratıyorsa da bu ülkelerin çoğunda devrimin subjektif güçleri ya hiç yoktur, ya da oldukları yerlerde ise,ya çok zayıftır,ya da embriyon halindedir. Fakat diğer yanda sömürge,yarı-sömürge ülkelerin bir çoğunda devrim için uygun şartların hızla olgunlaşmasına

paralel olarak devrimci hareketler de gittikçe yükseliyor. Bu nedenle,dünyadaki duruma damgasını vuran baş (principal) çelişkinin hala daha ezilen uluslarla,Sovyet sosyal-emperyalizmi ile ABD emperyalizmi tarafından başı çekilen emperyalizm arasındaki çelişki olduğu görüşündeyiz.Fakat aynı zamanda dünyadaki genel durumda nitel bir değişiklik imkanını da gözardı etmiyoruz. Yukarıda sözü edilen çelişkinin keskinleşmesi yüzünden,özellikle de iki süper güç,Sovyet sosyal-emperyalizmi ve ABD emperyalizmi tarafından başı çekilen iki emperyalist blok arasındaki çelişki şeklinde kendini gösteren emperyalist ülkeler arası çelişkiler de gittikçe keskinleşiyor. Bu nedenle,bu çelişkinin uluslararası alanda baş çelişki haline gelmesi ve bu şekilde de yakın bir gelecekte 3.Dünya Savaşı'na yol açması ihtimalini de gözardı edemeyiz. (3.Dünya Savaşı ihtimali konusundaki tavrımız,daha önceki yazımızda açıklanmıştır.)

Sunulan yazı,günümüz dünyasındaki durumu böyle ele alacağı yerde,emperyalistler arası rekabeti "uluslararası durumu belirleyen en önemli faktör" olarak görüyor. Bunun sonucu olarak da 3.Dünya Savaşı ihtimali konusundabir panik havası yaratıyor. Fakat yazı,dünya savaşının kaçınılmazlığı konusunda,savaşın devrimlerle önlenmeye çalışılması,ya da böylesi bir savaş durumunda devrimci mücadelenin yürütülmesi şeklindeki doğru Leninist çizgiyi savunmaktadır.

Günümüz dünyasındaki devrimci mücadeleler incelenirken yazıda yine ciddi bir hata yapılıyor. Yazının yazarları,iki değişik tipteki ülkede devrimin iki değişik yolunu,yani "kapitalist,emperyalist ülkelerde proleter sosyalist devrim ile sömürge (yarı-sömürgeler de dahil) ve bağımlı ülkelerde anti-emperyalist demokratik devrim"i doğru bir şekilde belirtiyorlar. Fakat bu iki tip devrime de eşit derecede önem veriyorlar. Bu iki tip devrimden hangisinin günümüz dünyasında belirleyici rolü oynadığının belirlenmesini gerekli görmüyorlar. Bu iki tip devrim karşılıklı olarak birbirine bağlıdır ve birbirleriyle diyalektik bir ilişki içerisindedir. Herhangi bir özel durumda bu iki tip devrimden birisi belirleyici rolü oynayacaktır. Yazıda bu yön bilerek gözardı edilmekte ve bu sorun hakkında aşağı yukarı Arnavutluğun tavrına benzer mekanik bir tavır takınılmaktadır.

Yazıda Yeni Demokratik Devrim formülasyonu bilerek kullanılmamaktadır. Burada, ÇKP'nin 1963'deki "Genel Hat" belgesinin de Yeni Demokratik Devrim'den söz etmediği belirtilebilir.Fakat meselelere değişik açılardan bakmak gerekiyor. Mao Zedung Düşüncesi'nin değişik yönlerden saldırıya uğradığı bir dönemde, " MZ D " nin önemli bir parçası olan Yeni Demokratik Devrim formülasyonunu savunmak ML'lerin görevidir. Yazı bu noktada da Arnavutluk revizyonistleri ile birleşmektedir.

Aynı şekilde yazıda yarı-sömürge ülkelerde anti-emperyalist mücadelelerin özellikleri incelenirken,anti-feodal mücadelenin rolü küçümsemektedir.Bununla yakından ilişkili olarak Mao'nun önemli katkılarından birisi olan Halk Savaşı'ndan da hiç söz edilmemektedir. Bu konuda yazıda şunlar söyleniyor :

" Toparlarsak,silahlı mücadelenin kırlardan şehirlere mi,yoksa tersi yönde mi gelişeceği,bunun hangi şartlarda nasıl olacağı,somut şartların incelenmesi sonucunda belirlenmelidir."

Aslında bu, halk savaşının önce kırları kurtarıp şehirleri kuşatma şeklindeki temel tezinin öneminin küçümsenmesi çabası -dır. Burada Latin Amerika'daki bazı yarı-sömürgelerde şehirler de silahlı mücadeleyi başlatma imkânı olduğu söylenecektir. Fakat bu noktayı gözardı etmeden, Asya ve Afrika'daki yarı-sömürge ülkelerin çoğunluğunda halk savaşının teori ve pratiğinin devrimci güçler tarafından uygulanması gereken silahlı mücadele yöntemi olduğunu vurgulamamız gerekir.

"MZ D" ne her cephede saldırı şeklindeki bu yaklaşım gözönüne alındığında, yazıda Mao'nun diyalektik mantık biliminin geliştirilmesine yaptığı önemli katkıların incelenmemiş olması o kadar şaşırtıcı olmuyor. Çünkü, sadece ve sadece Mao'nun felsefi alanda katkılarının önemini gerçekten kavramış olanlar, "MZ D" nin devrimci özünü savunabilirler.

Burada yaptığımızın sunulan yazının derinliğine bir değerlendirmesi olmadığını bir kez daha belirtmek istiyoruz. Şimdilik dikkatimizi daha çok "MZ D" nin savunulması konusunda yoğunlaştırdık. Ve sonuçta yazının "MZ D" ni sadece sözde değil, özde de tamamen gözardı ettiği sonucuna vardık. Görüşümüzce, tüm dünyadaki gerçek ML'ler sadece ve sadece "MZ D" ne yöneltilen böylesi üstü kapalı saldırıları tavizsiz bir mücadele ile teşhir edip yenerek ve böylece de M-L-MZ D'nin devrimci özünü savunarak, üzerinde UKH'in yeniden inşa edilebileceği bir teorik temel oluşturabilirler.

3 EKİM 1980

Hindistan KP (ML)
Yeniden İnşa Komitesi

NOTLAR (Bizim)

(1) Adı geçen yazı, toplantıdan önce gönderilen ve "Enternasyonal Alanda ML'lerin Birliği ve Komünist Hareket'in Çizgisinin Esas İlkeleri Üzerine Tavır Tebliğinin Anahattı" başlığı taşıyan taslaktır. Bu taslak bir iki değişikliklerle 13 parti ve grup tarafından kabul edilmiştir.

(2) Toplantıda tartışılmak üzere sunulan 119 sayfalık (İngilizcesi) "ML'lerin Birliği ve Uluslararası Komünist Hareket'in Çizgisi İçin Temel İlkeler" başlıklı uzun yazı.

Çevirisi yapılan bu yazı, Sonbahar 1980'de ABD/DKP ve ŞDKP tarafından düzenlenen enternasyonal konferansta dağıtılmıştır.

belge 4

ABD/Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisinin sunduğu taslak ile; kabul edilen açıklama arasındaki farklar:

a) "İki Süper Güç" meselesi

ABD/Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisinin sunduğu taslakta bu konuda şöyle deniyor :

" 3) Bu çağda savaşın nedeni emperyalist sistemdir; ve emperyalistler arasındaki rekabet ve onların dünyayı bir kez daha yeniden paylaşma zorunluluklarıdır ki, şeyleri gittikçe savaşın eşğine doğru itmektedir. Lenin'in birinci dünya savaşı zamanında sosyal-şövenlere karşı üzerinde ısrarla durduğu gibi böyle bir savaşta, ve böyle bir savaşa yol açan dalaşmada, tüm emperyalist hakim sınıfların (ve onlarla ittifak yapan tüm diğer sınıfların) rolü gerici ve proletaryanın (ve müttefiklerinin) devrimci tavrı ve eylemleriyle buna karşı konmalıdır. Bugünkü durumda iki süper güçten bahsetmek doğrudur; yalnızca bu emperyalist devletlerin (ABD ve Sovyetler Birliği) bugün dünyada iki en güçlü gerici güçler oldukları anlamında değil, fakat bundan da öte, bugünkü şartlarda (ve her halükarda sadece dünya savaşıyla gelebilecek emperyalistler arası bir yenisinden paylaşım olmadan) dünya savaşı vermek üzere emperyalist blokların başını çekme yeteneğinde olan, sadece bu iki devlettir; ve nitekim onlar halihazırda böyle bir savaşa hazırlık olarak iki rakip bloku hizaya sokmaktadırlar. Öte yandan bu siyasi ifade-iki süper güç- bu iki ülkenin ve onların hakim sınıflarının emperyalistten başka bir şey (ve emperyalist sistemin çelişkilerinin "üstünde" ya da "dışında") oldukları, ya da diğer emperyalistlerin herhangi bir şekilde emperyalistten farklı (ve daha az) birşey oldukları anlamına gelmez, ve bundan başka bir şekilde de anlaşılmamalıdır."

Kabul edilen metinde ise aynı konuda şunlar söyleniyor:

"- Emperyalizm savaş demektir. Lenin tarafından tahlil edilen bu temel gerçek, ufukta yeni bir dünya savaşının biçimlendiğini günümüzde özel bir önem taşımaktadır. Bu, herhangi bir burjuva liderinin arzusunun bir sonucu değildir , bizzat emperyalist sistemin kanunlarından kaynaklanmaktadır.

- Dünyanın bugünkü durumunda, sadece iki en güçlü emperyalist güç, ABD ve SSCB dünya savaşına gitmek üzere emperyalist blokların başına geçmeye muktedirdir. Bu iki emperyalist güç aynı zamanda bugün dünyada gericiliğin en güçlü kaleleridir.

- Tüm diğer emperyalist güçler de doğaları gereği savaşa i tilmektedirler, onlar da büyük sömürücülerdir, tamamıyla gerici, saldırgan ve dünya proletaryasının ve halklarının düşmanıdır." (Bkz. Belge 1, Bölüm 1)

Görüldüğü gibi savaşı yalnızca ABD ve Sovyetler Birliği'nin çıkartabileceği konusundaki anlayış açıklamada da aynen sürüyor. Ama taslakta yer alan ve savunulan "iki süper güç" kavramı, açıklamada kullanılmıyor. Bu toplantıyı düzenleyenlere bu konuda Marksist-Leninistlerin getirdiği eleştiriler sonucudur. Onlar, bu konuda bir adım geri çekilmek ve "iki süper güç" kavramından vaz geçmek zorunda kalmışlardır. Ama anlayış olarak

"iki süper güç" anlayışını sürdürmektedirler. Esas olan da anlayış sorunudur.

b) "Mao Zedung Düşüncesi" meselesi

Bu konuda taslakta şunlar deniyor:

" 4) Uluslararası hareket içinde Mao Zedung meselesi cananl cı bir ayrılma çizgisidir. Burada sözkonusu olan ilke, Mao Zedung'un proleter devrimine ve Marksizm-Leninizm bilimine yaptığı tayin edici katkıları ve geliştirmeleri savunma, bunlara dayanıp dayanmama sorunundan az bir sorun değildir.-buraya sosyalizme yolaçan anti-emperyalist demokratik devrim, halk savaşı ve genel olarak askeri strateji, felsefe ve proletarya dikta -törlüğü altında devrimi sürdürme alanları olduğu gibi , pratik ve teorik cephede revizyonizme karşı mücadele alanları girmektedir-ve bu yüzden Marksizm-Leninizmin kendisini savunup savunmama meselesinden daha az birşey değildir. Mao Zedung Düşüncesi Marksizm-Leninizmden farklı birşey değildir, ne de o yeni bir çağın, emperyalizm ve proleter devrimi çağından değişik birşeyin Marksizm-Leninizmidir; Mao Zedung Düşüncesi Marksizm-Leninizmin birçok cephede zenginleştirilmesi ve geliştirilmesi ni ve son birkaç onyıl zarfındaki proleter devriminin tarihi önemdeki tecrübesinin teorik olarak yoğunlaştırılmasını temsil eder."

Açıklamada ise aynı konuda söylenenler şunlardır :

" Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm bilimine katkısını savunmak bugün uluslararası komünist hareket içinde ve sınıf bilinçli işçiler arasında özel önemi ve aciliyeti olan bir sorundur. Burada sözkonusu olan, Mao'nun proleter devrimine ve Marksizm-Leninizm bilimine yaptığı tayin edici katkıları savunup savunmama ve bunlara dayanıp dayanmama sorunudur. Mao Zedung sosyalizme götüren anti-emperyalist demokratik devrim, halk savaşı ve genelde askeri strateji, felsefe (ki, o, bu alanda diyalektikğin özü olan çelişkilerin tahlili ve bilgi teorisi ve onun pratikte ve kitle çizgisiyle bağları üzerine önemli katkılar yapmıştır), üstyapının devrimcileştirilmesi ve proletarya dikta-törlüğü altında devrimin sürdürülmesi alanında ve revizyonizme karşı pratik ve teorik cephelerde mücadelede Marksizm-Leninizmi önemli ölçüde geliştirdi. Bu yüzden bu mesele Marksizm-Leninizmi savunup savunmama meselesinden daha az bir şey değildir. Birçok alanlarda Mao'nun teorik ve pratik önderliği Marksizm-Leninizmin nicel ve nitel gelişimini ve son birçok onyıl zarfında proleter devriminin tarihi tecrübelerinin teorik olarak yoğunlaştırılmasını temsil eder. " (Bkz. Belge 1, Bölüm 3)

Görüldüğü gibi açıklamada, taslakta söylenenlerin ötesinde "Mao Zedung Düşüncesi"nin Marksizm-Leninizmin gelişmesinde "yeni bir aşama" olduğu vurgulanmaktadır. Bu Hindistan Komünist Partisi/ Marksist-Leninist-Yeniden İnşa Komitesi gibi "gerçek "Mao Zedung Düşüncesi" savunucularının" "AEP taraftarı" olmakla suçladıkları ABD/Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisi gibilerine yaptığı baskının sonucudur.

belge 5

Akıma Karşı(GDS); Batı Berlinli Komünist(WBK) ve Avusturya Marksist-Leninist Partisi(AMLP) nin ABD/Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisi tarafından düzenlenen Konferans hakkındaki görüşleri

ABD Devrimci Komünist Partisi(ABD/DKP) ve Şili Devrimci Komünist Partisi(ŞDKP) tarafından düzenlenen Konferansa katılanlara:

Değerli yoldaşlar,

Öncelikle sizlere devrimci selamlarımızı iletir ve bu toplantıdan yararlanarak ülkelerinizde devrimi hazırlama ve gerçekleştirme çalışmalarınızda başarılar dileriz. Zaman darlığı nedeni ile "Platform Taslağı"nın detaylı eleştirisinin çevrisi ni yetiştiremedik. Bu yüzden burada görüşlerimizi tezler halinde koymak istiyoruz. Tabii ki bu tezler açıklanmaya muhtaçtır. Biz bunu sözlü olarak yapmayı düşünüyorduk. Ancak toplantıya katılmamıza izin verilmediğinden, ne yazık ki buna da imkan olmayacak.

TEZLER

A) KONFERANSIN HAZIRLANMA YÖNTEMİ MARKSİZM-LENİNİZMİN YÖNTEMİ VE GÜNCEL İHTİYAÇLARLA GELİŞMEKTEDİR.

1- Marksist-Leninist yöntem ideolojik ve örgütsel sorunları özenle birbirinden ayırır. Örgütsel sırlar özenle korunur, gizli tutulurken; temel ideolojik sorunlar açıkça ve kamu oyu önünde, devrimci işçiler ve uluslararası planda dünya devrimci ve komünist hareketi önünde ortaya konabilir ve konmak zorunda dır. Bu devrimci KİTLE ÇİZGİSİNİN bir ilkesi, BÜROKRATİZME ve BURNU BÜYÜKLÜĞE karşı mücadelenin bir ilkesi, kitlelerin eğitilmesinin bir ilkesidir.

Düşmanların bir takım manevralarından ve bizimle alay etmesinden korkarak temel ideolojik sorunlardaki görüş ayrılıklarını, çelişmeleri, ideolojik tartışmayı gizli tutmak Marksizm-Leninizmin teori ve pratiği ile tam uyumsuzluktur.

Biz bu yüzden Konferansın hazırlanma yöntemini, hazırlama sırasında ortaya konan İDEOLOJİK belgelerin gizli tutulmasını eleştiriyoruz. Bu uygulama bizi, bu uygulamayı yapan partilerin yayınlarında Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimine gü-rültülü bir şekilde sahip çıkan tavırları ile karşılaştırdığımızda, büsbütün ürkütüyor. Görülen odur ki, bu Büyük Proleter Kültür Devrimine sahip çıkan partiler Kültür Devriminin bizim ÇOŞKU İLE SAVUNDUĞUMUZ en önemli dersini anlamamışlardır ya da savunmamaktadırlar. O ders, KAMU OYU ÖNÜNDE- HERKESİN GÖZÜ ÖNÜNDE AÇIK TARTIŞMA dır. Bu ders, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretileri ile tam bir uyum içindedir.

2- Konferansın gizli diplomatik hazırlığı, ve (bazıları ile kardeşlik ilişkileri bile olan) ayrı görüşlere sahip Marksist-Leninist güçlerin Konferansa katılmasını engelleme şeklindeki uygulama ; Konferansa çağrılanların yüzeysel ve şekilsel kıstaslara göre SEÇİLMESİ şeklindeki uygulamada kendini göstermek

tedir.

Biz burada özellikle ABD/DKP ve ŞDKP ni eleştiriyoruz. Çünkü bunlar dünya hareketimizin tüm Marksist-Leninist güçlerine baş vurup, açık bir biçimde Konferansın amacı, hazırlanması, katılma sınırı, tartışmanın demokratik bir biçimde yürütülebilmesi için bir yönetimin tespit edilmesi konusunda tartışma talep etmemiştir. Tersine hepimizin iyi bildiği ve bizim çok zararlı olarak nitelendirdiğimiz diplomatik bir OYUN a baş vurmuşlardır :

Ne idüğü tam belli olmayan kıstaslara göre çağrı yapan iki parti tarafından bir dizi örgüt toplantıya davet edilmiştir. Daha sonra davet edilen örgütlerden birine (Kanada'daki In Struggle adlı örgüt) yapılan davet geri çekilmiştir. Tüm çağrılı örgütler tarafından yetkili kılınan bir merkez oluşturulmamıştır. Kısaca, uygulanan yöntem özünde "18 parti ve örgütün Stalin'in 100. doğum yıl dönümü ile ilgili açıklaması" ve "Avrupa seçimleri hakkında" açıklama yapılırken Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist ve İspanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist tarafından uygulanan yöntemden farklı değildir. Bu yöntem tarafımızdan daha önce de eleştirilmişti. Hatta bu kez Avusturya Marksist-Leninist Partisi(AMLP), ŞDKP ile kardeşlik ilişkileri içinde bulunmasına rağmen, toplantıya davet de edilmedi. ŞDKP ile AMLP arasındaki ilişkiler, görüş ayrılıklarına rağmen, iyi kardeşlik ilişkileri idi ve görüş ayrılıkları en azından AMLP açısından azalmıştı.

3- Burada yapılan uygulamanın tersine biz bir veya birden fazla partinin belgelerinin TÜM parti ve grupların tartışmasına sunulmasını doğru buluyoruz. Bunun ötesinde biz devrimci üye ve sempatizanlara yalnızca varılmış sonuçları bildirmeyi onları tartışmanın dışında tutmayı yanlış bulduğumuzdan, tartışmanın ve mücadelenin açık ve kamu oyu önünde yürütülmesini savunuyoruz.

Biz, Marksizm-Leninizmin temel sorunlarını da içeren bir dizi konuda arada derin görüş ayrılıkları olsa da, devrimci güçlerin birbirleri ile kamu oyu önünde DAYANIŞMA İÇİNDE tartışabileceğini düşünüyoruz. Hele Marksist-Leninist güçler arasında böyle bir tartışmayı çok daha mümkün ve gerekli görüyoruz.

Bu bağlamda biz burdaki tüm örgütleri 1981 yılı başında(zaman ve yer daha sonra belirtilecektir) açık bir tartışmaya davet ediyoruz. Bu tartışmada herkes kendi görüşünü ortaya koyup gelen eleştirilere cevap verebilecektir.

B) "MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ ÇAĞI" TESPİTİ ANTI-LENİNİSTTİR

1- Çin Komünist Partisi(ÇKP)'nin 9. Parti Kongresi yeni bir çağ "Mao Zedung Düşüncesi çağı"nı yaratmıştır. ÇKP'nin 10. Kongresi, özeleştiri yapmadan- LENİNİZMİN emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmi olduğunu vurgulayarak, pratikte 9. Parti Kongresinin "Mao Zedung Düşüncesi" anlayışına karşı çıkmıştır.

ABD/DKP ve ŞDKP ise hala "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunmaktadır :

"Mao Zedung Düşüncesi" Marksizm-Leninizmden başka bir şey değildir. "Mao Zedung Düşüncesi", emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizm-Leninizminden başka bir şey, yeni bir çağın Marksizm-Leninizmi değildir."(Platform Taslağı, II/4)

Biz ABD/DKP ve ŞDKP ye şu soruyu sormak istiyoruz:

Eğer "Mao Zedung Düşüncesi", sizin dedğiniz gibi çağımızın

yani emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizm-Leninizmi ise; o zaman ÇKP 10.Parti Kongresinde vurgulanan Leninizmin klasik tanımının anlamı sizce nedir?

Burda görülen odur ki, ABD/DKP ve ŞDKP, ÇKP 9.Parti Kongresinin "Mao Zedung Düşüncesi" hakkında yaptığı, onun "Yeni bir çağın Marksizm-Leninizmi olduğu " şeklindeki tespiti "düzelt - me" ye çalışmakta ve Mao Zedung Düşüncesinin yeni bir çağın de ği, içinde yaşadığımız (ve değişmeyen ÇN) çağın Marksizm-Lenin izmi olduğunu söylemektedirler. Bu orjinal bir buluştur, ama yine de yanlıştır, orjinal olmayanlardan daha iyi değildir.

Burda, yeni çağ anlayışının red edildiği bir gerçektir. Ama Mao Zedung Düşüncesi değişmeyen çağın Marksizm-Leninizmi ola - rak propaganda edilerek özünde Leninizmin, içinde yaşadığımız çağın bütününde geçerli olmadığı, Leninizmin zafer getirmediği söylenmektedir.

Bizim görüşümüze göre, bu yaklaşım yanlıştır. Bizim görüşü - müze göre, son yıllarda ve on yıllarda alınan ağır yenilgiler, Marks, Engels, Lenin ve Stalin tarafından geliştirilen Marks - izm-Leninizmin biliminin önemli bölümlerinin yetersiz ve yan - lış olması sonucu değil; Marksizm-Leninizmden sapma ve Marks - izm-Leninizme ihanetlerin sonucudur. Yalnızca Marksizm-Lenin - izmin öğretilerinden yola çıkarak, onlara dayanarak son on yıl ların tarihi tecrübeleri ve Dünya Komünist Hareketinin tarihi bilimsel bir şekilde incelenebilir.

2- ABD/DKP nin ve ŞDKP nin değerlendirmesine göre "Mao Zedung Düşüncesi Marksizm-Leninizmden başka bir şey değildir...." (Taslak, II/4)

Bu değerlendirme ile Mao Zedung'un eserine karşı eleştirici her yaklaşım başından engellenmektedir. Biz böyle bir tavır i - le hemfikir değiliz.Biz bu konuda iki cepheli mücadeleden; hem Mao'yu toptan red edenlere karşı, hem de onun hatalarını önem - siz görenlere karşı mücadeleden yanayız.

Biz Mao Zedung'un savunulmasında, onu Çin'de demokratik dev rimin büyük Komünist önderi olarak savunma noktasında yoğunlaş mayı doğru buluyoruz. Çin devriminin birinci aşaması ve Halk Savaşı ile ilgili olarak Mao Zedung'un yazdığı yazılar, bazı hata ve eksikliklerine rağmen, bütün ülkelerin Komünistlerinin çok şey öğrenebileceği Marksist-Leninist eserlerdir.

Bizim Mao Zedung'a getirdiğimiz esas eleştiri Mao Zedung'un sosyalist devrim ve sosyalist inşa aşamasında burjuvazinin rolü ve ona karşı tavır ve 1956/57 deki yazılarında proletarya - nın burjuvazi üzerindeki diktatörlüğü ile ilgili görüşlerinde ortaya çıkan temel yanlışa ilişkindir. Sosyalizmin burjuvazi i le birlikte inşa edilebileceği şeklinde; Buharin'in yaptığı yönde bir tespiti, biz bir sapma olarak değerlendiriyor ve red ediyoruz.

Kültür Devriminin pratiği içinde Mao Zedung, burjuvazi ile proletarya arasında bir "ölüm-kalım" mücadelesi sürdüğünü tes - pit etti. Bu tezler üzerine (1) sürdürülen tartışma henüz bit - memiştir; tersine bu sorunlar üzerine Dünya Komünist Hareketi içindeki tartışma henüz başlangıcındadır.

Biz aynı zamanda Mao Zedung'un belli savunucularına Mao'nun şu sözlerini hatırlatmayı da görev biliyoruz:

(1) Her üç redaksiyon önümüzdeki dönemde ortaklaşa olarak Mao Zedung'un eserinin "GENEL DEĞERLENDİRİLMESİ" ni detaylı ola - rak ortaya koyacaktır.

"Çin'li yoldaşları Marks, Engels, Lenin, Stalin'le eş tutmak yanlıştır. Bizim onlarla ilişkimiz öğrenci-öğretmen ilişkisidir." (Mao Zedung, Seçme Eserler, Alm. c.5, s.122)

C) SÜPER GÜÇLER TEORİSİ ÜÇ DÜNYA TEORİSİNİN BİR PARÇASIDIR

"Süper güçler" konusunda ABD/DKP ve ŞDKP özde üç tez formüle ediyorlar :

a) Süper güçlerden söz etmek doğrudur; çünkü yalnızca süper güçler-emperyalist blokların başını çekenler olarak- bir dünya savaşına önderlik edebilecek durumdadır. (Taslak I/3)

b) Batı Avrupalı emperyalistlerle ABD arasında çelişmeler vardır, ama buna rağmen bunların bloğu sürekli güçlenmektedir. (I/1)

c) Herhalde bizim getirdiğimiz eleştiri karşısında ise şunları söylüyorlar : (2)

"Süper güç demek, diğer emperyalistlerin emperyalist olmadığı anlamına gelmez."

Bizim bu konudaki görüşlerimiz şöyledir :

-Tartışılan sorun Fransa, İngiltere, Japonya ve Batı Almanya'nın "emperyalist" olup olmadığı sorunu değildir. Tartışılan sorun bunların ABD ve Sovyetler Birliği ile, ve aynı zamanda birbirleri arasında çelişmeleri ve dalaşmaları olan ve emperyalist savaş sürdürebilecek ve bir emperyalist dünya savaşı başlatabilecek emperyalist büyük güçler olup olmadığı sorunudur.

-Sorun, Lenin'in emperyalist büyük güçler hakkında yaptığı tespitlerin bugün de geçerli olup olmadığı, bu tespitlerin yerine bugün "iki süper güç" teorisinin geçip geçmediği sorunu -dur.

-Sorun, 1952 de Stalin'in Sovyetler Birliği Komünist Partisindeki revizyonistlerle çelişme içinde, Japonya ve Batı Avrupa'daki emperyalistlerin uzun süre Amerikan vesayetinde kalacağını, bunların yeniden emperyalist büyük güç olarak savaş kışkırtıcısı olabileceğini söylediğinde haklı olup olmadığı sorunudur.

ABD/DKP ve ŞDKP burdaki pozisyonları ile Üç Dünya Teorisi -nin ayrılmaz bir bölümü ve en önemli köklerinden birini "Süper güçler" in oluşturduğu bir birinci dünya ve onun dışındaki emperyalistlerin oluşturduğu ikinci dünya şeklindeki teoriyi savunmaktadır.

Değerli yoldaşlar, biz ABD/DKP ve ŞDKP nin bu hatalarının iki kökü olduğunu düşünüyoruz:

- Birincisi: Mao Zedung'un ölümüne kadar olan dönemdeki ÇKP ye eleştirici olmayan bir gözle yaklaşım,

- İkincisi: Stalin'e karşı alınan yanlış tavır: Stalin sözü geçen partiler için "popüler" değildir. Eserleri tam olarak savunulmamaktadır. Stalin'in eserlerinin yerine Mao'nun eserleri geçirilmeye çalışılmaktadır.

Görüşümüze göre bütün bunlar ABD/DKP ve ŞDKP nin belgeleri dikkatlice incelenerek derinleştirilmesi gereken, tartışılması gereken sorunlardır.

Komünist selamlar
AMLFP GDS WBK

(2) Bundan epeyce süre önce "ŞDKP'nin ÇKP ye açık mektubu" nu (1977) Almanca olarak yayınlayan AMLP'nin Marksizm-Leninizmi inceleme çevresi, sözü geçen açık mektupta yer alan "iki süper güce karşı mücadele çağı" anlayışını, açık mektuba yazdığı ön sözde dayanışma içinde eleştirmişti. (Bkz. Marksizm-Leninizmin Teori ve Pratiği dizisi Nr.3/79, s.15 ve devamı) ŞDKP bu eleştiri şimdye dek cevaplandırmamıştır.